

**ΗΘΙΚΗ ΕΝ ΤΩ ΒΙΩ
ΕΝΕΡΓΟΥΜΕΝΗ**

ἔτοι

Ἠθικά τεμάχια διαφόρων συγγραφέων τῆς τε
παλαιᾶς καὶ νεωτέρας ἱστορίας, τὰ μὲν με-
ταφρασθέντα τὰ δὲ ἔρανισθέντα, πρὸς
ἠθικὴν ἐφαρμογὴν καὶ χρῆσιν τῶν
δημοτικῶν σχολείων.

ΥΠΟ

Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἐπαυξήθεισα καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταρρυθμίσθη.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Κάτωθεν τοῦ Ἁγίου Νικολοῦ
κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰγέως.

1859.

ΗΘΙΚΗ ΕΝ ΤΩ ΒΙΩ ΕΝΕΡΓΟΥΜΕΝΗ

ἦτοι

Ἠθικά τεμάχια διαφόρων συγγραφέων τῆς τε
παλαιᾶς καὶ νεωτέρας ἱστορίας, τὰ μὲν με-
ταφρασθέντα τὰ δὲ ἔρανισθέντα, πρὸς
ἠθικὴν ἐφαρμογὴν καὶ χρῆσιν τῶν
δημοτικῶν σχολείων.

ΥΠΟ

Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἐπανεξηθεῖσα καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταρρυθμισθεῖσα.

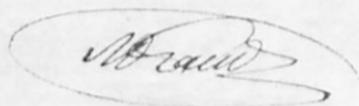
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Κάτωθε τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Παγκαθᾶ
κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰγέως ἀριθ. 906.

1859.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπο-
γραφὴν τοῦ ἐκδότη, θεωρεῖται ὡς ἐκ τυποκλο-
πίας προερχόμενον καὶ τιμωρεῖται κατὰ νόμον.

1859-55

Τῷ ΚΥΡΙῷ Ι. Π. ΚΟΚΚΩΝΗ,

ΠΡΩΤΗΝ ΓΕΝΙΚῶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΚΧΟΛΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

« Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, »
εἶπε τὸ ἀλλάνθαστον στόμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν.
Τὴν θείαν παραγγελίαν ἀκολουθῶν χάρις, καὶ
ἀποδίδων δικαιοσύνην, ἀνατίθημι εἰς ὑμᾶς τὸ
μικρὸν τοῦτο πόνηγμα ὡς ἀπαρχὰς τῶν κόπων
μου. Ναὶ δικαίαν θεωρῶ τὴν ἀνάθεσιν ταύτην,
διότι ἔργον ὑπερ προώρισται ὑπὲρ τῆς διαπλά-
σεως τῶν ἀπαλῶν φυχῶν τῆς νεότητος, εἰς τίνα
ἄλλον ἀρμόζει ἢ ἀνατεθῆ, εἰμὴ εἰς σὲ τὸν ἐγ-
γεράσαντα, καὶ ἐγκαρτερήσαντα, καὶ ὡς ἀχρο-
γονιᾶϊον λίθον τεθέντα ὑπὲρ τῆς προπαιδείας;
Τίς ἄλλος ἐνέκυψεν ἢ ἐμόχθησεν ὑπὲρ αὐτῆς
πλέον σοῦ, καὶ τοι μακρὰν ὄντος τῶν πραγμά-
των; Ἄλλως τε ὀφείλω εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν
πατρικίην ὑμῶν μέριμναν πρὸς με, μαθητεύοντα

ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ὑμῶν, καὶ νῦν ἀποχωρήσαντα
 τοῦ Δημοδιδοασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος πρὸς δὲ
 τούτοις καὶ διὰ τὰς ὁδηγίας Σας πρὸς τὴν ἐκλο-
 γὴν καὶ τὴν διάταξιν τῆς ὕλης τοῦ παρόντος βι-
 βλίου. Ὁθεν Σεβαστέ μοι Κύριε, ἐλπίζω ὅτι τὴν
 μικρὰν ταύτην προσφορὰν, ὡς δεῖγμα βαθείας
 εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ, καὶ προερχομένην
 ἐξ εὐλικρινοῦς καρδίας, ὡς τὸ προσενεχθὲν ὕδωρ
 εἰς τὸν Ἄρταξέρεξην, δὲν θέλετε ἀπαξιῶσει μετ'
 εὐμενείας ἢ ἀποδεχθῆτε.

Ὁ διὰ βίου εὐγνώμων.

Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΣ.

Σ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται ν' ἀρνηθῆ τὰς ἐντυπώσεις τῶν παραδειγμάτων ἢ τῶν λόγων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν· αὐταὶ μένουσιν ἀνεξάλειπτοι ἐκ τῆς καρδίας του, γίνονται ἔξεις, καὶ τὸν παρακολουθοῦσι μέχρι τοῦ τάφου. Ὅθεν καθὼς ἡ ἀξία καὶ ἡ κομψότης τῶν ἀγγείων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, ὃν ἡ κεραμεὺς δῶσει αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς, οὕτω τῆς πρώτης ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἡ βάση οὕτως εἰπεῖν, τοῦ μετὰ ταῦτα βίου του. Ἡ δὲ ἄρρωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς κρέμαται ἐκ τῶν γονέων καὶ τῶν διδασκάλων· ἀμφότεραι αἱ τάξεις αὐταὶ τῆς κοινωνίας ἀναδέχονται βαρεῖαν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς κοινωνίας, καὶ ἀπαιτεῖται μεγίστη προσοχὴ, καὶ ἐνδελεχῆς ἀφοσίωσις πρὸς τὴν ἀκριβοῦς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος αὐτῶν. Καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου γινώσκω ἐκ πείρας τὴν δυσκολίαν ταύτην, διότι ἐπὶ πενταετίαν μετῆλθον τὸ ἐπίμοχθον μὲν, ἀλλ' εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν τοῦτο ἐπάγγελμα, καὶ ἐὰν ἡ κοινωνία ἡμῶν δὲν σέβηται

τούτο, καὶ δὲν ἐκτιμᾷ ἀρκούντως τοὺς καταβαλλο-
 μένους δι' αὐτὸ κόπους, ὁ δημοδιδάσκαλος ὁμοίως,
 αἰσθάνεται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τὴν ἄφατον ἐκεί-
 νην ἀγαλλίασιν τοῦ ἀναμορφῶναι ψυχάς.

Εἷς ἐκ τῶν τρόπων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑψη-
 λοῦ τούτου σκοποῦ, εἶναι καὶ ἡ ἀνάγνωσις ἠθι-
 κῶν βιβλίων. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ παρόν, οὐ-
 τινος ἡ ὕλη διηρημένη κατὰ κεφάλαια, καὶ ταῦτα
 πάλιν εἰς παραγράφους, ἔχει ἀντικείμενον τὰς δια-
 φόρους ἀρετὰς καὶ κακίας μετὰ παρατηρήσεων.

Περὶ τοῦ ὠφελίμου τοῦ βιβλίου τούτου μαρτυ-
 ροῦσιν ἀρκούντως αἱ πολλαὶ μετατυπώσεις αὐτοῦ
 ἐν τε τῇ Γαλλικῇ καὶ Ἀγγλικῇ γλώσσῃ. Τὸ Γαλ-
 λικὸν εἶχον μεταφράσει σχεδὸν ὅλον πρὸ ἐτῶν,
 μὴ τολμῶν νὰ δημοσιεύσω τούτο διὰ τὴν ἀπει-
 ρίαν μου. Ἄλλ' αἱ προτροπαὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦ-
 τα δεινῶν, καὶ ἰδίως αἱ συμβουλαὶ τοῦ γηραιοῦ
 Κοκκώνη, τοῦ Μέντορος τῆς προπαιδείας, καὶ
 τολμηρότερον μὲ κατέστησαν, καὶ ἄλλην ἰδέαν μοὶ
 ἐνέδαλλον· δηλ. νὰ μὴ περιορισθῶ ἀποκλειστικῶς
 εἰς τὸ Γαλλικὸν κείμενον, ἀλλὰ νὰ συλλέξω καὶ
 ἄλλοθεν, ὅσα τὰ κατάλληλα ἱστορικὰ γεγονότα καὶ
 διηγήματα πρὸς Ἕλληνας παῖδας, ὅπερ καὶ ἐποί-
 ησα, ἐββραμισθεὶς καὶ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας
 τοῦ Κ. Ραγκαβῆ καὶ ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας

τοῦ Κ. Λεοντίου, καὶ ἐξ ἄλλων ἠθικῶν βιβλίων, πολλὰ τοιαῦτα τεμάχια.

Ἡ δὲ χρῆσις καὶ ὠφέλεια τοῦ παρόντος βιβλίου τετραχῶς παρίσταται. α'. Τὰ διηγήματα τοῦτα, ὡς τερπνὰ, θέλουσι προθυμοποιεῖ τοὺς παῖδας εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκωσι ταῦτα πολλάκις, ἐξ οὗ προκύπτει ἡ γύμνασις τῆς ἀναγνώσεως· β'. Δύνανται κάλλιστα τὰ διηγήματα ταῦτα νὰ ἐκθέτωσι κατ' ἔννοιαν οἱ μαθηταὶ τοῦ συνδιδασκτικοῦ τμήματος, ὅπερ θέλει ἐξασκεῖ τὸ μνημονικὸν αὐτῶν· γ'. Μετὰ τὴν προφορικὴν διήγησιν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ μαυροπίνακος, πρὸς γραμματικὴν ἄσκησιν, ἐξαιρέτως δύνανται νὰ ἐκτίθενται ἐνώπιον τοῦ διδασκάλου. δ'. δὲ καὶ κυριώτατον πάντων, πρὸς ἠθικὴν ἐφαρμογὴν θέλουσι χορηγεῖ ἄφθονον ὕλην εἰς τὸν διδάσκαλον, ὅστις λαμβάνων ἀφορμὴν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκάστου παραγράφου θέλει ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν τοῦ μαθητοῦ, παραινῶν αὐτὸν ἀναλόγως τῆς περιστάσεως, τὴν μὲν καλὴν πράξιν νὰ μιμῆται καὶ ἐκτελεῖ, τὴν δὲ κακὴν ν' ἀποστρέφεται καὶ ἀποφεύγη.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Μαρτίου 1858.

Ὁ Ἑραριστὴς
Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΣ.]

Δὲν παρήλθεν εἰσέτι ἔτος, καὶ δισχίλια ἀντίτυπα ἐκ τῆς πρώτης ἐκδόσεως κατηναλώθησαν. Ἐκ τῆς εὐμενοῦς ταύτης ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχε ἡ παροῦσα συλλογὴ παρὰ τῶν ἐλλογίμων Κ. Κ. Διδασκάλων καὶ ἄλλων λογίων ἀνδρῶν ἐνθαῤῥυνθεῖς προσέβην εἰς τὴν ἀνατύπωσιν αὐτοῦ· ἐκφράζω δὲ δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς ἀπειθύνοντάς μοι φιλικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ἐλείψεών μου, εἰς ἃς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐπειράθην νὰ μὴν ὑποπέσω ἐν τῷ παρόντι. Καί τοι δὲ βέβαιος ὢν, ὅτι καὶ ἤδη ἀφίσταται τῆς τελειότητος, τολμῶ ὅμως νὰ πιστεύσω, ὅτι μεταῤῥυθμισθὲν καὶ ἐπαυξήθην μετὰ πολλῶν ἱστορημάτων καὶ ἐκ τῆς Ἱερ. Ἱστορίας τοῦ Μισαήλ καὶ ἐξ ἄλλων ἐβελτιώθη ὅσον ἔνεστι, διότι οὐ μόνον ὁ χάρτης τῆς παρουσίας ἐκδόσεως, καὶ ὁ τύπος εἰσὶν ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ κρείττονα τῶν τῆς πρώτης, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοκαλία, ἡ προσήκουσα περὶ τὴν τύπωσιν ἐτηρήθη. Εἴθε τὰ ἠθικὰ ταῦτα διηγήματα νὰ ῥίψωσι τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς εἰς τὰ στήθη τῆς εὐπλάστου παιδικῆς ἡλικίας, παρ' ἧς ἡ πατρὶς προσδοκᾷ τὸ μέλλον αὐτῆς! Εἴθε! Εἴθε!

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21 Μαρτίου 1859.

ΠΟΙΚΗ ΕΝ ΤΩ ΒΙΩ ΕΝΕΡΓΟΥΜΕΝΗ.

ΠΕΡΙ ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΣ.

Μήτηρ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΟΣ.

Ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ κατεσκεύασεν εἰκόνα χρυσοῦν, καὶ ἀπέστειλε νὰ συγκαλέσῃ τοὺς ὑπάτους καὶ τοὺς στρατηγούς καὶ τοπάρχας, καὶ πάντας τοὺς ἐν ἀξιώματι, ἵνα παρευρεθῶσιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνας. Ἀφοῦ δὲ συνήχθησαν, ἐφώναξεν ὁ κήρυξ δυνατά. « Λαοί, φυλαί, καὶ γλώσσαί! τὴν ὥραν καθ' ἣν ἀκούσῃτε τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ τῆς κιθάρας καὶ τῶν ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, προσπίπτοντες προσκυνεῖτε τὴν χρυσοῦν εἰκόνα, ἣν ἔστησεν ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ. Ἐὰν μὴ πέσῃ τις νὰ προσκυνήσῃ, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ θέλει ῥιφθῆ εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην.» Πάντες οἱ ὑπῆκοι τοῦ βασιλέως ὑπήκουσαν εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, πλὴν τριῶν παίδων Ἑβραίων τῶν ἰσχυρῶν, τοὺς ὁποίους κατήγγειλαθ

εις τὸν βασιλέα ὡς μὴ πεσόντας νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα του κατὰ τὴν προσταγήν. Ὁ δὲ βασιλεὺς, ὀργισθεὶς κατ' αὐτῶν μεγάλως, εἶπε νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν του τὸν Ἀνανίαν, Μισαήλ καὶ Ἀζαρίαν, καὶ ἐλθόντας εἶπε πρὸς αὐτούς. « Ἀληθῶς δὲν λατρεύετε τοὺς θεοὺς μου, καὶ δὲν προσκυνεῖτε τὴν εἰκόνα μου; ἐὰν μὴ προσκυνήσητε αὐτήν, καθὼς ἀκούσητε τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος καὶ τῶν ἄλλων μουσικῶν ὀργάνων, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ θέλετε ῥιφθῆ εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, καὶ τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁ Θεός, ὅστις θέλει σᾶς λυτρώσει ἐκ τῶν χειρῶν μου; » Ὁ Θεός, ὃν λατρεύομεν, εἶπον οἱ νεανίαι, δύναται νὰ μᾶς ἐκβάλῃ ἀπὸ τῆς καμίνου τοῦ πυρός, καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἐκ τῶν χειρῶν σου, ὦ βασιλεῦ! » Τότε ὁ Ναβουχοδονόσορ ἤναψεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κάψωσιν ἑπταπλασιῶς τὴν κάμινον, καὶ νὰ ρίψωσιν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τοὺς παῖδας δεδεμένους. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! οἱ παῖδες οὗτοι περιεπάτουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλογός, ὑμνοῦντες τὸν Θεόν, καὶ εὐλαγοῦντες τὸν Κύριον, ὅστις ἐρύσατο αὐτοὺς ἐκ τῆς φλογός τῆς καμίνου.

Ὁ δὲ βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τούτῳ, εἶπεν εἰς τοὺς μεγιστᾶνάς του. « Δὲν

ἔρρίφθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρός δεδεμένοι τρεῖς ἄνδρες; Ἐγὼ δὲ βλέπω τέσσαρας λευμένους καὶ περιπατοῦντας ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ ὁ τέταρτος φαίνεται ὡς υἱὸς Θεοῦ.» Ἐπειτα πλησιάσας εἰς τὴν κἀμινον ἐφώνησε. « Δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου! ἐξέλθετε ἐκ τῆς κἀμίνου.» Οἱ δὲ παῖδες ἐξῆλθον ἀβλαβεῖς ἐκ τῆς κἀμίνου, χωρὶς γὰρ καὶ οὔτε θρίξ τῆς κεφαλῆς των. « Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς τοῦ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδοναγῶ, εἶπεν, ὅστις ἀπέστειλε τὸν ἄγγελόν του, καὶ διέσωσε τοὺς παῖδάς του, οἵτινες ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν! καὶ ἐγὼ ἐκδίδω διατάγματα, ἵνα πᾶς λαός, φυλὴ, γλῶσσα, ἥτις ἤθελε βλασφημήσει τὸν Θεὸν τοῦ Σεδράχ, Μισάχ καὶ Ἀβδοναγῶ ἀπολεσθῆ, καὶ ὁ οἶκος αὐτοῦ διαρπαγῆ· διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς δυνατὸς γὰρ σώζει οὕτως.» Ἀνύψωσε καὶ εἰς ἀξιώματα μεγαλειότερα αὐτούς.

Ὁ ΔΑΝΙΗΛ ΕΝ Τῷ ΛΑΚΚῷ ΤῶΝ ΛΕΟΝΤῶΝ.

Καὶ ὁ Δανιὴλ ὑπέστη πολλὰ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, καθὼς καὶ οἱ εἰρημένοι σύντροφοὶ αὐτοῦ, οἱ τρεῖς παῖδες. Ἡ μεγάλη καὶ σταθερὰ εὐνοια, ἧς ἀπέλαυε παρὰ τῶν βασιλέων τῆς Βαβυλῶνος, ἠρέθισε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἀδελικῶν, καὶ ἀπεφά-

οισάν νά τόν ἀπολέσωσιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως· ἀλλ' αὐτὸς ἐτέλει τόσον πιστῶς καὶ ἀκριβῶς πάντα τὰ χρέη του, ὥστε δὲν ἠδύναντο νά εἰρωσι κάμμίαν πρόφασιν νά τόν κατηγορήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα. Εἶπον λοιπὸν μεταξὺ των· »Ἡμεῖς δὲν θέλομεν εὑρεῖ πρόφασιν κατὰ τοῦ Δανιήλ, ἐὰν μὴ φέρωμεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νά ἀθετήσῃ τὸν νόμον τῆς πίστεώς του, ἢ νά δυσαρέστησῃ τὸν βασιλέα.» Ἦσαν δὲ βέβαιαι ὅτι ὁ Δανιήλ ἤθελε προτιμήσει νά δυσαρεστήσῃ τὸν βασιλέα μᾶλλον, ἢ νά φανῇ ἄπιστος εἰς τὸν Θεόν.

Τότε προσελθόντες εἰς τὸν Δαρείον εἶπον αὐτῷ· «Πάντες οἱ μεγιστᾶνες τῆς βασιλείας σου εἶναι τῆς γνώμης νά ἐκδώσῃς ὄρισμὸν βασιλικόν, ὅτι, ὅστις ἐν διαστήματι τριάκοντα ἡμερῶν ἤθελε ζητήσῃ κἀνὲν ζήτημα οἷονδῆποτε παρ' ἄλλου τινός, Θεοῦ ἢ ἀνθρώπου, εἰ μὴ παρὰ σοῦ, βασιλεῦ, θέλει ριφθῆ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων.» Τότε ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νά γραφθῆ ὁ ὄρισμός. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Δανιήλ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ ἀνοίξας τὰς θύρας τοῦ κοιτῶνός του τὰς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐγονάτιζε τρεῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, προσευχόμενος εἰς τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶν αὐτόν, καθὼς ἔκαμνε τοῦτο καὶ πρότερον.

Οἱ δὲ ἐχθροὶ τοῦ Δανιήλ παρετήρησαν καὶ εἰ-

ρον αὐτόν, ὅτε ἐδέετο τοῦ Θεοῦ· καὶ τότε προσελθόντες ἀμέσως εἰς τὸν βασιλέα, εἶπον, ὅτι ὁ Δανιήλ ἠθέτησε τὸν ὄρισμὸν τοῦ βασιλέως, θεόμενος τοῦ Θεοῦ τοῦ τρεῖς ἐκάστης ἡμέρας. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐλυπήθη σφόδρα, ἀκούσας τοῦτο περὶ τοῦ Δανιήλ, καὶ ἠγωνίσθη νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐπέμενον παρ' αὐτῷ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τοῖς παραδώσῃ τὴν Δανιήλ κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως, καὶ ἐβρίφθη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων. Ὁ δὲ βασιλεὺς τῷ εἶπεν· «Ὁ Θεός σου, τὸν ὁποῖον λατρεύεις ἐνδελεχῶς, αὐτὸς θέλει σὲ διασώσει.» Ἐφερον δὲ καὶ λίθον μέγαν, καὶ ἐπέθηκαν αὐτὸν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λάκκου.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανήλθεν εἰς τὸ παλάτιόν του, λυπούμενος τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ οὔτε τροφὴν, καὶ ἐκοιμήθη ἄδειπνος. Τὸ δὲ πρωτὶ σηκωθείς ὁ βασιλεὺς, ὑπῆγε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων, καὶ ἐφώνησε μεγαλοφώνως· «Δανιήλ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος! σὲ διέσωσεν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν λεόντων ὁ Θεός σου, τὸν ὁποῖον λατρεύεις ἐνδελεχῶς;» Καὶ ὁ Δανιήλ ἀπεκρίθη· «Βασιλεῦ εἰς τοὺς αἰῶνας ζήθι! Ὁ Θεός μου ἀπέστειλε τὸν ἄγγελόν του, καὶ ἀπέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων, καὶ δὲν μ' ἐπροξένησαν κάμμιναν βλάβην· διότι εὗρέθην ἀθῶος ἐνώπιον

αὐτοῦ, καὶ εἰς σέ, ὦ βασιλεῦ, δὲν ἔπραξα κἀνὲν πταῖσμα.» Τότε ὁ βασιλεὺς ἐχάρη μεγάλως, καὶ ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἐκβάλωσιν ἀπὸ τοῦ λάκκου τῶν λεόντων, καὶ δὲν εὐρέθη κἀμμία βλάβη εἰς τὸ σῶμά του· διότι εἶχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Μετὰ τοῦτο ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔφερον τοὺς ἄνδρας τοὺς διαβαλόντας τὸν Δανιήλ, καὶ ἔρριψαν αὐτοὺς εἰς τὸν αὐτὸν λάκκον, πρὶν δὲ φθάσῃ καλῶς εἰς τὸ ἔδαφος, κατεξέσχισαν αὐτοὺς οἱ λέοντες καὶ ἐλέπτυναν πάντα τὰ ὀστέα αὐτῶν. Ἐκπλαγεὶς ὁ βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ τοιούτου θαύματος, ἔγραψε πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς τῆς βασιλείας του, προστάζων νὰ σέβωνται πάντες καὶ νὰ φοβῶνται τὸν Θεὸν τοῦ Δανιήλ· διότι αὐτὸς εἶναι Θεὸς ζῶν καὶ μένων εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ Δανιήλ ἐξηκολούθει νὰ ἀπολαύῃ τὴν τοῦ βασιλέως εὐνοίαν, καὶ, τὸ μέγιστον πάντων, διέζησεν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΙΛΑΣ

Εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Ἐν ᾧ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἐπορεύοντο εἰς τὴν προσευχὴν, ἀπήντησεν αὐτοὺς δούλη τις ἔχου-

σα πνεῦμα πόθωνος, ἥτις ἔδειξε πολὺ κέρδος εἰς τοὺς κυρίους τῆς μετεργουμένη τῆν μάντιν. Ἀκολουθοῦσα δὲ αὐτοὺς ἔκραζε λέγουσα. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰψίστου, οἵτινες κηρύττουσι πρὸς ἡμᾶς ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Βαρυνθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ στραφεὶς, εἶπε πρὸς τὸ πνεῦμα, προστάξω σε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ ἐξέλθῃς ἀπ' αὐτῆς, ὅπερ καὶ ἐξῆλθε τῆν αὐτὴν ὥραν.

Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς, ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους αὐτῶν, συνέλαβον τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ φέροντες αὐτοὺς πρὸς τοὺς στρατηγούς, εἶπον. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράττουσι τὴν πόλιν ἡμῶν, Ἰουδαῖοι ὄντες καὶ διδάσκουσιν ἔθιμα, τὰ ὅποια δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς συγκεχωρημένον νὰ παραδεχώμεθα, μηδὲ νὰ πράττωμεν, Ῥωμαῖοι ὄντες. Καὶ ὁ μὲν ὄχλος συνεφώρμησε κατ' αὐτῶν, οἱ δὲ στρατηγοὶ διασχίσαντες τὰ ἱμάτιά των, προσέτατον νὰ ραβδίξωσιν αὐτούς. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔδειραν πολὺ, τοὺς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τὸν δεσμοφύλακα νὰ φυλάττῃ αὐτοὺς ἀσφαλῶς. Οὗτος δὲ κατὰ τὴν παραγγελίαν ταύτην τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν ἐσωτέραν

φυλακὴν, καὶ συνέκλεισε τοὺς πόδας αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον.

Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν, καὶ οἱ δέσμιαι ἠκραύζοντο αὐτούς. Αἴφνης δὲ ἔγεινε σεισμὸς μέγας, ὥστε ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου· καὶ παρευθὺς ἠνοιχθήσαν πᾶσαι αἱ θύραι καὶ ἐλύθησαν πάντων τὰ δεσμά. Ἐξυπνήσας δὲ ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀκειφγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἔσυρε μάχαιραν καὶ ἔμελλε νὰ θανατώσῃ ἑαυτὸν, νομίζων ὅτι ἔφυγον αἱ δέσμιαι. Ἠλὼν ὁ Παῦλος ἔκραξε μετὰ φωνῆς μεγάλης, λέγων, μὴ πράξῃς μηδὲν κακὸν εἰς σεαυτὸν· οὕτω πάντες εἴμεθα ἐδῶ.

Ζητήσας δὲ φῶτα ὁ δεσμοφύλαξ εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γινόμενος ἔπεσεν ἔμπροσθεν τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλλα. Ἐκβαλὼν δὲ αὐτοὺς ἔξω, εἶπε, Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ σωθῶ; Ὅσοι δὲ εἶπον, πιστεύσον εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ θέλεις σωθῆ, σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ αἰκίᾳ αὐτοῦ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσε τὰς πληγὰς αὐτῶν, αὐτὸς δὲ καὶ ἅπαντα ἣ οἰκογένειά του ἐδαπτίσθη

εὐθύς· ἔπειτα ἀναβιβάσας αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν του παρέθηκε τράπεζαν, καὶ εὐφράνθη πανοικεῖ πιστεύσας εἰς τὸν Θεόν. Ἄφροῦ δὲ ἔγεινεν ἡμέρα, ἔστειλαν οἱ στατηγοὶ τοὺς βραδούχους, λέγοντες, ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους. Τοὺς λόγους τούτους ἀπήγγειλεν ὁ θεσμοφύλαξ πρὸς τὸν Παῦλον, λέγων, ὅτι οἱ στατηγοὶ ἔστειλαν διὰ νὰ ἀπολυθῆτε· τώρα λοιπὸν ἐξέλθετε, καὶ ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ. Ἄλλ' ὁ Παῦλος εἶπε πρὸς αὐτούς· ἀφροῦ ἔδειραν ἡμᾶς δημοσίᾳ μὴ καταδικασθέντας, ἐνῶ εἴμεθα Ῥωμαῖοι, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, καὶ τώρα μᾶς ἐκβάλλουσι κρυφίως; Οὐχὶ βεβαίως; ἀλλ' ἄς ἔλθωσιν αὐτοὶ καὶ ἄς μᾶς ἐκβάλωσιν.

Ἀνήγγειλαν δὲ οἱ βραδούχοι τοὺς λόγους τούτους πρὸς τοὺς στατηγοὺς, οἵτινες ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι εἶναι Ῥωμαῖοι· καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτοὺς νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς φυλακῆς.

Μεγάλη καὶ θαυμαστὴ εἶναι ἡ δύναμις τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεως! Αὐτὴ καὶ ἐκ τοῦ στόματος τῶν λεόντων σώζει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐκ τοῦ πυρός λυτρώνει αὐτοὺς καὶ ἐκ παντὸς ἄλλου κακοῦ, ὅταν οἱ ἄνθρωποι πεθῶνται εἰς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ ἐπικαλῶνται τὴν θεῖαν αὐτοῦ ἀντίληψιν εὐκρινῶς.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣ.

Ἡ καρδία τῆς μητρὸς εἶναι τὸ ἀριστόν
στούργημα τῆς φύσεως.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ.

Κορνηλία, ἡ ἐνδοξὸς μήτηρ τῶν Γράκχων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς, ἀφωσιώθη εἰς τὴν φροντίδα τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, μετὰ τισαύτης συνέσεως, ὥστε ἀπέκτησε τὴν γενικὴν ὑπόληψιν. Ἐκ τῶν δώδεκα τέκνων τῆς μόνον τρία ἔζησαν εἰς ὄριμον ἡλικίαν· μία θυγάτηρ, ἡ Σεμπρονία, τὴν ἧποίαν ὑπάνδρευσε μετὰ τοῦ δευτέρου Σχηπίωγος τοῦ Ἀφρικανοῦ, καὶ δύο υἱοί, ὁ Τιβέριος καὶ ὁ Γάιος, τοὺς ἧποίους ἀνέθρεψε μετὰ τισαύτης ἐπιμελείας, ὥστε ἂν καὶ γενικῶς ὡμολογεῖτο, ὅτι ἦσαν προικισμένοι διὰ φυσικῶν πλεονεκτημάτων, ἐθεωρεῖτο ὅμως, ὅτι μᾶλλον ὄφειλον εἰς τὴν ἀνατροφὴν παρὰ εἰς τὴν φύσιν. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς περὶ τῶν τέκνων τῆς πρὸς τινὰ γυναῖκα ἐκ Καμπανίας, εἶναι πολὺ ἀξιόλογος, καὶ παρέχει ὠφέλιμον διδασκαλίαν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ μητέρας.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἧτις ἦτο πολὺ πλουσία καὶ παραδεδομένη εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ ἐπίδειξιν, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὴν Κορνηλίαν καὶ τῇ ἐπέδειξε

τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς μαργαρίτας, καὶ τὰ πολυτιμότερά της κειμήλια, τὴν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ τῇ δεῖξῃ καὶ αὐτὴ τὰ ἰδικά της. Ἡ Κορνηλία ἐπιθεξίως ἔστρεψε τὴν ὀμλίαν ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου, περιμένουσα τὴν ἐπιστροφὴν τῶν υἱῶν της, οὔτινες ἦσαν εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα. "Ὅτε δὲ ἐπέστρεψαν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ θωματίον τῆς μητρὸς των, εἶπεν ἡ Κορνηλία εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, παρουσιάζουσα αὐτούς. « Αὐτὰ εἶναι τὰ κειμήλια καὶ ὁ μόνος στολισμὸς, τὸν ὁποῖον προσητιμῶ. » Καὶ ὁ τοιοῦτος στολισμὸς εἶναι ἡ δύναμις καὶ τὸ στήριγμα τῆς κοινωνίας, ὅστις προσθέτει μεγαλειτέραν λάμψιν εἰς τὸ κάλλος, παρ' ὅλους τοὺς ἀδάμαντας τῆς Ἀνατολῆς.

Ο ΔΑΒΙΔ ΚΑΙ Ο ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ.

Ἄβεσσαλῶμ ὁ υἱὸς τοῦ Δαβὶδ ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ πατρὸς του ἐδίωξεν αὐτὸν εἰς τὰ ὄρη· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάβ, ὅστις εἶχε διαταγὴν παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ μὴ βλάβῃ τὸν υἱὸν του· ἀλλ' ὁ νικητὴς παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς νίκης κατεδίωκε τὸν Ἄβεσσαλῶμ, ὅστις διὰ νὰ διαφύγῃ τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ εἰσῆλθεν εἰς πυκνὸν δάσος, καὶ ἐνῶ ἔσπευδε, περιεπλέχθη ἡ κόμη του εἰς τοὺς κλώνους

δρυός, καὶ οὕτως ἦ μὲν ἡμίονος, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἱππεύσει, ἀπῆλθεν, αὐτὸς δὲ ἔμεινε κρεμάμενος. Εὐρισκομένου δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν φρικτὴν ταύτην θέσιν, ἐπῆλθεν ὁ Ἰωάθ μετὰ τῶν ἀκολούθων του, καὶ διέταξε νὰ τὸν φρονεύσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ τις τούτων ἀντέτεινεν ὑπενθυμίζων τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως· ἀλλ' ἐγώ, εἶπε, δὲν θά τὸν ἀφήσω· καὶ οὕτως ἀπέθανεν ὁ ἀποστάτης Ἰαβεσσαλώμ, παταχθεὶς ὑπὸ τῶν ὀπλοφόρων τοῦ Ἰωάθ. Ὁ δὲ Δαβὶδ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του ἐλυπήθη σφόδρα· ἔθεν ἐνεδύθη σάκκον, ἔθηκε στάκτην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἀνυπόδητος ἐξῆλθεν εἰς τὰ προπύλαια θρηγῶν· Ἰαβεσσαλώμ! Ἰαβεσσαλώμ! υἱέ μου Ἰαβεσσαλώμ! εἶθε νὰ ἀπέθνησκα ἐγὼ ἀντὶ σοῦ, Ἰαβεσσαλώμ υἱέ μου, υἱέ μου Ἰαβεσσαλώμ!

Η ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Μήτηρ ἀπολέσασα τὸ ἀγαπητὸν αὐτῆς τέκνον ἦτον ἀπαρηγόρητος ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της. Ἀγαθὸς θεὸς τις ἱερεὺς ἐδοκίμασε νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ καρτερίαν διὰ πλείστων θρησκευτικῶν παρατηρήσεων, καὶ τῇ ἀνέφερε τὸν Ἀβραάμ, ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν Θεὸν τὸν μονογενῆ του υἱόν. Ἄ! Κύριε, ἀνέκραξεν αὕτη, ὁ Θεὸς δὲν ἤθελεν ἀπαιτῆσαι ποτὲ τοιαύτην θυσίαν ἀπὸ μητέρας! Ἡ

λέξεις αὐτῆ εἶναι ἐξόχου αἰσθήματος, διαγράφει ὀλόκληρον τὴν μητρικὴν καρδίαν, ἥτις φοβουμένη μήπως λησμονήσῃ τὸ ἀγαπητὸν τῆς τέκνον, δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῆ, διότι ὑπάρχει λήθη εἰς τὸ βάθος πάσης καρδίας, καὶ ἡ λήθη αὐτῆ τῇ φαίνεται ὡς δεύτερος θάνατος, ἀφαιρῶν τὸ ἀντικείμενον τῆς ζωηρᾶς αὐτῆς στοργῆς.

Ἡ Μητρικὴ θλίψις εἶναι θαυμασιώτερον ἐκπεφρασμένη εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τῆς Ἀγίας Γραφῆς· «Φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ῥαμᾶ, μετὰ θακρῶν καὶ ὄουρμῶν, Ἡ Ῥαχήλ κλαίει τὰ τέκνα τῆς καὶ δὲν θέλει νὰ παρηγορηθῆ, ὅτι αὐτὰ δὲν ὑπάρχουσι πλέον».

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ

Λέων τις ὑπερμεγέθης διαφυγὼν ἐκ τοῦ θηριοτροφείου τῆς Φλωρεντίας, ἔτρεχεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ταύτης, φρικωδῶς βρυχώμενος. Ἐκαστος, τοῦτου πλησιάζοντος, ἔφευγε καταπεπληγμένος ζητῶν νὰ κλεισθῆ εἰς τινα οἰκίαν. Δυστυχῆς τις γυνὴ φέρουσα τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ μὴ δυναμένη νὰ περιπατήσῃ ἀρκετὰ ταχέως μετὰ τοῦ πολυτίμου ἐκεῖνου φορτίου, ἔσπευδε πάσαις δυνάμεσι νὰ ἔμβῃ εἰς θύραν, ἥτις μόλις τῇ ἠνοίχθη. Σπεύδουσα δὲ ὤλισθήσῃ καὶ τὸ

παιδίον ἔπεσεν ἐκ τῶν χειρῶν της. Τί τρόμερά θέσεις! Ἐάν ἐγκατέλιπε τοῦτο ἔμελλε νά τὸ ἴδῃ κατακερματιζόμενον, ἐάν δὲ ἤθελε νά τὸ ἀναλάβῃ, ἔμελλε νά καταξέσχισθῇ καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ καρδιά τῆς μητρὸς εἰς οὐδὲν θεωρεῖ τὸν κίνδυνον. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱερικώδους ζώου, τὸ ὅποιον ἤδη κατεῖχε τὴν νέαν του λείαν, καὶ δρᾶττουσα αὐτὴν ἀνέκραξε λέων! φείσθητι τοῦ υἱοῦ μου. Καὶ ἐν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τοσαύτη ἔκφρασις ὑπῆρχεν εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλέμμα της, ὥστε ἡ θηριωδία τοῦ λέοντος ἐνικήθη, ἀφῆκε τὴν μητέρα ν' ἀναλάβῃ τὸ τέκνον της ἄνευ οὐδεμιᾶς πρὸς αὐτὸ βλάβης καὶ ἀπεμακρύνθη ἡσύχως, ἀφοῦ τὸ ἐθεώρησε μὲ βλέμμα ἐμφαῖνον εὐχαρίστησιν δι' ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔπραξεν.

Ἄν καὶ ἐξ ἴσου οἱ γονεῖς ἀγαπῶσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ὁ μητρικὸς ὄμως ἔρωσ, εἶναι ζωηρότερος καὶ τρυφερότερος τοῦ τοῦ πατρὸς· ἡ ἀγάπη αὕτη εἶναι ἀνεξάντλητος, ἀκαταπαύστως ἀνανεουμένη, εἶναι ἀνωτέρα πάσης ἀφροσιώσεως, καὶ δικαίως λέγουσιν ὅτι « Ἡ μητρικὴ καρδιά εἶναι τὸ ἀριστούργημα τῆς φύσεως. » Τίς δύναται, ὦ παῖδες! ν' ἀριθμῆσῃ τὰς εὐεργεσίας τῆς μητρὸς! « ὦ μητέρα μου, ἀνακράζει ὁ υἱὸς ἐν τινι σιρικῇ ποιήσει

αἱ χεῖρές σου ὑπῆρξαν ἡ πρώτη μου κοιτίς· αἱ μα-
στοί σου με ἐθίγησαν· τὰ ἐνδύματά σου με ἐκά-
λύψαν· τὸ στῆθος σου με ἐθέρμανε· τὰ φιλήματατά
σου με ἐπαρηγόρησαν, καὶ αἱ θωπεῖαί σου με ἐζω-
σγόνησαν! »

Δὲν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ ἀρκούντως, λέγει
συγγραφεὺς τις Γάλλος, τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἡ
φύσις ἐνώνει τὰς μητέρας μετὰ τῶν ἑαυτῶν τέ-
κνων, διότι αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς,
καὶ διὰ τοῦτο εἶναι προσκεκολλημένα ἐντὸς τῶν
σπλάγγων τῆς μητρὸς. Ἡ τροφή καὶ ζωὴ των
διέρχεται διὰ τῶν αὐτῶν ὀχετῶν· διατρέχουν ὁ-
μοῦ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, καὶ εἰσὶν ἐν καὶ τὸ αὐ-
τὸ σῶμα. Ἴδού δεσμὸς στενώτατος! Ἄλλ' ἤθελέ τις
ἀντιτείνει, ὅτι τὰ τέκνα, ἐρχόμενα εἰς τὸν κόσμον,
κρίπτουσι τὸν δεσμὸν τῆς ἐνώσεως ταύτης. Ἀλλὰ
δὲν ἔχει οὕτως· οὐδεμίαν δύναμις δύναται νὰ δια-
σπάσῃ ὅ,τι ἡ φύσις τόσῃ καλῶς συνέδεσε· διότι
προεῖδεν ἄλλα μέσα ἐνώσεως, ὅταν τὰ πρῶτα παύ-
σωσι· τότε γεννᾶται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τρυφερότης·
ἡ μήτηρ φέρει ἄλλως πῶς τὰ ἑαυτῆς τέκνα, διό-
τι μόλις ἐξερχόμενα ἐκ τῶν σπλάγγων, ἐξαρτῶν-
ται πλέον ἐκ τῆς καρδίας. Τοιοῦτος εἶναι ὁ νόμος
τῆς φύσεως ἢ μάλλον τοῦ διοικούντος αὐτὴν Θεοῦ.

ΠΕΡΙ ΥΪΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ.

Ἡ υἱική ἀγάπη εἶναι ἡ βάσις πάσης ἀρετῆς.

Ὁ ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΚΑΙ Ὁ ΥἱΟΣ τοῦ ΜΕΤΕΛΛΟΥ.

Ὅτε ὁ Ὀκτάβιος ἦτο εἰς Σάμον, μετὰ τὴν ἐν Ἀκτίῳ περίφημον μάχην, ἣτις κατέστησεν αὐτὸν κύριον τοῦ παντός, συνεκρότησε συμβούλιον διὰ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς αἰχμαλώτους, οἵτινες ἦσαν ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἀντωνίου. Μεταξὺ τῶν παρουσιασθέντων ἐνώπιόν του αἰχμαλώτων, ἦτο καὶ τις γέρον ὀνόματι Μέτελλος, καταβεβλημένος μὲν ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν θλίψεων, παραμορφωμένος δὲ ὑπὸ μακρᾶς γενειάδος καὶ ἡμελημένης κόμης, καὶ ἰδίως ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὅποια εἶχον καταντήσει βραχώδη ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Μετέλλου τούτου ἦτον εἰς ἐκ τῶν δικαστῶν, ὅστις πολὺ ἐδυσκολεύθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν πατέρα του εἰς τοιαύτην ἀξιοθρήνητον κατάστασιν εὐρισκόμενον. Ἐπὶ τέλους ὅμως, διακρίνας τὰ χαρακτηριστικά του, δὲν ἐντρέπη νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτόν, καὶ τρέξας τὸν ἐνηγγαλίσθη ἀφίνων φωνᾶς θλιθεράς. Μετὰ ταῦτα στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστὰς εἶπε· « Καῖσαρ, ὁ πατήρ μου ὑπῆρξεν ἐχθρὸς σου, καὶ ἐγὼ ἀποστατικός σου, καὶ αὐτὸς μὲν εἰ-

ναι ἄξιος τιμωρίας, ἐγὼ δὲ ἀνταμιθῆς. Ἡ χάρις τὴν ὅποιαν ζητῶ παρ' ἡμῶν ὡς ἀμοιβήν, εἶναι τὸ νὰ σώσῃς αὐτόν· ἄλλως διάταξον νὰ φρονέουσιν ἐμὲ ἀντ' αὐτοῦ.» Ὅλοι οἱ δικασταὶ συνεκινήθησαν ὑπὸ τῆς συμπαθητικῆς ταύτης σκηνῆς, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὀκτάβιος, ὅστις ἐχάρισεν εἰς τὸν γέροντα Μέτελλον τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ

Ὁ Ἐπαμινώνδας ἀναμφιβόλως ἦτον ἐκ τῶν μεγίστων στρατηγῶν καὶ ἐνθόξων ἀνδρῶν, ὅσους ποτὲ παρήγαγεν ἡ Ἑλλάς. Αἱ Θῆβαι οὔτε πρὸ αὐτοῦ διεκρίνοντο διὰ τινὰ ἀξιωμακρόνευτον πράξιν, οὔτε μετ' αὐτόν ἐφάνησαν περίφημοι ἐπ' ἀρετῆς, ἀλλ' ἐπ' ἀτοχίας, ἕως οὗ ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἀφάνειαν· ὥστε ἡ δόξα ταύτης τῆς πόλεως ἀνέλαμψε καὶ ἐσθέεσθη μετὰ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός· Ὁ Ἐπαμινώνδας μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην ἐφείλκυσεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ βλέμματα καὶ τὸν θαυμασμόν ὅλων τῶν πλησιεχώρων λαῶν, οἵτινες ἐθεώρουν αὐτόν ὡς τὸ στήριγμα τῶν Θηβῶν, ὡς τὸν κατακτητὴν τῆς Σπάρτης, ὡς τὸν ἐλευθερωτὴν ὅλης τῆς Ἑλλάδος· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς τὸν μέγιστον ἄνδρα καὶ τὸν ἀριστόν στρατηγόν, ὅστις ὑπῆρξέ ποτε εἰς τὸν κόσμον τούτον. Ἐν τούτοις ὁ

Ἐπαμινώνδας, ἐνῶ ἐπαινείτο παρὰ πάντων καὶ ἠδύνατο νὰ ὑπερηφανευθῆ ὡς ἄνθρωπος διὰ τὴν νίκην του, ἀδιαφορῶν ὅμως πρὸς τοσοῦτο μεγάλην ἀόξαν, εἶπεν· «ἤγαρά μου προσέρχεται ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, τὴν ὁποίαν ἡ εἰδήσις τῆς νίκης μου θέλει προξενήσῃ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου.»

ΑΜΦΙΝΟΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ

Τὸ πῶρ τοῦ ὄρουσ τῆς Αἴτης, ἀφοῦ ἀνέστρεψε πᾶν πρόσκομμα καὶ κατέστρεψε πάντα τὰ προχώματα, τὰ ὁποῖα ἀντετάσσοντο εἰς τὴν δίοδόν του, ἐξεχύθη ποτὲ μετ' ἀκατασχέτου ὀρμῆς καὶ διέβησε παντοχόθεν ὡς πύρινος ποταμὸς φέρων παντοῦ τὴν φθοράν καὶ τὴν ἐρήμωσιν. Τὰ σπαρτὰ καὶ ὄλοι οἱ καλλιεργημένοι τόποι τῆς περιοχῆς, αἱ οἰκίαι, τὰ δάση καὶ οἱ κεκαλυμμένοι ὑπὸ γλόφῃς λόφοι ἔγειναν παρανάλωμα τοῦ τρομεροῦ τούτου στοιχείου. Εὐθὺς ἀφοῦ ἡ ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου ἤρχισε, καὶ ἡ Κατάνη ἤρθάνθη ὑπόγειον βίαιον κλονισμόν, καὶ ἐφάνη, μάλιστα ἐν τῶ μέσῳ τῆς πόλεως ταύτης, ὅτι ἐξεσφενδονίζοντο λάβαι εἰς δίνας ἐκ τοῦ χαινόντος ἐδάφους, ἕκαστος τότε προσπαθεῖ κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἀνδρίαν του ν' ἀναρπάσῃ τὰ πλοῦτη του ἐκ τῆς μανίας τοῦ πυρός. Καὶ ἄλλος μὲν σανάζει ὑπὸ τὸ βαρὺ φορτίον τοῦ

ἀργυρίου του, ἄλλος δὲ εἶναι τοσοῦτον συγχισμένος, ὥστε λαμβάνει τὰ ὄπλα, ὡς ἐὰν ἐμελλε νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ στοιχείου τούτου. Ὁ δὲ κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλούτου, κεκτημένου ἴσως οὐ ἐγκλημάτων, δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ, ἐνῶ ὁ πτωχὸς φέρων ἐλαφρότερον φορτίον, τρέχει μετ' ὑπερβολικῆς ταχύτητος· τέλος πάντων ἕκαστος τρέχει, ἕκαστος μεταφέρει ὅ,τι πολυτιμότερον ἔχει, ἀλλ' ὅλοι δὲν δύνανται ἐξ ἴσου νὰ διασωθῶσι τὸ πῦρ καταβιβρώσκει πάντα τὸν βραδέως φεύγοντι καὶ τὸν ὑπὸ βδελυρᾶς φιλαργυρίας ἐμποδιζόμενον πολλὴν ὄραν. Οἰνομίσαντες, ὅτι διέφυγον τὴν μανίαν τοῦ πυρὸς προφθάνονται καὶ χάνουσιν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ πλοῦτη καὶ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των, τὰ ὅποια εἶχον διασώσει. Τὰ πολυτίμα ταῦτα λάφυρα καθίστανται βραδὴ τῆς φλογός, ἥτις εἰς τὴν μανίαν τῆς φείδεται μόνον τοὺς ὑπὸ εὐσεβείας ἐμψυχωμένους, ὡς τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα ἀποδεικνύει.

Ὁ Ἀμφιπόνης καὶ ὁ ἀδελφὸς του, ἀμφότεροι φέροντες μετ' ἴσης ἀνδρίας τὰ πολυτίμα πράγματα, τὰ ὅποια ἤθελον νὰ σώσωσι, παρετήρησαν τοὺς καταβεβλημένους ὑπὸ τοῦ γήρατος καὶ τῆς ἀδυναμίας γονεῖς των μόλις ἵσταμένους εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας των, ὅπου εἶχον ἀποσυρθεῖ. Οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ τρέχουσι πρὸς τοὺς γονεῖς των, καὶ

ἀφῆσαντες τὸ φορτίον των, λαμβάνουσιν ὁ μὲν τὸν πατέρα, ὁ δὲ τὴν μητέρα, καὶ ἀναχωροῦσιν αἰσθανόμενοι ἀξαναγομένας τὰς δυνάμεις των. ὦ Φιλαργύρων πλῆθος! Ματαίους κόπους καταβάλετε μεταφέροντες θησαυρούς· ῥίψατε βλέμμα ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν, οἵτινες πλοῦτη ἔχουσι τοὺς γονεῖς των. Ἐν τούτοις αὐτοὶ ἀλαρπάσαντες τὸ εὐσεβὲς τοῦτο λάφυρον, βαδίζουσι διὰ τῶν φλογῶν ἄθικτοι, ὡς ἐὰν τὸ πῦρ ὑπεσχέθη νὰ φεισθῇ αὐτῶν. ὦ εὐσέβεια υἱική! ἀνωτέρα πασῶν τῶν ἀρετῶν, ἢ μᾶλλον ἀξιοσύστατος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, αἱ φλόγες σὲ σέβονται εἰς τοὺς δύο τούτους νέους καὶ ὅθεν σρέψωσι τὰ βήματά των, αὐταὶ ἀποσύρονται. Εὐτυχὴς ἡμέρα καίτοι καταστρεπτική! Ἐνῶ ἡ Αἴτνη ἐξασκεῖ τὴν μανίαν τῆς πανταχοῦ, οἱ δύο ἀδελφοὶ διασχίζουσι τὰς φλόγας ὡς ἐν θριάμβῳ, διαφεύγουσιν ἀμφότεροι ὑπὸ τὸ ἱερὸν τοῦτο βᾶρος τὴν μανίαν τοῦ πυρός, μετρίαζομένου μόνον πέριξ αὐτῶν, καὶ τέλος φθάνου σινεῖς ἀσφαλὲς μέρος ἀβλαβέστατοι.

Γοιαύτη πρᾶξις κατέστη διὰ παντὸς περιβόητος· καὶ οἱ μὲν ποιηταὶ ἐξύμνησαν αὐτήν, οἱ δὲ ἱστορικοὶ διὰ λαμπρῶν χρωμάτων τὴν ἐξιστόρησαν, καὶ αἱ Συρακοῦσαι καὶ ἡ Κατάνη διεφιλονείκησαν τὴν δόξαν τῆς γεννήσεως τῶν ἐκτελεστώων τῆς πράξεως ταύτης. Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν πόλεων τούτων

ξηλότυπος τοῦ νὰ καθιερώσῃ τὴν μνήμην αὐτῶν διὰ θρησκευτικῆς λατρείας, ἀφιέρωσαν ναοὺς εἰς τὴν υἱικήν εὐσέθειαν.

Διατὶ λοιπὸν ν' ἀπονεμηθῶσι τοιαῦται τιμαὶ εἰς πράξιν λίαν μὲν ἀξιέπαινον, ἀλλὰ καὶ πολλὰ φυσικήν; Μήπως τοιούτου εἶδους ἀρεταὶ δὲν ἦσαν κοινὰ ἄλλοτε; ἅς προσέξωμεν διὰ νὰ τὸ ἐννοήσωμεν. Διότι οἱ ἄνθρωποι τῶν πρώτων ἐκείνων καιρῶν ἤσθάνοντο κάλλιον ἡμῶν, ἴσως, ὅτι ἡ υἱική σπογγὴ εἶναι ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων καθήκοντων τῆς ἠθικῆς, μία τῶν ἐδραιωτέρων βάσεων τῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι δὲν δύναται ποτε νὰ τιμηθῇ ἀρκούντως ἡ ἀρετὴ αὕτη. Διὸ καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν υἱικήν εὐσέθειαν, ἐξομοιοῦντες τοσοῦτο συγκινητικῶς τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς χρέος μετὰ τοῦ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν καθήκοντος.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Νέος τις νεωστὶ καταταχθεὶς εἰς στρατιωτικὴν σχολὴν, εὐχαριστεῖτο νὰ τρώγῃ ἄπλοὺν ἄρτον ἐμβαπτόμενον εἰς ζωμὸν καὶ νὰ πίνῃ ὕδωρ. Ὁ Διοικητὴς πληροφορηθεὶς περὶ τῶν ἐκουσίων τούτων στερήσεων τὸν προσεκάλεσε καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν. Ὁ νεάνις κατ' ἀρχὰς ἀιστάζει νὰ τὴν εἴπῃ,

ἀλλὰ τέλος υποχρεωθείς ἀποκρίνεται οὕτως. «Εἰς
 »τὸν πατρικὸν μου οἶκον, Κύριε, φεῖ! μόνον ἀλί-
 »γος καὶ μαῦρος ἄρτος μεθ' ὕδατος ἀποτελεῖ καὶ
 »πρόγευμα, καὶ γεῦμα, καὶ δεῖπνον. Ἴνταῦθα ἐγὼ
 »εὐρίσκω καλὸν ζωμόν, ἄρτον ἐξαίρετον καὶ ἀρ-
 »νηκούντα· καὶ πῶς δύναμαι νὰ εὐωχῶμαι κάλλιον,
 »ἢταν συλλογίζομαι, ὅτι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ
 »μου, ὑπέργηραι ἤδη, εἰσὶ καταδεδικασμένοι ὑπὸ
 »τῆς πενίας εἰς πολλῶν θεινοτέρας στερήσεις!—Ὁ
 »πατήρ σας λοιπὸν δὲν ἔχει σύνταξιν;—Οὐχί κύριε,
 »ὀλόκληρον ἔτος ἐξήτει τιαύτην ἐπιμόνωσ'· καὶ
 »εἶχε μὲν δικαίωμα αὐτῆς, διὰ τὰς μακρὰς ἐκδο-
 »λεύσεις του, ἀλλὰ μὴ ἔχων τὰ μέσα διὰ νὰ πα-
 »ρατείνῃ τὴν εἰς Βερσαλλίας διατριβὴν του, ὑπέ-
 »τρεψεν εἰς τὰ ἴδια, μὴ δυνηθεὶς τίποτε νὰ κατορ-
 »θώσῃ.—Θὰ λάβῃ, φίλε μου, ἔσο βέβαιος περὶ
 »τούτου, καὶ θέλω ἀπὸ σήμερον φροντίσει διὰ νὰ
 »τῶ σταλῇ προκαταβολὴ τῆς πρώτης τριμηνίας.
 »καθίσσον ὃ ἀφορᾷ σέ, λάβε τὰ τρία ταῦτα Λου-
 »δοθίκια διὰ τὰ μικρά σου ἔσοδα.—Α! Κύριε λέ-
 »γει ὁ νέος γονυπετήσας, ἐὰν ἠθέλετε νὰ προσθέ-
 »σητε τὴν ποσότητα ταύτην εἰς τὴν σύνταξιν! Ἐὰ
 »πρήματα μοὶ εἶναι ἀνωφελῆ, ἐπειδὴ ἐδῶ ἔχω τὰ
 »πάντα ἐν ἀφθονίᾳ· ἀλλ' ἤθελεν εἶσθαι μεγάλη
 »βροχθεῖα εἰς τὸν πατέρα μου διὰ τὰ ἄλλα του

πτέκνα». — Ὁ διοικητὴς συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἐγείρει τὸν νεανίαν, τὸν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀφίνων αὐτὸν βεβαιοῖ, ὅτι ὅσον θύναται θέλει τὸν συνδράμει. Μετὰ ταῦτα μεταβῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, καὶ κατορθώσας νὰ παραδεχθῆ ἢ αἰτησίς του, ἔγραψεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν πατέρα τοῦ προστατευομένου του, μακαρίζων αὐτὸν διὰ τὸν υἱὸν του, καὶ ὑποσχόμενος, ὅτι θὰ τὸν θεωρῆ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς ἴδιόν του.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΥ

Νέος τις ἀκόλουθος Φριδερίκου τοῦ Β' βασιλέως τῆς Πρωσίας, ἐν ὑπηρεσίᾳ ὄν, ἀπεκονιμήθη περὶ τὴν πρωΐαν. Ὁ βασιλεὺς ἐσήμανε πολλὰ ἐνωρὶς τὸν κ' ὄδωνα καὶ βλέπων, ὅτι οὐδεὶς ἤρχετο, ἐξῆλθεν ἀμέσως ἐκ τοῦ δωματίου του καὶ μετέβη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ὅπου εὗρε τὸν νέον κοιμώμενον ἐπὶ τινος κλινηρῶς. Ἦν πρῶτος ἠθέλησε νὰ ὠθήσῃ τὸν ὑπναλέον διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη βλέπων, ὅτι ἐκ τοῦ θηλακίου του ἐξῆρχετο χαρτίον τὸ ὁποῖον ἀπέστυρεν ἡσύχως, καὶ τοῦ ὁποῖου τὸ περιεχόμενον ἦτο περίεργος νὰ γνωρίσῃ. Ἦτο δὲ ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐνδοξὴ μήτηρ τοῦ νέου ἀκολούθου τὸν εὐχαρίστει δι' ὀλίγα χρήματα, τὰ

ὅποια τῇ εἶχε πέμψει ἐκ τῶν μικρῶν οἰκονομιῶν του. Θελγυεῖς ἐκ τῆς ἐξαιρέτου πράξεως τοῦ καλοῦ τούτου υἱοῦ, ὁ βασιλεὺς ἔλαβε μέγαν κύλινδρον χρυσοῦν νομισμάτων, καὶ τὸν ἔχωσε μετὰ τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὸ αὐτὸ θηλάκιον. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν θέσιν του ἤρχισε νὰ σημαίνει τὸν κώδινα τόσον δυνατά, ὥστε ὁ νεανίας ἀναπηδῆσας, ἐπαρουσιάσθη κατὰ τὸ σῆμα ἐν πάσῃ σπουδῇ. Αἰσθανθεὶς δὲ βάρος τι ἐπὶ τοῦ μηροῦ του, ἔβαλε τὴν χεῖρα ἐκεῖ καὶ παρετήρησεν, ὅτι ἦτο κύλινδρος ὅμοιος πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς τῷ ἔοιδε διὰ νὰ φέρῃ ἐνίοτε εἰς διαφόρους ἀξιωματικούς· καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ὠχρία καὶ ἠρυθρία ἐναλλάξ. Ὁ Φριδερίκος προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτοῦ, εὐχαριστεῖτο νὰ παρατηρῇ τὰς ταχείας καὶ σιγμαίας ταύτας ἀλλοιώσεις τοῦ προσώπου, τὰς ὁποίας ἐξωγράφιζον ἤδη ἀλληλοδιαδόχοι συγκινήσεις εὐγενεῶς καὶ εὐαισθήτη ψυχῆς. Ἀλλὰ βιασθεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου αἰσθήματος νὰ συντέμῃ τὴν ἠθικὴν ταύτην δοκιμασίαν, ἀνέκραξε γεγυμνά τῇ φωνῇ. «Τί νεῖναι λοιπόν; Φαίνεσθε τεταραγμένους!» Ἄ Θεέ μου! Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὑποτονθορίων, δὲν ἤξεύρω τίς ἔθεσε τὸν κύλινδρον ταύτου εἰς τὸ θηλάκιόν μου. Αἴ! φίλε μου, ἡ τύχη σου, ἡ ἡττις σὲ ἐπεσκέφθη κοιμώμενον. Στείλέ τον εἰς τὴν

»μητέρα σου, καὶ εἰδοποίησον αὐτήν, ὅτι θέλω λάβει
»πρόνοιαν δι' αὐτήν καὶ διὰ τὰς ἀδελφάς σου.»

Ο ΥΙΟΣ ΕΜΠΟΡΟΥ ΤΙΝΟΣ

Ἐμπορός τις τῶν ἐπαρχιῶν περιορισμένης καταστάσεως καὶ κατὰ πάντα δεδοκιμασμένης τιμιότητος, ὑποστὰς σημαντικὰς ζημίας, ἐχρεωκόπησε καὶ τελευταῖον ἐδυστόχησεν. Ὅθεν ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἀπευθύνεται πρὸς ἄλλους τοὺς ἀρχαίους ἀνταποκριτάς του, καὶ ἐκθέτει τὰς δυστυχίας του, τῶν ὁποίων θὲν ἦτο παντελῶς ἄξιος, τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήσωσι διὰ τὴν ἀναλάβην, βεβαιῶν τοὺς δανειστάς του, ὅτι μόνην ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ τοὺς πληρώσῃ, καὶ ὅτι θ' ἀποθάνῃ εὐχαριστημένος, ἐὰν δυναθῆ νὰ κατορθώσῃ ταῦτο. Ἄπαντες ἐπίσης κινηθόντες εἰς συμπάθειαν ὑπόσχονται νὰ τὸν συνδράμωσιν· εἰς δὲ μόνος ἀδυσώπητος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχρεώσται χίλια τάλληρα, τὸν φυλακίζει, ἀποφασίσας νὰ τὸν κρατῆ οὕτω περιορισμένον, παρὰ νὰ διακινδυνεύσῃ περισσότερον κατὰ τὰ χρήματά του. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου τούτου, ἤλικίας εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς δεινῆς θέσεως τοῦ πατρὸς του, φθάνει εἰς Παρισίους, πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀσπλάγγου πιστωτοῦ, καὶ οὕτως ἄλλως ἔνδακρος τὸν παρακα-

λαϊ διὰ συγκινητικῶν λόγων νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ τῷ ἐποδώσῃ τὸν πατέρα του, ὑποσχόμενος αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν συγκατανεύῃ νὰ μὴ φέρῃ πρόσκομμα εἰς τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζουσι τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν ὑποθέσεών των, θέλει πληρωθῆ αὐτὸς πρῶτος, καὶ πρὸ πάντων τὸν ἐξορκίζει νὰ λάβῃ οἶκτον διὰ τὴν νεότητά του, νὰ ᾔναι εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας ἡλικιωμένης μητρὸς, ὀκτῶ τέκνων, τὰ ὅποια ψωμοζητοῦσι καὶ ἤδη γίνονται. Τέλος, ὅτι, ἐὰν τίποτε δὲν ᾔναι ἱκανὸν νὰ τὸν συγκινήσῃ, τῷ ὑπόσχεται τοῦλάχιστον ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸς τὸν πατέρα του ἐν τῇ φυλακῇ, ὅστις θέλει ἀνηγήθῃ διὰ τῆς ἐργασίας νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ ἐντελῶς. Προφέρει δὲ τοὺς λόγους τούτους, σφύγγων τοὺς πόδας τοῦ δανειστοῦ μετὰ τσαούτης ζέσεως, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν αἰτεῖ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ τόσον σκληρὸς καὶ ἄκαμπτος προσθηθεὶς αἴφνης, ἐκ τῆς τσαούτης ἀρετῆς καὶ γενναιότητος τοῦ νεανίου, τὸν σηκώνει, τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ μετὰ δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν, "Αἰυιέ μου τῷ λέγει, ἔσο ἡσυχος! ὁ πατήρ σου θέλει ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς. Τσαούτη ἀγάπη καὶ τσαούτο σέβας δι' αὐτὸν μὲ καταισχύνουσιν. Ἄντέστην ἐπὶ πολύ." Ἔλλα! ἄς ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου." Ἐγὼ μονογενῆ κόρην, αὐτὴ εἶναι ἀξία σοῦ, αὐτὴ ἤθελε

πράξει δι' ἐμὲ ὅ,τι σὺ ἔκαμες διὰ τὸν πατέρα σου, σοὶ τὴν προσφέρω μεθ' ἔλων μου τῶν ἀγαθῶν· δέχθητι αὐτήν, καὶ ἄς τρέξωμεν εἰς τὸν πατέρα σου διὰ νὰ τῷ ἀποδώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ νὰ λάβωμεν τὴν συναίνεσίν του.

Τὰ διάφορα διηγήματα τῆς υἱικῆς ἀγάπης, τὰ ὅποια ἀνεφέραμεν, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι πᾶν τέκνον, τὸ ὅποιον ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου αἰσθήματος, εὐρίσκει πάντοτε προστάτας καὶ φίλους, καὶ ἀπολαβεὶ εὐδαίμονος τύχης. Ἡ κοινωνία εὐχαριστεῖται νὰ τὸ ἀνταμείβῃ, διότι βλέπει εἰς τὸ σέβας τὸ ὅποιον ἔχει πρὸς τοὺς γονεῖς του, σταθερὰν ἐγγύησιν τῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἀπαιτεῖ ἐξ ἑκάστου τῶν μελῶν της. Περιφρονεῖ ὅμως καὶ τιμωρεῖ ἐκεῖνο τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον τολμᾷ νὰ ἀποδεικνύηται ἀχάριστον πρὸς τοὺς δημιουργοὺς τῶν ἡμερῶν του· διότι ἡξεύρει, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς δύναται νὰ ἐλπίζηται ἀπὸ ψυχὴν ἀναίσθητον πρὸς τὴν φωνὴν τῆς φύσεως. Οὕτως ἡ σοφὴ Πρόνοια παρήγαγεν ἐκ τοῦ ἡδυστέρου καθήκοντος τῶν τέκνων, τὸ πραγματικώτερον συμφέρον αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

Ὁ ἀδελφὸς εἶναι φίλος δοθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως.

Ο ΔΙΕΓΑΝΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ.

Ὁ Αὔγουστος συλλαβὼν τὸν Ἀνδιατοριγένην μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων του, ἀπήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ῥώμην ἐν θριάμβῳ, καὶ διέταξε νὰ θανατώσῃ τὸν πατέρα μετὰ τοῦ πρωτότοκου υἱοῦ. Οἱ δῆμοι μέλλοντες νὰ ἐκτελέσωσι τὴν θλιβερὰν ταύτην ὑπηρεσίαν, ἠρώτησαν τίς ἦτο ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν. Τότε δ' ἀμφότεροι ἀνέκραξαν συγχρόνως: « Ἐγὼ εἶμαι ὁ πρεσβύτερος, ἐγὼ πρέπει νὰ φονευθῶ »· ἕκαστος ἐπεθύμει ἀμοιβαίως τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἄλλου. Τῆς εὐσεβοῦς δὲ ταύτης ἔριδος διαρκεσάσης ἱκανὴν ὥραν, ὁ πρωτότοκος, ὅστις ὠνομάζετο Διστάντης, ἐκάμφθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν δακρύων καὶ τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων τῆς μητρός του, ἧτις ἤλπιζε παρ' αὐτοῦ περισσοτέραν συνδρομήν, καὶ συγκατατέθη θρηγῶν τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸ παράδειγμα τοῦτο τῆς τρυφῆς στοργῆς τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐθαύμασαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐγγυροὶ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης οἰκογενείας.

ναίας· διότι ὁ Αὐγουστος μαθὼν τοῦτο, ἔχυσε ἄφθονα δάκρυα διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην πράξιν, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτον ὁ αἴτιος. Προσεκάλεσε τὸν Διετάντην εἰς τὴν αὐλήν του, ἐνέπληξεν αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του τιμῶν, καὶ ἐμετρίασε τὴν βαρβαρότητα του ὅσον ἦτο δυνατόν.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

Κατὰ τὸ 1585 Πορτογαλικά στρατεύματα, πλέοντα πρὸς τὰς Ἰνδίας, ἐναυάγησαν καὶ μέρος μὲν αὐτῶν προσωρμίσθη εἰς τοὺς τόπους τῶν Κάφρων, μέρος δὲ ἔμεινε εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ λέμβου κατασκευασθείσης ἐκ τῶν λειψάνων τοῦ πλοίου. Ὁ ναύκληρος παρατηρῶν ὅτι τὸ πλοίαριον ἦτο πολὺ φορτωμένον εἰδοπαίησε τὸν ἀρχηγὸν Ἰδουάρδον Μέλλον, ὅτι ἔμελλον νὰ βυθισθῶσιν, ἐὰν δὲν ἐβρίπτοντο εἰς τὴν θάλασσαν δώδεκα θύματα. Ὁ κληρὸς πίπτει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐπὶ τινος τρατιώτου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν διετήρησε παντελῶς ἡ ἱστορία. Ὁ νεώτερός του ἀδελφὸς γονυπετεῖ ἐνώπιον τοῦ Μέλλου καὶ ζητεῖ μετὰ θερμῶν παρακλήσεων ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πρεσβύτερον. «Ὁ ἀδελφός μου, εἶπεν, εἶναι ἰσχυρότερός μου, τρέφει τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς

μου, ἐὰν χάσωσιν αὐτὸν θὰ ἀποθάνωσιν ὅλοι ἐκ τῆς δυστυχίας· θέλετε ὅμως διατηρήσει τὴν ζωὴν των, ἐὰν διατηρήσητε τὴν ἰδικήν του· διατάξετε ν' ἀπολεσθῶ ἐγὼ, ὅστις δὲν δύναμαι νὰ τοῖς παρέξω κάμμίαν βοήθειαν.» Ἐν τούτοις ὁ Μέλλος συγκατατεθείς, προσέταξε νὰ τὸν ῥύψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ νέος ἀκολουθῶν τὴν λέμβον ἐπὶ ἑξ ἑώρας, ἐπὶ τέλους τὴν προφθάνει· οἱ ναῦται ἀπειλοῦσι νὰ τὸν φρονεύσωσιν, ἐὰν ἐπιχειρήσῃ νὰ εἰσέλθῃ· ὁ ἕρως ὅμως τῆς ὑπάρξεως θριαμβεῦει κατὰ τῆς ἀπειλῆς. Πλησιάζει, ἐπιχειροῦσι νὰ τὸν κτυπήσωσι διὰ τοῦ ξίφους, ἀλλ' αὐτὸς ἀρπάζει καὶ κρατεῖ αὐτὸ ἕως οὗ εἰσέρχεται. Ἡ καρτερία του τοσούτῳ συνεχίησεν ὅλους, ὥστε ἐπὶ τέλους τῷ ἐπέτρεψαν νὰ μείνῃ μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ οὕτω κατόρθωσε νὰ σώσῃ ἑαυτὸν καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Η ΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΜΟΥ.

Κατὰ τὸ 1806 νέος τις Γάλλος προσεκλήθη εἰς τὴν στρατολογίαν. Ἡ ἀσθενὴς του ὑγεία, ἡ λεπτή του κρᾶσις καὶ αἱ πολλὰ ὀλίγον στρατιωτικαὶ διαθέσεις του, ἐφόβιζον τοὺς γονεῖς του, ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν, καὶ ἡ θλίψις των ἠῤῥξανεν ἔτι μᾶλλον βλέποντες αὐτὸν λυπούμενον καθ' ὑπερβολήν, ὡς ἀναγκαζόμενον

νά ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωσιν οἱ ταλαίπωροι τοὺς τρόπους διὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήσωσι δὲν εἶχον. Ἡ ἀδελφή του Βιργινία Κεσκιέρη, κίρη βωμαλέα καὶ ἰσχυρά, ἤτις τὸν ὑπερηγάπα, θερμῶς παρακάλεσασα τοὺς γονεῖς τῆς, ἔλαβε τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ ἀντ' αὐτοῦ. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἐνδύματά του λαβοῦσα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἐξουσίαν καὶ κατεγράφη εἰς τὸ νεοσυτηθὲν τάγμα, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐγένετο δεκανεὺς. Προσκληθεῖσα δὲ εἰς τὴν 27ην μαῖραν, παρευρέθη εἰς μάχην τινά, ἔσωσε τὸν ἀξιωματικὸν τῆς πιγόμενον, καὶ προεβιάσθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχίου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Εἰς δὲ τὴν Πορτογαλίαν ἐπληρώθη εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἔσωζε τὸν συνταγματάρχην τῆς, καὶ τῇ ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον τῆς ἀνδρίας, διότι ἤγματούτισε ἰδῶν ἀξιωματικοὺς ἐχθροὺς. Ἐτέλος μετὰ ἕξ ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ἀσθένειά τις ἐπρόδωσε τὸ φῶλον τῆς, καὶ ἐπειδὴ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ εἰς τὸν στρατὸν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον τῆς, ὅπου ἤ πρὸς τὴν οἰκογένειάν τῆς ἀφοσίωσις δὲν ἠλαττώθη ποτέ.

ΚΑΤΩΝ.

Ἐρώτων τὸν Κάτωνα τὸν ἐξ Ὑτίκης, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη παῖς. Τίς εἶναι ὁ καλλίτερός σου φίλος εἰς τὸν κόσμον; — Ὁ ἀδελφός μου ἀπεκρίνατο. — Καὶ τίς κατέχει τὸν δεύτερον τόπον εἰς τὴν καρδίαν σου; — Ὁ ἀδελφός μου. — Καὶ τιαύτη ἤθελεν εἰσθαι ἡ ἀπάντησίς του, ἐνῶσφ τὸν ἡρώτων. Ἡλικιωθεὶς δέ, ἀπέδειξεν ἔτι μᾶλλον τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην του· διότι οὔτ' ἐδείπνει, οὔτε μετέβαινε εἰς τινα τόπον, οὔτε εἰς τὴν ἀγορὰν κἄν, ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐνῶ δέ ποτε ἔλειπεν εἰς τινα ἐκτρατείαν, (ἐν Μακεδονίᾳ) ἔλαβεν ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἀνέγνω, ὅτι ὁ ἀδελφός του πορευόμενος εἰς τὴν Ἀσίαν ἡσθένησεν εἰς τὴν Αἴνον· δι' ὃ ὁ Κάτων εὐθύς, ἂν καὶ ἦτο μεγάλη τρικυμία, εἰσελθὼν εἰς μικρόν τι ἀκάτιον δι' ἄλλειψιν μεγάλου πλοίου, ἔσπευσε νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφόν του, ἐν προφανῇ κινδύνῳ τῆς ζωῆς του. Κρῖμα ὅμως ὅτι δὲν εὗρεν αὐτὸν πλέον ζῶντα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ τὸν ἐπένησε μεγάλως, καὶ ἱκανὸν καιρὸν ἔμεινε ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν σέρησίν του.

ΠΕΡΙ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ευτυχής ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος τῶν
ὁποίων ἡ ἀγάπη στηροῖζεται εἰς
τὴν ἀρετήν.

Ὁ ΚΥΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ
ΑΡΜΕΝΙΑΣ

Ὁ Κύρος, αἰχμαλωτίσας τὸν πρίγκηπα τῆς
Ἀρμενίας μετὰ τῆς ὡραίας αὐτοῦ συζύγου καὶ
ἄλλων πολλῶν, ἠρώτησεν αὐτὸν προσαχθέντα ἐ-
νώπιόν του, τί ἤθελε δώσει διὰ νὰ κατασταθῇ εἰς
τὸ βασιλεῖόν του; Οὗτος δ' ἀπεκρίθη μετ' ἀδια-
φορίας, «Καθόσον μὲν ἀποβλέπει τὸ στέμμα καὶ
τὴν ἐλευθερίαν μου, τὰ νομίζω μικροῦ λόγου ἄξια·
ἀλλ' ἐὰν ὁ Κύρος θέλῃ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἡγε-
μονίδα σύζυγόν μου τὴν προτέραν ἄξιαν καὶ τὰ
κληρονομικὰ κτήματα αὐτῆς, θέλω εἶσθαι λίαν
εὐτυχής, καὶ εὐχαρίστως θέλω δώσει τὴν ζωὴν
μου πρὸς ἐξαγοράν». Ὅτε δὲ ὄλοι οἱ αἰχμάλωτοι
ἠλευθερώθησαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τις
πόσον κατεγοητεύθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλικῆς αὐτῶν
εὐεργετοῦ, οἱ μὲν ἐκθειάζοντες τὰ στρατιωτικά του

προτερήματα, οί δὲ ἐγκωμιάζοντες τὰς κοινωνικὰς του ἀρετὰς, καὶ ὅλοι ὑπερεπαινοῦντες αὐτόν. Καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ ἡγεμῶν, ἀποταθεῖς πρὸς τὴν σύζυγόν του, «Τί φρονεῖτε περὶ τοῦ Κύρου;— Δὲν παρητηρήσα αὐτόν, ἀπεκρίθη ἡ ἡγεμονίς.— Δὲν παρητηρήσετε αὐτόν; καὶ ποῦ προσείχετε λοιπόν;— «Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἐκεῖνον καὶ γενναῖον ἄνδρα, »εἶπεν, ὅστις ἤθελε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου διὰ τῆς ἰδίας του ζωῆς».

Η ΕΠΩΝΙΝΗ ΚΑΙ Ο ΣΑΒΙΝΟΣ

Ίούλιος Σαβῖνος, ἀρχηγὸς τῶν Ἐδούων, ὅστις ἐλέγετο καταγόμενος, ἐκ τοῦ Καίσαρος, ἐξ οὗ καὶ ἐπωνομάζετο ὑπὸ φιλοδοξίας κινούμενος ἀπεπειράθη ν' ἀποσπάσῃ τὴν πατρίδα του Γαύλους ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ τὴν ὑποτάξῃ εἰς ἑαυτόν· ἀλλ' ἠττήθη καὶ ἤδη ἐπρόκειτο μόνον πῶς νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίχσιν τοῦ αὐτοκράτορος. Εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀνάγκην, συνήθροισε τοὺς δούλους του, τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ὅθεν τοὺς ἀντήμειψε καὶ τοὺς ἀπέλυσε. Μετὰ τοῦτο ἔθεσε πῦρ εἰς τὰ ἀνάκτορά του καὶ ἐκεῖθεν διαφυγὼν λαθραίως, ἐκρύφθη ἐντὸς εὐρυχώρου ὑπογείου, ἀγνώστου εἰς πάντας, ἐξαιρουμένων δύο ἐκ τῶν ἀπελευθέρων του, τοὺς ὁποί-

ους ἐξέλεξεν ὡς πισούς, καὶ ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ὁποίων ἐδύνατο νὰ σπρηχθῆ. Πάντες ἦσαν βέβαιοι, ὅτι διεφθάρη ὑπὸ τοῦ πυρός αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του Ἐπωινίη, ἥτις ἀποῦσα τότε, ἠπατήθη ὡς οἱ λοιποί. Τοσαύτην δὲ θλίψιν ἤσθάνετο διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ συζύγου της, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιζήσῃ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὅθεν δὲν ἤθελε νὰ λάβῃ οὐδενὸς εἶδους τροφῆν. Ὁ Σαβῖνος πληροφρορηθεὶς περὶ τῆς καταστάσεώς της, τῇ ἔπεμφεν ἓνα ἐκ τῶν δύο ἀπελευθέρων του, ἕστις τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν, ἀποκαλύπτων εἰς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Σπεύδουσα δὲ νὰ ἐπαναίτῃ τὸν ποθητὸν αὐτῆς σύζυγον μετέβη πρὸς ἀντάμωσίν του τὴν ἀκίλουθον νύκτα καὶ ἐσυμφώνησαν τὰ πρὸς τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν μέτρα. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄφαντος ἐκ τοῦ κόσμου ἡ Ἐπωινίη, διότι ἤθελε δώσει ὑπονοίας περὶ τῆς φυγῆς της, καὶ ζητηθῆ πανταχοῦ. Ἐπιμέως ἀπομακρυνομένη τῶν συγγενῶν καὶ φίλων της δὲν ἤθελε δυναθῆ νὰ δώσῃ βοήθειάν τινα εἰς τὸν Σαβῖνον ἐὰν ἐπαρουσιαζέτο εὐνοϊκῆ περίστασις. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῆ τὰς ἐπισκέψεις της μετὰ συνέσεως, καὶ ποτὲ δὲν ἔλειψεν ἐκ τῆς προσδιορισθείσης συνεντεύξεως· ἀλλ' εἴτε βροχῆ, εἴτε ψύχος ἐγίνετο, ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐμ-

ποδισθῆ ἢ νὰ βραδύνη. Οὕτω τὸ σκοτεινὸν ὑπόγειον κατέστη διὰ τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους συζύγους γοητευτικὸν ἄσυλον, ὅπου ἀπέκτησαν καὶ ἀνέθρεψαν τέκνα. Ἐν τούτοις αἱ ἐπισκέψεις πολλαπλασιαζόμεναι καὶ παρατεινόμεναι διήγειραν ὑποψίας. Παρατηρήθη λοιπὸν ἡ σύζυγος, παρηκολούθηθη, καὶ μετὰ δέκα ἔτη εἶδε μετὰ λύπης τὸν σύζυγόν της ἀναρπαζόμενον ὑπὸ ἀκάμπτων στρατιωτῶν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία συνελήφθη καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν Ῥώμην μετ' αὐτοῦ. Ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῆς νέας της οἰκογενείας, ἣτις κατὰ πρῶτον ἔβλεπε τὸ φῶς. Περιεπτόχθη τοὺς πόδας του, καὶ ἐζήτησεν ἐπιμόνως τὴν ἐπιείκειάν του διὰ θαυμάτων καὶ λόγων τῶσαν κατανοητικῶν, ὥστε συνεκινήθησαν ὅλοι αἱ θεαταί. Ἄλλ' ἡ πολιτικὴ τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ ἐδείχθη ἀδυσώπητος καὶ ἡ γυνὴ συνετιμωρήθη μετὰ τοῦ συζύγου της. Ὁ Πλούταρχος, ὅστις διηγεῖται τὸ πρᾶγμα τοῦτο λεπτομερῶς, προσθέτει, ὅτι ἡ σκληρότης τοῦ αὐτοκράτορος ἐπροξένησε φρίκην καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς ἀνθρώπους, καὶ συνετέλεσεν ἀναμφιβόλως εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς Φλαβιανῆς οἰκογενείας.

Ἡ Ἐπωνίη ἠξιώθη θάλας ἀθανάτου διὰ τῆς ἀξιοθαυμάτου ταύτης διαγωγῆς, καὶ τὸ ὄνομά της, ὡς ἡρωίδος τῆς συζυγικῆς ἀγάπης, χρησιμεύει

εἰσέτι σήμερον διὰ τὴν ἀθλῶσιν σύζυγον πλήρη ἀφοσιώσεως καὶ ἀρετῆς.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΓΡΟΤΙΟΥ.

Ὁ Γρότιος ἔνδοξος ἀνὴρ διὰ τὰ προτερήματά του καὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν πρὸς τὸν μέγαν ἄρχοντα τῆς Ὁλλανδίας Βαρνεθέλτον φιλίαν του, κατεδί-
 κάσθη ἕνεκα ταύτης μόνης τῆς αἰτίας εἰς Ἰσθμία
 δεσμὰ ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ Λουθεναίου. Ἀλλὰ
 κατ' εὐτυχίαν διεσώθη μετὰ τινὰ καιρὸν διὰ τῆς
 συμβουλῆς καὶ τοῦ τεχνάσματος τῆς συζύγου του.
 Ἡ ἐνάρετος αὕτη γυνὴ εἶχε παρατηρήσει, ὅτι οἱ
 φύλακες τοῦ φρουρίου βαρυνόμενοι νὰ θεωρῶσι
 καὶ νὰ ἐρευνῶσι μέγα τι κιθώτιον πλήρες λευκῶν
 ἐνδυμάτων, τὰ ὅποια συνήθως ἐπέλλόντο πρὸς
 πλύσιν εἰς πλησίον ἕνα πόντον λεγομένην Γορκούμ,
 τὸ ἄφρονον νὰ διέρχεται ἀνεξετάτως. Ἐνόμισε δέ,
 ὅτι ἡδύνατο νὰ ὠφεληθῆ ἕκ τῆς ἀμελείας ταύτης
 καὶ ἐσυμβούλευσε τὸν σύζυγόν της νὰ τεθῆ ἐντὸς
 τοῦ κιθωτίου ἀντὶ τῶν πανικῶν· ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ
 ῥιψοκινδυνεύσῃ διάλου, ἤνοιξεν ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸς
 πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ὁ Γρότιος ἔμελλε νὰ φρέψῃ
 τὸ πρόσωπον, καὶ κλεισθεὶς ἐντὸς αὐτοῦ διέμεινε
 τόσον καιρὸν, ὅσος τῷ ἦτο ἱκανὸς διὰ νὰ μεταβῆ
 ἐκ τοῦ Λουθεναίου εἰς τὸ Γορκούμ. Τῆς δοκιμῆς

ταύτης επιτυχούσης έντελῶς, ἐξέλεξεν αὕτη ἡμέραν τινά, καθ' ἣν ὁ διοικητὴς ἐξ ἀνάγκης ἔπρεπε νὰ λείπῃ, καὶ ἐπισκεφθεῖσα τὴν κυρίαν τοῦ διοικητοῦ τῇ ἐλάλησε περὶ τῆς υἰείας τοῦ συζύγου τῆς, τὴν ὁποίαν παρέστησεν ὑποκρινομένη τὸσον ἀδύνατον, ὥστε ἤθελεν, ἔλεγε, νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ ὅλα τὰ βιβλία του, ἀποστέλλουσα αὐτὰ ἔξω τῆς φυλακῆς ἐντὸς κιθωτίου, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζεται. Ἐὖν ἐπαύριον ἔβαλε τὴν σύζυγόν τῆς ἀντὶ τῶν βιβλίων εἰς τὸ κιθώτιον, τὸ ὁποῖον δύο στρατιῶται ἔπρεπε νὰ λάθωσι καὶ νὰ μεταφέρωσιν. Ὁ εἰς τούτων, εὕρισκων τὸ κιθώτιον βαρύτερον παρὰ τὸ σῦνηθες, «πρέπει, ἀνέκραξε, νὰ ὑπάρχη Ἀρμένιος τῆς εἰς τοῦτο, (συνήθης τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι τότε). Ἐὖν ὄντι ἀποκρίνεται ἡ κυρία Γρότιου, ὑπάρχουσι βιβλία Ἀρμενιανά.» Τὸ φορτίον ἀμέσως καταβιβάζεται μετὰ πολλοῦ κίπου, ἀλλ' ἐκ τῶν φροντίδων καὶ τῆς ταραχῆς τῆς προσφιλοῦς συζύγου, στρατιώτης τις συνέλαθεν ὑποψίας καὶ ζητεῖ τὸ κλειδίον· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εὕρισκεται ποῦ ποτε· ὅθεν σπεύδει νὰ λάθῃ τὰς διαταγὰς τῆς διοικητρίας, ἣτις, προδιατεθειμένη ἐκ τῆς προτεραίας, διέταξε τὴν ἐλευθέραν ἔξοδον τοῦ κιθωτίου, διότι ἤξευρεν, ὅτι ἦτο πλῆρες βιβλίων. Οὕτω λοιπὸν ὁ Γρότιος μετενεχθεὶς, οὐχὶ ἄνευ

πολλῆς ἀνησυχίας, μέχρι τοῦ Γορκούμ, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Ἀνθέρσην. Ὁ δὲ διοικητὴς παρωργισμένος, διότι ἐδραπέτευσεν ὁ δεσμώτης του, περιώρισσε στενωπὸς τὴν κυρίαν Γροτίου, καὶ ἐκίνησε κατ' αὐτῆς ἐγκληματικὴν δίκην. Οἱ δικασταὶ ἀπεφάνθησαν νὰ φυλακισθῇ αὐτὴ ἀντὶ τοῦ συζύγου της· ἀλλ' ἡ γενικὴ συνέλευσις, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐξεκάλεσε τὴν ὑπόθεσιν, τῇ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν.

«Γοιαύτη γυνή, ἔλεγε συγγραφεὺς τις, ἦτον
 » ἀξία παρὰ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου οὐχὶ μόνον
 » ἀγάλματος, ἀλλὰ καὶ τῆς κατατάξεως εἰς τὸν
 » χορὸν τῶν ἀρίων. Διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν
 » τὰ λαμπρὰ συγγράμματα, τὰ ὁποῖα ὁ σύζυγός
 » της ἐξέδωκε, καὶ τὰ ὁποῖά ποτε δὲν ᾔθελον
 » ἐξεῖλαι ἐκ τοῦ σκότους τοῦ Λουβενστίνου, ἐὰν
 » διήρχετο ὅλην τὴν ζωὴν του ἐκεῖ, καθὼς οἱ ὑπὸ
 » τῶν ἐχθρῶν του ἐκλεχθέντες δικασταὶ εἶχον
 » ἀποφασίσαι.»

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ

Δυστυχῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἔχει φίλον
καὶ ἂν ᾗναι κύριος ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ Κόσμος
εἶναι ἀγτάξιως πρὸς ἐξαγορὰν φίλου.

Ο ΔΑΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΙΝΤΙΑΣ,

Δύο Συρακούσιοι, ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας, ἀμ-
φότεροι ἀνατραφέντες κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πυθα-
γόρου, ἦσαν ἠνωμένοι διὰ τῶν ἀσεμῶν στενωτά-
της φιλίας. Διονύσιος ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν,
ὑποπτευθεὶς τὸν Δάμωνα ὡς προδότην, τὸν κατε-
δίκασεν εἰς θάνατον. Βλέπων δὲ οὗτος, ὅτι δὲν
ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἐλπίς σωτηρίας, παρεκάλετο
τὸν τύραννον νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ἐλευθερίαν ὀλίγων
ἡμερῶν, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς πλῆσιόν τινά πόλιν, νὰ δια-
τάξῃ τὰ τοῦ οἴκου του, καὶ μετὰ τοῦτο νὰ ἐπανέλθῃ
καὶ λάβῃ τὰν ἀποφασισθέντα θάνατον. Ἀκούσας
τοῦτο ὁ φίλος του Φιντίας, αὐτοπροαιρέτως μετέβη
εἰς τὰ ἀνάκτορα, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Διονύσιον
νὰ μείνῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἀντὶ τοῦ Δάμωνος καὶ
μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Οὕτω λοιπὸν κατὰ
τὰ συμφωνηθέντα, ὁ μὲν Φιντίας ἐκλείσθη εἰς τὴν
φυλακὴν, ὁ δὲ Δάμων ἀνεχώρησεν. Ἐν τούτοις αἱ

ὑποθέσεις τοῦ Δάμωνος παρατείνονται ἢ προσδιωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου του φθάνει, ὁ λαὸς συναθροίζεται, μέμφονται, λυποῦνται τὸν Φιντιάν, βαδίζοντα ἠσύχως πρὸς τὸν θάνατον, διότι ἦτο πολλὰ βέβαιος, ὅτι ὁ φίλος του μέλλει νὰ ἐπανέλθῃ παρά πολὺ δὲ δυστυχῆς καὶ ἐὰν δὲν ἐπανέλθῃ! Ἐνῶ δὲ ἤδη ἡ θλιβερὰ τιμηὴ πλησιάζει, ἄπειροι κραυγαὶ θορυβώδεις ἀναγγέλλουσι τὴν ἄφιξιν τοῦ Δάμωνος, ὅστις τρέχει, πηδᾷ εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας, βλέπει τὴν σπάθην ἐπικρεμασμένην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου του, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐναγκαλισμάτων καὶ τῶν δακρύων, ἀμφότεροι διαφιλονεικῶσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ ν' ἀποθάνῃ ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, Θεὸς θεαταὶ γίνουσιν ἄφθονα δάκρυα, καὶ αὐτὸς ὁ τύραννος μαθὼν τοῦτο, οὐ μόνον ἐχάρισε τῷ Δάμωνι τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρεκάλεσεν ἐκ καρδίας νὰ τὸν κατατάξωσιν εἰς τὴν φιλίαν των ὡς τρίτον.

ΟΙ ΔΥΟ ΙΣΠΑΝΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

"Ὅτε κατὰ τὸ 1637 οἱ Γάλλοι ἐπολιόρχουν τὴν Καπέλλαν, Ἰσπανός τις ἔμαθεν, ὅτι ὁ φίλος του ἔπεσεν ὑπὸ βολῆς τουφεκίου εἰς τὸ χαράκιωμα. Τρέχει παρευθὺς εἰς βοήθειάν του, τὸν εὕρισκει ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ κοινορτοῦ, ρίπτεται ἐπ' αὐ-

τοῦ, τὸν ἐναγκαλιζέσθαι, τὸν κρατεῖ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀσπαίροντος στήθους του, καὶ μετ' ὀλίγον καταθεθλημένος ὑπὸ τῆς ἰδίας του λύπης ἐκπνέει.

Ὁ ἀρχιερεὺς πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, συνεκινήθη καὶ προσέταξε νὰ ἐνταφιάσων εἰς τὸν αὐτὸν τάφον δύο φίλους, τοὺς ὁποίους οὐδ' ὁ θάνατος ἤδυνήθη νὰ ἀποχωρήσῃ. Ἀφοῦ τοὺς μετέφεραν μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς Ἀνθήρσην, ἀνήγειραν εἰς τιμὴν αὐτῶν μαυσωλεῖον ἐκ μαρμάρου.

— — — — —

ΕΥΔΑΜΙΔΑΣ Ο ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΑΥΤΟΥ
ΦΙΛΟΙ ΑΡΕΤΑΙΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΞΕΙΝΟΣ.

Εὐδαμίδας ὁ Κορίνθιος, πλησιάζων εἰς τὸν θάνατον, ἄφινε τὴν μητέρα καὶ θυγατέρα αὐτοῦ εἰς ἐσχάτην ἔνδειαν. Ἄλλ' οὐδόλως ἐταράττετο, ἀποθλέπων εἰς τὰς γενναίας καρδίας τοῦ Ἀρεταίου καὶ Χαριξείνου, τῶν πιστῶν φίλων του. Ὅθεν καὶ ἔκαμε διαθήκην, διὰ παντὸς ἀξιωμακρόνευτον, ἐν ἧ ἔγραψε ταῦτα. Ἀφίνω εἰς μὲν τὸν Ἀρεταῖον νὰ τρέφῃ τὴν μητέρα μου καὶ νὰ τὴν γηροκαμῆ, εἰς δὲ τὸν Χαριξείνον, νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα μου, δίδων αὐτῇ ὅσον δύναται μεγαλειτέραν προίκα. Ἄν δὲ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἀποθάνῃ, καθιστῶ ἀντ' αὐτοῦ τὸν περιλειπόμενον. Καὶ ὁ μὲν Εὐδαμίδας ἀπέ-

θανε μετὰ τὴν διαθήκην, οἱ δὲ φίλοι του προθύμως ἀνεδέχθησαν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Χαρξίζεϊνος πέντε μόνον ἡμέρας ἐπιζήσας, ἀπέθανεν· ὁ δ' Ἀρεταῖος καὶ τὴν μητέρα τοῦ φίλου του ἐγγραχώμηνσε, καὶ τὴν θυγατέρα του ὑπάνδρευσε κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ὑπάνδρευσε καὶ τὴν ἰδίαν του, δοὺς αὐταῖς ἕστην προῖκα.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΤΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥὸ ΥἴΟΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ.

Ἐπὶ ἄρχον δύο φίλοι ἐν Γαλλίᾳ ὁ εἰς τῶν ὁμοίων ἦτο μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Παρισίων καὶ πλούσιος. Ὁ ἕτερος ἀποθανὼν ἀφῆκε πολλὰ χρέη καὶ δύο υἱοὺς ἐν μεγίστῃ ἐνδείᾳ. Ἀλλ' ὁ γενναῖος φίλος ὡς ἴδια τέκνα θεωρῶν καὶ τὰ ὄρφανὰ τοῦ ἀποθανόντος, καὶ θέλων νὰ τὰ εὐεργετήσῃ, οὐχ ὅμως καὶ νὰ βλάβῃ τοὺς νομίμους κληρονόμους του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ βίαν καὶ νὰ ζήσῃ ἐν μεγίστῃ οἰκονομίᾳ. Ὅθεν καὶ ἀφῆκε τὸν μεγαλοπρεπῆ οἶκόν του, ἀπέβαλε τοὺς ὑπηρέτας του, καὶ κρατήσας ἕνα μόνον, ἀνεχώρησε μετ' αὐτοῦ καὶ κατόκησεν εἰς ταπεινὸν οἶκον ἐξωθεν τῆς πόλεως· ἐκεῖθεν δὲ ἤρχετο καθ' ἑκάστην εἰς Παρισίους συνοδευόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του, διὰ νὰ ἐκπληροῖ ἐν ταῖς ἀναγκάσι τὴν ὑπη-

ρυσίαν του. Ἡ αἰφνιδία καὶ παράδοξος αὕτη μεταβολὴ τῆς ζωῆς του, ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον περὶ αὐτοῦ ὑπονοίας φιλαργυρίας καὶ οὐχὶ καλῆς διαγωγῆς. Ἀλλ' αὐτὸς κωφεύων ὅπως εἰς τὰς παραλόγους ταύτας παρατηρήσεις, καὶ τὴν καρδίαν του μόνην ἀκούων, ἔμεινε σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὀλόκληρα ὄσω ἔτη διάγων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἀφοῦ λοιπὸν συνήθρυσεν εἰκοσι χιλιάδας δραχμῶν ἐξ ἀπλῶν οἰκονομιῶν δι' ἕκαστον ὄρφανόν, καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, ἀνέλαβε τὸν πρῶτον αὐτοῦ οἶκον καὶ τοὺς θεράποντάς του, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ζῆ πάλιν ἀναλόγως τῆς θέσεως καὶ τῆς καταστάσεώς του. Τοιοῦτοτρόπως ὁ φρόνιμος οὗτος ἄνθρωπος ἤξευρε νὰ συμβιβάζῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀδυσφροσύνην μετὰ τῆς εὐεργεσίας.

Ο ΓΑΛΛΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΛΑΓΕΡΙΝΟΣ.

Ἐξάκουστος ὑπῆρξε μετὰ τῶν ἀρχαίων ἡ φιλία τοῦ Ὀρέστου καὶ Πηλέου, τοῦ Θησέως καὶ Ηπειρίθου, οἵτινες παρέδιδον τὴν ἰδίαν των ζωὴν ὁ εἰς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ πρὸς τὰς γενναίας ἐκείνας καρδίας, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παραβάλω-

μεν καὶ τὴν ἡρωϊκὴν πράξιν Ἀλγερίνου τινὸς διὰ
νὰ λυτρώσῃ τὸν φίλον του.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου βουδαρισμοῦ τοῦ Ἀλγερίου
ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἱ Ἀλγερίνοι εἰς τασαύτην μα-
νίαν κατήντησαν, ὥστε προσδέντες τοὺς ἀγχα-
λώτους Γάλλους ἐπὶ τῶν στομίων τῶν τηλεθόλων
των, ἔθετον πῦρ εἰς αὐτά, καὶ οὕτω τεμαχισθὸν
ἔξεσφενδονίζοντο οἱ δυστοχεῖς Γάλλοι εἰς τὰ πλοῖα
τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν τύχην ὤ-
φειλε νὰ ὑποστῇ καὶ τις ἀξιωματικὸς Γάλλος ὀνό-
ματι Σουαζέλ. Ἐνῶ λοιπὸν ἦτο προσδεσμεύσας
ἐπὶ τοῦ τηλεθόλου καὶ τὸ πῦρ ἔμελλε νὰ τὸν κα-
τακερματίσῃ, λοχαγὸς τις Ἀλγερίνος, ἰδὼν αὐτόν,
ὄρμηξ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πυροβολιστῶν, τοὺς ἀπω-
θεῖ, καὶ λύσας τὸν ἀξιωματικόν, τὸν ἀποσπᾷ ἐκ
τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ἐρὶς συνέβη ἡ σκιηὴ αὐτῆς
καὶ οἱ βάρβαροι αὐτε διὰ παρακλήσεων, οὐτε διὰ
λύτρων συγκατανεύουσιν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν
τοῦ δυστοχοῦς. Ἐν τούτοις ὁ Ἀλγερίνος βλέπων
ὅτι δὲν δύναται ν' ἀποτρέψῃ τοὺς στρατιώτας ἐκ
τῆς ἀπανθρώπου ἐκείνης πράξεως, ῥίπτεται καὶ
αὐτὸς ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ τηλεθόλου, ἐναγκαλί-
ζεται τὸν φίλον του μετὰ στοργῆς καὶ λέγει· Πῦρ!
τώρα! ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθην νὰ σώσω τὸν φίλον καὶ
ἐυεργέτην μου, θέλω ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν, ὅτι

ἀποθνήσκω τοῦλάχιστον μετ' αὐτοῦ. Τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος αὐτόπτης μάρτυς ἦτο καὶ ὁ Βέης, ὅστις συγκινηθεὶς ἐκ τῆς γενναίας καρδίας καὶ τῆς πίστεως τοῦ ὑπηρέτου του, οὐ μόνον ἐνέπλησεν αὐτὸν ἐπαίνων, ἀλλὰ καὶ τὸν Γάλλον ἐλώτρωσεν ἐκ τοῦ ἐπικειμένου καὶ φορικώδους ἐκείνου θανάτου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΣ.

Ἐξ ὧσων ἕως περὶ φιλίας παραδειγμάτων ἐμνημονεύσαμεν, ἐξοχώτερον εἶναι τὸ μεταξὺ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ τῶν δύο φωστήρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Ἦκμασαν οἱ ἄγιοι οὗτοι περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα, καί, καταγόμενοι ἀμφότεροι ἐκ περιφανῶν καὶ θεοφιλεστάτων οἰκογενειῶν, καὶ ἀνατροφὴν ἀξιόλογον ἔλαβον, καὶ ἐκαλλιέργησαν πρῶτα καὶ μετὰ πάσης ἐνδεχομένης ἐπιμελείας τὰ φυσικά των προτερήματα. Μετὰ τὰς ἐν τῇ πατρίδι των σπουδὰς, ἐστάλησαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ γυμνασθῶσι καὶ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν. — Εἰς τὰς Ἀθήνας τότε ἕμενον ἔτι λείψανα τῆς παλαιᾶς ἐκείνης δόξης περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς ἄλλας μαθήσεις, καὶ ἐκεῖ συνέβη

βρον πανταχόθεν οί θέλοντες νά σπουδάσωσι νέσι.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην συνηγνέθησαν καὶ οἱ δύο οὔτοι ἄγιοι, καὶ ἐνταῦθα ἐγένετο ἀρχὴ τῆς φιλίας των ἢ μᾶλλον συνέσφιγξε τοὺς δεσμοὺς αὐτῆς ἔτι στενωτέρου, εἰς τὸ ὅποιον συνετέλεσε μάλιστα τὸ παράξενον τοῦτο σύμβασμα. Ἀλλόκοτος συνήθεια ἐπεκράτει εἰς τὰς Ἀθήνας, νά φέρωσι δηλ. τοὺς νεωστὶ ἐλθόντας σπουδαστὰς ἐνώπιον συναθροίσεως συνηλικιωτῶν, καὶ ἐκεῖθεν, ἀφοῦ ἐχλεύαζον καὶ κατεγέλων αὐτοὺς ἀρκούντως, τοὺς ᾠδήγοιεν εἰς τὰ δημόσια λουτρά, μετὰ παρατάξεως, καὶ ἦν ἀνὰ δύο ἠκολούθουν ὅλοι οἱ νέσι ἐπομένως πλησιάζοντες εἰς αὐτὰ ἐκράύαζον, καὶ ἠπεῖλουν ὅτι ἤθειλον ῥίψει τὰς πύλας, ὡς ἐὰν δὲν τοῖς ἐσυγχώρουν τὴν εἴσοδον. Ἀφοῦ δὲ πλέον εἰσῆρχετο ἐκεῖ ὁ νεοελθὼν, ἦτον ἐλεύθερος. Ἄλλ' ὁ Γρηγόριος, ὅστις εἶχε δοκιμάσει τὴν τελετὴν ταύτην πρότερον, γινώσκων πόσον ἡ συνήθεια αὕτη ἀντέκειτο εἰς τὴν φυσικὴν σοβαρότητα καὶ σεμνότητα τοῦ Βασιλείου, κατώρθωσε νά τοὺς καταπέισῃ νά τὴν παραβλέψωσιν εἰς αὐτόν. «Αὕτη ὑπῆρξε, διηγεῖται ὁ ἴδιος Γρηγόριος, ἡ αἰτία ἣτις ἤναψε τὴν διὰ παντὸς ἄσβεστον ἐκείνην φλόγα ἐντὸς τῆς καρδίας ἡμῶν.» Ἔτι μᾶλλον ἠῤῥῆσεν ἡ φιλία των, ὅτε ἀμφότεροι ἐνόησαν, ὅτι εἶχον τὸν αὐτὸν σκοπόν,

ἔχουν γὰ ζητήσωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας οὐχὶ τῶν
 συνηλικιωτῶν τὰ μάταια καλά, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ
 θησαυρόν, τὴν σύνεσιν ἀηλ. καὶ τὴν ἀρετὴν. Συνε-
 κάθηγτο, συνεδείκνουν, συνηγωνίζοντο εἰς τὰς σπι-
 δὰς των καὶ καθ' ὅλα ἦσαν μία ψυχὴ εἰς δύο σώ-
 ματα. Γενικῶς ἔλαμπον εἰς τὰς συνάνατροφὰς διὰ
 τὴν ὀξύνοισιν τοῦ πνεύματός των, διὰ τὴν φιλοσο-
 φίαν των, διὰ τὴν παράδοξον εὐφυΐαν καὶ τὰς προ-
 ὀδοὺς των εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως, καὶ πρὸ πάν-
 των διὰ τὰ χρηστὰ ἔθνη των, ἅτινα οὐδὲ διὰ τῆς
 κηλίδος τῆς διαβολῆς ἐμιάνθησαν εἰς τοιαύτην μά-
 λιτα πόλιν, ἔνθα συνέτρεχον θιάφοροι νέοι, καὶ
 ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰ ἐλαττώματά των. «Ἐλά-
 »θωμεν τὴν τύχην, διηγεῖται πάλιν ὁ Γρηγόριος,
 »γὰ δοκιμάσωμεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην παρόμοιον
 »τι πρὸς τὸ παρά τῶν ποιητῶν λεγόμενον, περὶ
 »τοῦ ποταμοῦ ἐκεῖνου, ὅτις διαχυνόμενος εἰς τὴν
 »θάλασσαν διαφυλάττει τὴν γλυκότητα τῶν ὑδάτων
 »του, ἢ πρὸς τὸ ζῶον τὰ διερχόμενον διὰ τοῦ πυρὸς
 »(Σαλαμάνδρα). Οὐδεμίαν σχέσιν εἶχομεν μετὰ τῶν
 »κακῶν. Δύω μόνον ὁδοὺς ἐγνώρίζωμεν εἰς τὰς Ἀθή-
 »νας, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς ἱερεῖς
 »Διδασκάλους, καὶ τὴν εἰς τὸ σχολεῖόν μας. Τὰς
 »φερούσας ὅμως εἰς τὰς κοσμικὰς ἀρετὰς, εἰς τὰς
 »συναθροίσεις, εἰς τὰ θεάτρα καὶ τὰ συμπόσια ἢ

»γνωσθῆναι ἐντελῶς». Ἄλλὰ τοιοῦτοι νέοι, ἀπομακρυνόμενοι πάσης συναναπροφῆς, μὴ συμμετέχοντες τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων τῶν ὀμηλικῶν των, ἔπρεπεν ἐξ ἀνάγκης διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτῶν βίου, φαινομένου ἐπίκρισις τῆς κακῆς διαγωγῆς τῶν ἄλλων, νὰ ἐπισύρωσι καὶ ἑαυτῶν τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος, ἢ τοῦλάχιστον νὰ γίνωσι χλεύη καὶ σκῶμμα αὐτῶν· ἀλλ' οὐχί· τούτο μάλιτα τιμᾷ τοὺς δύο τούτους φίλους, ὅτι διὰ τῆς καθαρᾶς των ἀρετῆς, οὐχὶ μόνον δὲν ἐμίσησαν αὐτοὺς οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐσέβηοντο, καὶ τοὺς προσέφερον τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, ὥστε κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἡτοιμάζοντο ν' ἀφῆσωσι τὰς Ἀθήνας, ἢ λύπη ἦτο καινῶς εἰς ὧν τὰ πρόσωπα ἐξωγραφισμένη, καὶ τὰ δάκρυα ἔβρενον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν συμμαθητῶν των, ὡς ἐὰν ἔμελλον ν' ἀπολέσωσι τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος καὶ τῶν σχολείων αὐτῶν.

Νέοι Ἕλληνες! καλλίτερον τούτου παράδειγμα φιλείας δὲν ἔχετε! Μακάριοι δὲ καὶ σεῖς, ἂν εἰς τὸ ὀλισθηρὸν τοῦτο βῆμα τῆς ζωῆς σας εὕρητε τοιοῦτους συνομήλικάς σας φίλους, διὰ τῶν ὁποίων ἐνθαβρυνόμενοι συναλλήλως πρὸς τὴν ἀρετὴν, νὰ καταστήσητε τὸν βίον σας ἔκλαμπρον καὶ τοῦ ὀνόματός σας ἀντάξιον.

ΠΕΡΙ ΕΥΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΣ.

Ἡ εὐπροσηγορία εἶναι κοινωνικὴ ἀρετὴ, στηριζομένη εἰς τὴν ἀγάπην τῆς ἀνθρωπότητος καὶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εὐχαριστήσεως. Ὁ εὐπροσηγορὸς ἀκροάζεται μετὰ φιλοφροσύνης τοὺς ὅσοι ἀποτείνονται εἰς αὐτόν, καὶ ἀποκρίνεται μετὰ πραότητος.

Π Λ Α Τ Ω Ν.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, ἐλθὼν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ τὰ ἴδη τοὺς κατὰ τετραετίαν τελουμένους ἐκεῖ ἀγῶνας, συγκατήχησε μετὰ τινῶν ξένων ἀγνώστων πρὸς αὐτόν. Τοσοῦτο τοὺς κατέβηξε διὰ τῆς συναναστροφῆς του, συντρόφων καὶ διάγων ἔλην τὴν ἡμέραν μετ' αὐτῶν, ὥστε ἔμειναν ὑπερευχαριστημένοι ὅτι τὸν συνήγασαν. Οὔτε διὰ τὴν Ἀκαδημίαν του, οὔτε διὰ τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην ἀνέφερε τίποτε, ἀλλὰ ταῦτο μόνον τοῖς εἶπεν, ὅτι ὠνομάζετο Πλάτων. Ὅτε δὲ οἱ ξένοι ἤλθον μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, τοὺς ὑπεδέχθη μετὰ μερίστης φιλοφροσύνης. Καὶ ἐκεῖνοι « Ἐλθέ, λοιπόν, τῷ εἶπον, θεῖξόν μας καὶ

τὴν συνώνυμόν σου, τὸν μαθητὴν τοῦ Σωκράτους, καὶ φέρε μας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν του, καὶ σύστησόν μας εἰς αὐτὸν διὰ τὴν συνομιλήσωμέν τι καὶ μετ' ἐκείνου». Ὁ δὲ Πλάτων μειδιάσας μετριοφρόνως, ὡς συνειθίζεν. « Ἄλλ' ἐγώ, τοὺς εἶπεν, εἶμαι ἐκεῖνος». Ἐθαύμασαν οἱ ξένοι, ὅτι ὄντες μετ' αὐτοῦ τοσοῦτον χρόνον δὲν τὸν ἐγνώρισαν, διότι ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς μεθ' ἀπλότητος, δεΐξας διὰ τούτου, ὅτι ἠθέλητο νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς συνανατρεφόμενους αὐτὸν καὶ ἄνευ τῶν συνήθων αὐτοῦ λόγων.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΡΑΙΑΝΟΣ.

Οἱ εὐνοούμενοι τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ παρατηρήσαντες, ὅτι ἐπεριποιεῖτο μετὰ μεγάλης αἰκιότητος πάντα ἄνθρωπον, εἶπαν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐλησμώνησε τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς θέσεώς του. « Θέλω προσπαθῆσαι, ἀπεκρίθη, νὰ εὐρίσκη ὁ λαός μου τοιοῦτον αὐτοκράτορα ἐν ἐμοί, ὅποιον ἐγὼ ἤθελον νὰ ἔχω, ἐὰν ἦμην ἰδιώτης. »

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

Τοῦ Περικλέους ἡ πραότης καὶ τὸ γενναῖον τῆς ψυχῆς λίαν ἀξιοθαύμαστα ὑπῆρξαν. Διότι ὅτε ποτὲ ἐπέστρεφε νύκτα ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπλοῦς τις ἄνθρωπος τὸν ἤκολού-

θησε μέχρι τῆς θύρας, κακολογῶν καὶ ὑβρίζων αὐτόν. Ὁ δὲ Περικλῆς, οὐχὶ μόνον δὲν ἐταράχθη ἐκ τοῦ αὐθάδους τρόπου τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ μετὰ μεγάλης τῆς ψυχῆς του ἀταραξίας ἐπρόσταξεν ἓνα τῶν δούλων του νὰ τὸν συνοδεύσῃ μὲ φανάριον εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΤΟΥΡΕΝΟΣ.

Ὁ Στρατάρχης Τουρένος συχνὰ ὑπήγγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πεζός, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεριδιάβαζε μόνος ἐπὶ τῶν προχωμάτων. Διαβαίνων, κατὰ τὴν περίπατόν του, πλησίον συνοικίας τινὸς μικροεμπόρων παιζόντων τὰς σφαίρας, καὶ προσκληθεὶς παρ' αὐτῶν νὰ τοὺς δικάσῃ περὶ μιᾶς βολῆς, ἔλαβε τὴν ράβδον του, ἐμέτρησε τὸ διάστημα, καὶ ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του. Ἄλλ' ἐκεῖνος κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀποφασίσει τὸν ὑβρίσειν ἀπρεπῶς. Ὁ δὲ στρατάρχης μειδιάσας, καὶ ἔτοιμος ὢν νὰ μετρήσῃ καὶ πάλιν τὴν γῆν, διεκόπη παρὰ τῶν παρουσιασθέντων ἐνώπιόν του ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἐζήτουν αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἔμπορος, ταραχθεὶς ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ζητῶν συγγνώμην, ὁ ὑποκόμης πρῶτος ἀπεκρίθη. « Φίλε μου, εἶχες ἄδικον, ὑποθέτων, ὅτι ἐγὼ ἤθελον νὰ σὲ ἀδικήσω. »

ΠΕΡΙ ΘΥΜΟΥ.

Μὴ πράττε τίποτε ἐν τῇ παραφορᾷ σου· διατί
νὰ ρίπτησαι εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν μανίαν τῶν
κυμάτων;

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ.

Ὁ φιλόσοφος οὗτος, ἕνεκα τῆς προβεβηκυίας
ἡλικίας του, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῇ ἐκ
τῆς ἀλλῆς τοῦ Αὐγούστου· λαθὼν δὲ ταύτην παρὰ
τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἀποχαιρετῶν αὐτὸν εἶπεν.
« Ἐνθουμοῦ Καῖσαρ, ὅσάκις εἶσαι θυμωμένος, οὔτε
νὰ λέγῃς οὔτε νὰ πράττῃς τι, πρὶν ἀπαγγεῖλαις δια-
κεκριμένως τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφα-
βήτου. » Δι' ὃ καὶ ὁ Αὐγούστος λαθὼν αὐτὸν ἀπὸ
τῆς χειρὸς εἶπεν· « Ἐγὼ ἀκόμη ἀνάγκην τῆς πα-
ρουσίας σου. » καὶ οὕτως ἐκράτησεν αὐτὸν ἔτι ἐν
ἔτος.

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ.

Γεωργός τις μεταβὰς εἰς τὸν ἀγρὸν του διὰ νὰ
διορθώσῃ τὸν φραγμὸν του, καὶ ἐπιτρέψας εἰς τὴν
οἰκίαν του, βλέπει τὴν μὲν κοιτίδα, ἐν ᾗ εἶχεν ἀ-
φῆσει τὸν μονογενῆ του υἱὸν κοιμώμενον, ἀνε-

πραμμένην, τὰς δὲ συνδόνας κατεσχισμένας καὶ καθηγμαχμένας, καὶ αὐτὸν δὲ τὸν κόνα ἐξηπλωμένον ἐκεῖ πλησίον κατάσικτον ὑπὸ τοῦ αἵματος. Εἰς τοιαύτην δὲ κατάστασιν εὗρών τὸν οἰκόν του ὁ γεωργός, καὶ νομίσας ὅτι ὁ κόων εἶχε φονεύσει τὸ τέκνον του, ἀμέσως κατέθραυσε τὴν κεφαλὴν του διὰ τοῦ πελέκεως, τὸν ὄπισθον ἐκράτει εἰς χεῖράς του. Ἐπειτα σρέψας τὴν κοιτίδα, εἶδε τὸ μὲν τέκνον του σῶον καὶ ὑγιές, ὑπερμεγέθη δὲ ὄφιν κείμενον νεκρὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ φονευμένον ὑπὸ τοῦ κυνὸς ἐκείνου, τοῦ ὄπισθου τὸ θάρρος καὶ ἡ πίστις, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ υἱοῦ του, ἦσαν ἄξια ἄλλου εἶδους ἀνταμοιβῆς. Τὸ θλιβερόν τοῦτο περιστατικὸν μᾶς διδάσκει, ὅτι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ παραλίδηται εὐκόλως εἰς τὴν ἄλογον ὀρμὴν τοῦ θυμοῦ.

ΠΕΡΙ ΕΠΗΙΚΕΙΑΣ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟΣ.

Δύω στρατιῶται φρουροῦντες τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, ἐλάλουν πολλὰ κατ' αὐτοῦ· τόσον δὲ ἦσαν παρωργι-

σμέναι ἐναντίον του, καὶ τσαύτας ὕβρεις ἀπέτεινον κατ' αὐτοῦ, ὥστε θὲν ἐσυλλογίζοντο παντελῶς εἰς ποίαν δεινὴν θέσιν ἐτίθεντο ἕνεκα τῆς διαγωγῆς των ταύτης. Ὁ Ἀντίγονος, ὅστις ἦτον ὀπισθεν τῆς σκηνῆς, ἀφοῦ ἤκουσεν ὅλα ταῦτα, σηκώσας τὸ παραπέτασμα διὰ τῆς θύρας του, τοῖς εἶπεν· ἀπομακρυνθῆτε ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ σᾶς ἀκούσῃ ὁ βασιλεὺς.

Ἄλλοτε πάλιν τὸν αὐτὸν μονάρχην κατηρῶντο στρατιῶταί τινες, διότι ὠδήγει αὐτούς, ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ βορβορώδους ὁδοῦ. Ὁ βασιλεὺς, ὅτις ἤκουσε τὰς ἀράς, πλησιάζει ἀμέσως τοὺς μᾶλλον ἐβρῦπωμένους στρατιώτας, καὶ τοὺς βοηθεῖ νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ βορβόρου· καὶ αὐτοὶ μὲν ἠγνόουν πρὸς τίνα ὄφειλον τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀποσυρόμενος, ἠρκέσθη νὰ τοῖς εἴπῃ μόνον. «Τώρα καταρᾶσθε τὸν Ἀντίγονον, διότι σᾶς ἔφερεν εἰς βαλτωδὲς μέρος· ἀλλ' εὐγνωμονεῖτέ τον τοῦλάχιστον, ἀφοῦ σᾶς ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν».

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΣ.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, οἱ διάδοχοί του διήρξαν τὸ βασίλειον εἰς διαφόρους δυναστείας. Πρῶτος δ' ὁ Ἀντίγονος ἐφάνη ὁ ἰσχυρότερος ὄλων, διότι λαχὼν νὰ ἐπιτροπεύῃ

κατ' ἀρχάς τὴν Ἑλλάσσονα Ἰασίαν, καθυπέταξεν ἔπειτα καὶ τὴν Συρίαν, ἐδίωξε τὸν Σέλευκον ἐκ τῆς Βαβυλωνος, ἐκυρίευσεν πολλοὺς τόπους τοῦ Πτολεμαίου, καὶ ὑπεδούλωσε τὰς περισσοτέρας νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους. Φιλοτιμούμενος δὲ εἰς ταῦτα, ἔστειλε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Δημήτριον (τὸν ἐπονομαζόμενον Πολιορκητὴν) μεθ' ἱκανῆς θαλασσίου δυνάμεως διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Κασσάνδρου καὶ Πτολεμαίου. Οὗτος ἀπροσδοκῆτως ἐφορμήσας ἐν πρώτοις κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐδίωξε τὴν φρουρὰν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἀπεκατέστησεν εἰς αὐτὰς πάλιν τὴν παλαιάν των δημοκρατίαν καὶ τοὺς νόμους. Δι' ὃ τοσοῦτον ἐξεδακχεύθησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς χαρᾶς των, ὥστε δὲν ἤξευρον διὰ τίνων τιμῶν νὰ τοὺς τιμῆσωσι. Καὶ οὐχὶ μόνον σωτήρας θεοὺς των ἐκήρυξαν αὐτούς, ἀλλὰ καὶ θεῖαν λατρείαν τοῖς προσέφερον· καὶ εἰς μὲν τὸν ἱερόν πέπλον τῆς Ἀθηναῆς, ἐπρόσταξαν νὰ κεντήσωσι καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων μετὰ τῶν θεῶν, εἰς δὲ τὸ μέρος ἔνθα τὰ πρῶτον ἀπέδῃ ὁ Δημήτριος ἀνήγειραν βωμόν. Ἐπι δὲ καὶ εἰς τὰς δέκα φυλάς των προσέθεσαν ἑτέρας δύο, Δημητριάδα καὶ Ἀντιγονίδα, ἓνα μῆγα ὠνόμασαν Δημητριάδα, καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν λεγομένην Διονύσια μετωνόμασαν Δημήτρια. Καὶ εἰς τοὺς πρέ-

σθεις δὲ αὐτοὺς τοὺς σταλέντας εἰς προὔπαντησίν των, ἔδωκαν τὸ ὄνομα « θεωροί » ἐλέγοντο δὲ τοιοῦτοι ἄσοι κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς ἐπέλλοντο νὰ προσφέρωσι θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς των.

Εὐχαριστούμενος εἰς τοιαύτας αἰσχρὰς κολακείας ὁ Δημήτριος, ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ οὕτω καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἑλληνικὰς πόλεις, πλὴν ὁ πατήρ του τὸν μετεκάλεσε, διότι οἱ ἄλλοι δυνάσται συνενωθέντες ἐκήρυξαν πόλεμον κατ' αὐτῶν. Εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν ὄμως μάχην, ὁ μὲν Ἀντίγονος ἐθανατώθη, ὁ δὲ Δημήτριος μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῆ μετ' ὀλίγου στρατεύματος· καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐσοχάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἶχε μεγάλας ἐλπίδας προθύμου ὑποδοχῆς. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι λησμονήσαντες τὰ πάντα, πρὶν ἔτι ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν των, ἔπειλαν πρέσβεις, μηνύσαντες αὐτῶ, ὅτι ἀπεφάσιον διὰ ψηφίσματος νὰ μὴ ἀέχωνται οὐδένα βασιλέα εἰς τὴν πόλιν των. Ἐποῦτο δὲ ἐλυπήθη ὁ Δημήτριος καὶ ὑπὸ τσοῦτου θυμοῦ ἐκυριεύθη, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἐκδικηθῆ· μὴ δυνάμενος ὄμως ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀνέβαλε τὸ πρᾶγμα καὶ ἀπέσυρεν ἐκ τοῦ λιμένος των πλοῖά του τινά. Βελτιωθέντων δὲ τῶν πραγμάτων αὐτοῦ ὀλίγον, ἐφόρμησεν εὐθὺς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ πολιιορχήσας τοὺς κατοίκους, τσοῦτον τοὺς ἐτερο-

χώρησε διὰ τῆς πείνης, ὥστε ἠναγκάσθησαν (καί
τοι ἔχοντες διακηρύξει θάνατον κατὰ τοῦ ὀμιλή-
σοντος περὶ διαλλαγῆς) νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν
ἐξουσίαν του, προτιμῶντες μᾶλλον νὰ θανατωθῶσι
διὰ μιᾶς ὑπ' αὐτοῦ παρὰ νὰ κατατραφῶσιν ὑπὸ τῆς
πείνης.

Ὁ Δημήτριος λοιπὸν εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν
καὶ τοὺς προτάζει νὰ συναθροισθῶσιν εἰς τὸ θέα-
τρον, περικυκλώσας αὐτοὺς δι' ὀπλισμένων στρα-
τιωτῶν. Καὶ ἐνῶ πάντες ἔτρεμον, νομίζοντες ὅτι
ἤθελον πάθει ἐκ τῆς δικαίας του ὀργῆς τὰ πάν-
θαινα, παρήρσιασθεῖς εἰς τὸ μέσον, πρῶτον μὲν τοὺς
ἐπέπληξε διὰ τὴν ἀχαριστίαν των, πλὴν φιλικῶ τῶ
τρόπῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς ἐσυγχώρησε καὶ τοῖς ἐγά-
ρισε μάλιστα καὶ δέκα χιλιάδας μέτρων σίτου. Ἐ-
σαύτην δὲ ἐπιείκειαν ἔδειξεν, ὥστε, ὡς ἀναφέρει
ὁ Πλούταρχος εἰς τ' ἀποφθεγγματά του, ἐπειδὴ,
ἐνῶ ὠμίλει περὶ τούτων ἔσφαλε, καὶ τίς ἐκ τῶν
παρακαθημένων τὸν διώρθωσε κατὰ τὴν συνήθειαν
τῶν Ἀθηναίων. « Καὶ διὰ τὴν διόρθωσιν ταύτην,
ἐφώναξεν ὁ Δημήτριος, σᾶς χαρίζω εἰσέτι καὶ ἄλ-
λας πέντε χιλιάδας μέτρα. »

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ σύζυγος ἰσχυροῦ τινος μονάρχου τῆς Ἀνατολῆς, ὄλωσ ἐκτὸς ἑαυτῆς καὶ χύνουσα δάκρυα ἐκ τοῦ θυμοῦ, ἤλθέ ποτε ἐνώπιόν του ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ τρομερὰν ἐκδίχτην κατὰ τινος ἐμπόρου τῆς πρωτευούσης. «Ὁ πανούργος, ἔλεγε, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοὶ ἐπώλησε περιδέραιον, ἐκ πολυτίμων ὀθῆν λίθων θαυμασίας λάμπσεως, ἀλλ' ἤδη ἀνακαλύπτω, ὅτι οἱ λίθοι εἶναι ψευδεῖς· καὶ λαμβάνει μὲν τὰ ἐπίχειρα τῆς θρασύτητός του εἰς σκοτεινὴν εἰρκτήν, ἀλλὰ τιαύτη τιμωρία δι' αὐτὸν εἶναι μικρά.» Ὅθεν σᾶς ἱκετεύω νὰ διατάξῃτε νὰ παραδοθῆ εἰς τὰ βασανιστήρια, καὶ ἀφοῦ βασανισθῆ πρεπόντως, διὰ τὸ τρομερὸν ἔγκλημά του, νὰ ῥιφθῆ εἰς τοὺς λέοντας καὶ καταβροχθισθῆ ὑπ' αὐτῶν. Ἀγαπητῆ μου Βασίλισσα, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς μονάρχης, ἄς μὴ ὑπακούωμεν πολὺ εὐκόλως εἰς τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ, καὶ ἄς μὴ ἀποφασίζωμεν ἐνόσφ εἶμεθα τετυφλωμένοι ὑπὸ μνησικαχίας. Ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ πάθος δὲν δύνανται νὰ συμβαδίζωσιν. Ὁ ἀρχηγὸς μεγάλου ἔθνους πρέπει ν' ἀπέχη πάσης προκαταλήψεως. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς ἢ εἰκὼν καὶ ὁ ἐπίτροπος τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ πρῶτόν του κα-

ὄγκον δὲν εἶναι νὰ μιμῆται τὴν ἐπιείκειάν του· Ἀλλά, ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα, ὁ ἴδιος Θεὸς ἀποπέφεται καὶ καταδιώκει τὸν ἐγκληματίαν, καὶ δὲν ἔθεσε ματαίως τὴν ῥομφαίαν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰς βασιλικὰς σου χεῖρας. Ζητῶ μόνον νὰ τιμωρηθῆ ἑπαξίως ὁ ἀπατήσας με. Λοιπὸν! ἐπανέλαθεν ὁ βασιλεὺς, ἡ θέλησίς σου θέλει εἶσθαι νόμος μου, θὰ τὸν ἴδῃτε αὖριον προσηκόντως τιμωρούμενον.

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἔφθασε καὶ αἱ σάλπιγγες ἀνήγγειλαν τὸ αἵματηρὸν θέαμα, ἡ βασίλισσα παρακολουθουμένη ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς συνοδείας καὶ χαίρουσα ἐκ προσιμίων διὰ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἱκανοποίησιν τῆς ὀργῆς της, ἦλθεν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ ἐστάθη πλησίον τοῦ βασιλέως, ὅστις εἶχε προηγηθῆ αὐτῆς. Ὁ κατάδικος ἵστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς κονίτρας ἀκίνητος ὑπὸ τοῦ τρόμου, παρατηρῶν λέοντα τοῦ ὁποίου τὸ κλωδίον ἤτοιμάζοντο ν' ἀνοίξωσιν· ἀλλὰ πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν ὄλων τῶν θεατῶν, ἀντὶ τοῦ φοβεροῦ τούτου λέοντος, ἰδοὺ ἐξέρχεται μικρὸν ἀρνίον λευκὸν ὡς τὴν χιόνα, καὶ συγχρόνως γλυκεῖα ἀρμονία αὐλῶν καὶ ἀρπῶν ἀκούεται, ἐνῶ τὸ ὠραῖον ἀρνάκιον ὑπῆγγαινε νὰ πλαγιάσῃ πλησίον τοῦ καταδικασμένου. Τότε ὁ βασιλεὺς σφραφεῖ πρὸς τὴν ἐρυθριῶσαν

σὺζυγόν του εἶπε· Βλέπεις, ὅτι ἐξεδικήθη τὸν ἄνθρωπον τοῦτον διὰ τὴν καθ' ἑμῶν ὕβριν. Σὲ ἠπάτησεν αὐτός, ἰδοὺ καὶ ἐγὼ τὸν ἠπάτησα. Τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν σας, ἐνῶ σᾶς καθιστᾶ ὥραιότεραν τῆς πορφύρας, διὰ τῆς ὁποίας εἰσθε ἐνδεδυμένη, φαίνεται, ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀπόφασίν μου καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι ἐνήργησα πραγματικῶς, ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ διερχόμενος τοῦ Θεοῦ τῆς δικαιοσύνης. »

Κατὰ τὴν σιγὴν ταύτην οἱ σαλπικταὶ ἀνήγγειλαν τὸ τέλος τοῦ θεάματος, καὶ ἀνευφημίαι πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἠκούσθησαν.

ΦΡΕΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀντισυνταγματάρχης τις Πρωσσοῦ, τειχὲς εἰς διαθεσιμότητα μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου τοῦ 1756, δὲν ἔπαυσε παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Τόσον δὲ ἀνυπόφορος κατέστη, ὥστε ἡ Μεγαλειότης του ἀπηγόρευσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα. Μετὰ τινὰ καιρὸν, ἐφάνη λίβελλος ἀνόνομος κατὰ τοῦ μονάρχου. Ὅσον ἐπιεικῆς καὶ ἄν ἦτο ὁ Φριδερίκος, ἡ αὐθάδεια ἔμως τοῦ συγγρα-

φέως τόσον τὸν ἤγγισεν, ὥστε ὑπεσχέθη πενήκοντα χρυσᾶ Φριδερίκια εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὸν καταγγεῖλει. Ὁ ἀντισυνταγματάρχης παρουσιάζεται εἰς τὸ παλάτιον καὶ ζητεῖ νὰ τὸν ἀναγγεῖλωσιν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι ἔχει σπουδαίαν εἰδήσιν νὰ τῷ ἀναφέρῃ περὶ τῆς βίβειστος ὑποθέσεως. Τῆς αἰτήσεως παραδεκτῆς γενομένης, ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ λέγει.

« Μεγαλειότατε, ὑπεσχέθητε πενήκοντα χρυσᾶ
 » φριδερίκια εἰς ὅτινα σᾶς γνωστοποιήσῃ τὸν συγ-
 » γραφέα λιβέλλου τινός· ἐγὼ εἶμαι ὁ συγγραφεὺς
 » ἐκεῖνος καὶ φέρω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς πόδας
 » Σας, ἀλλὰ κρατήσατε τὸν βασιλικὸν Σας λόγον
 » καὶ ἐνῷ μέλλετε νὰ τιμωρήσῃτε τὸν ἔνοχον,
 » στείλατε εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ δυστυχῆ τέκνα
 » μου τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβὴν τοῦ καταγγε-
 » γείλαντος. » Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐννοήσῃ τὸν αἴτιον τοῦ λιβέλλου· ἐξεπλάγη δὲ ἐνε-
 κα τοῦ κινδύνου εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἀνάγκη ἔφερεν ἀξιωματικόν, ἄλλως ἀξιώτιμον. Ἄλλὰ μὴ θέλων νὰ θεῖξῃ τὴν ἐλαχίστην ἐπιείκειαν, τῷ εἶπε σοβαρῶς. « Ὑπάγετε ἀμέσως εἰς Σπαντώ, καὶ προσμεί-
 » νατε ἐν τοῖς θεσμοῖς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θυμοῦ
 » τοῦ κυριάρχου σας.— Ὑπακούω Μεγαλειότατε,
 » ἀποκρίνεται ὁ ἀξιωματικὸς, ἀλλὰ τὰ πενήκοντα

» φριδερίκια χρυσίου;—Μετὰ δύο ὥρας, προσθέτει
 » ὁ βασιλεὺς, θέλει τὰ λάβει ἡ γυνή σου· θά σοι
 πλώσω ἐπιτολήν πρὸς τὸν φρούραρχον τοῦ Σπαν-
 » τῶ, ὅστις θέλει τὴν ἀναγνώσει μόνον μετὰ τὸ
 » δεῖπνον. » Ὁ ἀντισυνταγματάρχης λαθὼν τὴν
 ἐπιτολήν ἀναχωρεῖ, φθάνει εἰς τὸ τρομερὸν φρού-
 ριον, τὸ ὁποῖον τῷ προσδιωρίσθη ὡς διαμονή, καὶ
 διακηρύττει ἑαυτὸν φυλακισμένον. Ὁ διοικητὴς τὸν
 δέχεται εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ εἰς τὸ ἐπίδειπνον
 ἀνοίγει τὴν ἐπιτολήν, ἣν διελάμβανε ταῦτα
 « Δίδω τὴν διοίκησιν τοῦ Σπαντῶ εἰς τὸν φέροντα
 » τὴν διαταγὴν ταύτην· θέλει φθάσει μετ' ὀλίγον
 » ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του μετὰ πεντήκοντα
 » χρυσῶν φριδερικίων. Ὁ δὲ διοικητὴς, τὸν ὁποῖον
 » ἀντικαθιστᾷ, ὀνομάζεται διοικητὴς τῆς ἀκροπόλεως
 » Β. μὲ ἀνώτερον βαθμὸν. »

ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ.

*Ὁ εὐεργετικὸς ἀνὴρ ὁμοιάζει
μ' αὐτὸν τὸν Θεόν.*

Ἄνθρωπός τις εἰσελθὼν ποτε ἐντὸς λέμβου ἐκ
 τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸν λιμένα τῆς Μασσα-

λίας ἐκάθισεν. Ἄροῦ δὲ παρήλθεν ὀλίγη ὥρα καὶ
 ὁ λέμβοαρχος δὲν ἐφαίνεται πούποτε, ἐνῶ ἤτοιμά-
 ζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν νεανίας τις
 Ῥοθέρτος τὸ ὄνομα, καὶ τὸν λέγει. «Κύριε ἡ λέμ-
 «βος αὐτῆ εἶναι ἰδιική μου, μήπως ἐπιθυμῆτε νὰ
 » ἐξέλθῃτε τοῦ λιμένος; — Οὐχί, Κύριε, μάλιστα μία
 » ὥρα εἶναι ἀκόμη ἡμέρα. Ἦθελον νὰ περιέλθω
 » ὀλίγον τὸ νεώριον διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν αὔραν
 » καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς ἑσπέρας· ἀλλὰ σὺ οὔτε
 » τὸ ἦθος ναύτου ἔχεις, οὔτε τὴν φωνὴν ἀνθρώ-
 » που τοιοῦτου ἐπαγγέλματος. — Δὲν εἶμαι τοιοῦτος
 » τῶντι. Ἄλλὰ μετέρχομαι τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο
 » μόνον τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς Κυριακὰς διὰ νὰ κερ-
 » δίσω χρήματα. — Πῶς! φιλάργυρος εἰς τὴν ἡλι-
 » κίαν σου! Τοῦτο ἀτλημίζει τὴν νεότητά σου,
 » καὶ ἐλαττώνει τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἐμ-
 » πνέει ἡ ἀγαθὴ σου φυσιογνωμία. — Ἄ! Κύριε,
 » ἐὰν ἤξεύρετε διατὶ ἐπιθυμῶ τόσον πολὺ διὰ νὰ
 » κερδήσω χρήματα, δὲν ἤθελάτε ἐπαυξήσει τὴν
 » θλίψιν μου, νομίζοντές με ἀνθρωπον χαμερποῦς
 » χαρακτῆρος. — Ἐχεις δίκαιον, ἡ κρίσις μου ἦτο
 » ἀπότομος, ἅς κάμωμεν τὸν περίπατόν μας, καὶ
 » θέλεις μὲ διηγῆθῃ τὴν ἱστορίαν σου. » Ὁ ἄγνω-
 » στος κάθηται. Λοιπὸν, ἠκολούθησεν εἰπέ μοι, τί-
 » νες εἰσὶν αἱ θλίψεις σου· μὲ διέθεσας ὥστε νὰ τὰς

» συμμερισθῶ.—Μόνον μίαν ἔχω, εἶπεν ὁ νεανίας,
 » τὸ ὅτι ἔχω πατέρα εἰς τὰ δεσμά, μὴ δυνάμενος
 » νὰ τὸν ἐλευθερώσω. Ἦτο μεσίτης τῆς πόλεως
 » ταύτης· διὰ τῶν οἰκονομιῶν του καὶ τῶν τῆς μη-
 » τρός μου, μετερχομένης τὸ ἐμπόριον τοῦ συρμοῦ,
 » ἔλαβε μερίδα ἐπὶ τινος πλοίου φορτωμένου διὰ
 » τὴν Σμύρνην. Θέλων δὲ νὰ παρασταθῇ ὁ ἴδιος
 » εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐμπορευμάτων του καὶ
 » εἰς τὴν ἐκλογὴν ἄλλων, ἐπέβη ἐπὶ τοῦ πλοίου·
 » ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ πλοῖον τοῦτο συνελήφθη καθ'
 » ὁδὸν ὑπὸ τινος πειρατοῦ καὶ ὠδηγήθη εἰς Τε-
 » τουάνην, ὅπου ὁ δυστυχὴς πατήρ μου εἶναι αἰχ-
 » μάλωτος μετὰ τοῦ λοιποῦ πληρώματος. Χρειά-
 » ζονται δύο χιλιάδες σκουῶδα διὰ τὴν ἐξαγοράν τε,
 » ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἐξαντληθῆ ἡ περιουσία του εἰς
 » τὴν ἐπιχείρησίν του, δὲν εἴμεθα διόλου εἰς κα-
 » τάστασιν νὰ χορηγήσωμεν τὴν ποσότητα ταύτην.
 » Ἐν τούτοις αἱ ἀδελφαί μου ἐργάζονται ἡμέραν
 » καὶ νύκτα, καὶ ἐγὼ δὲ ἐργάζομαι παρά τινι γρυ-
 » σογῶφ, προσπαθῶν νὰ ὠφεληθῶ, καθὼς βλέ-
 » πετε ἐκ τῶν Κυριακῶν καὶ τῶν ἑορτῶν. Περιω-
 » ρίσθημεν εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Εἰς μόνος
 » θαλαμίσκος ἀποτελεῖ ὅλον μας τὸ οἶκημα Ἐ-
 » σκέφθη ἐν πρώτοις νὰ ἐλευθερώσω τὸν πατέρα
 » μου, ἐμβαίνων ἐγὼ εἰς τὸν τόπον του, καὶ ἤμην

» ἔτοιμος νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέδιόν μου· ἀλλ' ἢ μή-
 » τηρ μου, πληροφορηθεῖσα περὶ τούτου, ἀγνοῶ
 » πῶς, μ' ἐβεβαίωσεν, ὅτι τοιαῦται σχέψεις εἰσὶν
 » ἀκατόρθωτοι, καὶ ἀνόητοι ἐνταῦθα, καὶ ἀπηγό-
 » ρευσεν εἰς ὄλους τοὺς πλοιάρχους τῆς Ἀνατο-
 » λῆς νὰ μὲ λάβωσιν ἐπὶ τῶν πλοίων των.—Καὶ
 » μανθάνετε ἐνίστε περὶ τοῦ πατρὸς σου; ἤξεύρεις
 » τίς εἶναι ὁ κύριός του εἰς Τετουάνην, πῶς τὸν με-
 » ταχειρίζονται; — Ὁ Κύριός του εἶναι ἐπιστάτης
 » τῶν βασιλικῶν κήπων· τὸν μεταχειρίζεται μετὰ
 » φιλανθρωπίας, καὶ αἱ ἐργασίαι, τὰς ὁποίας τῶ
 » ἐπιβάλλουσι, δὲν εἶναι ἀνώτεραι τῶν δυνάμεών
 » του· ἀλλὰ δὲν εἴμεθα πλησίον του νὰ τὸν ἀνακου-
 » φίσωμεν εἶναι μακρὰν ἡμῶν, μακρὰν συζύγου
 » καὶ τριῶν τέκνων, τὰ ὅποια τὸν ἀγαπῶσι φι-
 » λαστόργως. — Ὅποῖον ὄνομα φέρει εἰς Τετουά-
 » νην; — Δὲν τὸ μετέβαλε παντελοῶς ὀνομάζεται
 » Ῥοβέρτος ὡς καὶ ἐνταῦθα. — Ῥοβέρτος
 » παρὰ τῶ ἐπιστάτῃ τῶν κήπων;—Μάλιστα, Κύ-
 » ριε.—Ἡ δυστυχία σου μὲ συγκινεῖ· ἐμπνέσαι ὑπὸ
 » εὐγενῶν αἰσθημάτων· εἶσαι ἄξιος προστασίας,
 » καὶ εὐχρημαὶ ἀπὸ καρδίας νὰ τύχῃς τοιαύτης
 » Μετὰ ταῦτα ὁ ἄγνωστος παρεκάλεσε τὸν νέον νὰ
 » τὸν ἀφήσῃ ἤσυχον ὀλίγην ὥραν.»

Τῆς νυκτὸς ἐπεληούσης, ὁ Ῥοβέρτος ἔλαβε δια-

ταγήν νά προσαρμισθῆ. Τότε ὁ ἄγνωστος, ἐξερχόμενος τοῦ πλοιαρίου, τῷ ἐγχειρίζει βαλάντιον, καὶ μὴ δώσας εἰς αὐτὸν καιρὸν νά τὸν εὐχαριστήσῃ ἀπομακρύνεται μετὰ σπουδῆς. Ὑπῆρχον εἰς τὸ βαλάντιον τοῦτο εἴκοσιν ἑξ λουδοβίκια. Τιοιαύτη γενναϊότης ἔδωκεν εἰς τὸν νεανίαν τὴν μεγαλειέτην περὶ ἐκείνου ιδέαν, τῆς ὁποίας ἦτο ἄξιος. Εἰς μάτην ἤρχετο νά τὸν ἀπαντήσῃ διὰ νά τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ εὐγνωμοσύνην του.

Μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἑβδομάδων, ἡ τιμὴ ἐκείνη οἰκογένεια, ἥτις ἐξηκολούθει ἀδιακόπως ἐργαζομένη διὰ νά συμπληρώσῃ τὴν ποσότητα τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην, ἐνῶ ἐγευματίζε λιτῶς ἄρτον καὶ ἑηρὰ ἀμύγδαλα, παρουσιάζεται αὐρῆς ὁ Ῥοβέρτος, καθαρῶς ἐνδεδυμένος, εὐρῶν αὐτὴν ἐν θλίψει καὶ δυστυχίᾳ. Ἄς κρίνῃ ἕκαστος περὶ τῆς ἐκπλήξεως τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, περὶ τῶν παραφορῶν καὶ τῆς χαρᾶς των! Ὁ ἀγαθὸς Ῥοβέρτος ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ τοὺς ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ πεντήκοντα λουδοβίκια, τὰ ὅποια τοῦ ἐμετρήθησαν, ἐπιβαίνοντος ἐπὶ τοῦ πλοίου, διὰ τὴν προπληρωμὴν τοῦ ναύλου καὶ τῆς τροφῆς, διὰ τὰς ἐνδυμασίας τὰς ὁποίας τῷ ἐχορήγησαν κλπ. Δὲν ἠξέουρει πῶς νά εὐχαριστήσῃ τόσον ζῆλον καὶ τόσον ἀγάπην.

Νέα ἔκπληξις ἐκράτει ὅλους τῆς οἰκογενείας ἀκινήτους καὶ σιωπηλοὺς, θεωροῦντας ἀλλήλους. Ἡ μητέρα λύει τὴν σιωπὴν, φανταζομένη ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἔπραξε τὰ πάντα, καὶ διηγεῖται εἰς τὸν πατέρα, πῶς ἀπ' ἀρχῆς τῆς αἰχμαλωσίας του, ἠθέλησε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, καὶ πῶς αὐτὴ τὸν ἐμπόδισεν. Ἐγχειάζοντο ἕξ χιλιάδες φράγκων διὰ τὴν ἐξαγοράν· εἴχομεν, ἠκολούθησεν αὐτῇ, ὀλίγον τι πλεόν τοῦ ἡμίσεως, τοῦ ὁποίου τὸ μεγαλύτερον μέρος ἦτο καρπὸς τῆς ἐργασίας τοῦ υἱοῦ· εὖρε δὲ καὶ φίλους, ὅστινες τὸν ἐβοήθησαν. ἈΨφνης σκεπτικὸς καὶ σιωπηλὸς ὁ πατὴρ μένει ἐκπεπληγμένος. Ἐπειτα ἀποτεινόμενος εἰς τὸν υἱὸν του τῷ λέγει· « Ἀθλίε! τί ἔπραξες! Πῶς δύναμαι νὰ σοὶ » ὀφείλω τὴν ἀπελευθέρωσίν μου χωρὶς νὰ πικραίνωμαι; Πῶς δύναται νὰ μένη μουσικὴ τοιαύτη » πράξις εἰς τὴν μητέρα σου, ἐὰν αἱ χεῖρές σου δὲν » ἐμαλούνθησαν μὲ ξένον κτῆμα; Εἰς τὴν ἡλικίαν » σου, υἱὸς θυρυχοῦς καὶ δούλου, οὐδὲν δύναται » νὰ εὖρη ἐντίμως τσαοῦτα χρήματα. Φρίττω, ὅτι » ἡ υἱικὴ ἀγάπη σὲ κατέστησεν ἔνοχον. Ἐνθά ἄρρον » νόν με, ἔσο ἀληθής, καὶ ἅς ἀποθάνωμεν ὅλοι, » ἐὰν ἔπαυσας ἀπὸ τοῦ νὰ ἤῃσαι τίμιος. — Ἦσου » χάσετε πᾶτερ μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἐναγκαλι » ζόμενος αὐτόν· ὁ υἱὸς σου δὲν εἶναι ἀνάξιος

» τοῦ ὀνόματος τούτου, οὐδὲ ἀπήλαυσε τῆς εὐτυ-
 » χίας τοῦ νὰ σᾶς φανῆ χρήσιμος εἰς τὴν περίστασιν
 » ταύτην· ὁὖν χρεωστεῖτε διόλου εἰς ἐμὲ τὴν ἀπε-
 » λευθέρωσίν σας, ἄλλος εἶναι ὁ εὐεργέτης σας· ναί,
 » τὸν μαντεύω. Ἐνθυμεῖσθε, μητὲρ μου, τὸν ἀγνω-
 » στον ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του·
 » αὐτὸς μ' ἔκαμε πολλὰς ἐρωτήσεις· ἐπὶ ζωῆς μου
 » θὰ τὸν ζητῶ, θὰ τὸν εὔρω, καὶ θὰ ἔλθῃ ν' ἀπο-
 » λαύσῃ τὸ θέαμα τῶν ἀγαθοεργιῶν του. » Μετὰ
 ταῦτα διηγεῖται εἰς τὸν πατέρα του τὸ ἀνέκδοτον
 τοῦ ἀγνώστου καὶ τῷ διεσκέδασε τὰς ὑπονοίας του.

Ὁ Ῥοβέρτος ἀποδοθεὶς εἰς τὴν οἰκογένειάν του,
 εὔρε φίλους καὶ προσάτας, καὶ τὰ ἀποτελέσματα
 ὑπερέβησαν τὴν προσδοκίαν του. Μετὰ δύο ἔτη
 ἀνέκτησε τὰ ὑπάρχοντά του, καὶ τὰ τέκνα του,
 τὰ ὁποῖα ἀπεκατέστησε, τῷ παρέσχον πλήρη τὴν
 μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς του εὐτυχίαν·
 καὶ ἡ εὐτυχία αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἄμικτος λύ-
 πης, ἐὰν αἱ ἀδιάκοποι ἀναζητήσεις τοῦ υἱοῦ, ἡδύ-
 ναντο ν' ἀνακαλύψωσι τὸν εὐεργέτην τοῦτον, ὅστις
 ἀπεκρῦπτετο μετὰ τόσης προσοχῆς ἀπὸ τῆς εὐγνω-
 μούνης καὶ τῶν εὐχῶν των. Ἴδὸν ἀπαντᾷ τέλος
 Κυριακὴν τινα πρωτῆ, περιδιαβάζοντα μόνον παρὰ
 τὸν λιμένα, καὶ Δόξα τῷ Θεῷ! μόλις δυνηθεὶς νὰ
 εἶπῃ, ἔπεσε πλησίον τῶν ποδῶν ἐκεῖνου, ὡς ἀναί-

σθητος· ὁ ἄγνωστος σπεύδει νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ
τὸν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς τσιαύτης καταστάσεως.
« Πῶς! Κύριε, δύνασθε νὰ τὴν ἀγνοῆτε; ἀπεκρίθη
» ὁ νεανίας. Ἐλησμονήσατε τὸν Ῥοθέρτον καὶ τὴν
» δυστυχῆ οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν ἐπανεφέρετε εἰς
» τὴν ζωὴν, ἐλευθερώσαντες τὸν πατέρα της;—
» Λαυθάνεσθε φίλε μου· δὲν σᾶς γνωρίζω ποσῶς,
» αὐτὸ δὲ σεῖς δύνασθε νὰ γνωρίζητε ἄνθρωπον ξένον
» εἰς Μασσαλίαν, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν
» εὕρισκόμενον ἐνταῦθα.—Τοῦτο εἶναι δυνατόν,
» ἀλλ' ἐνθυμηθῆτε, ὅτι πρὸ εἴκοσιν ἕξ μηνῶν ἦσθε
» πάλιν ἐδῶ, ἀνακαλέσατε εἰς τὴν μνήμην σας τὸν
» περίπατον ἐκεῖνον ἐν τῷ λιμένι, τὴν συμπάθειαν
» τὴν ὁποίαν ἐλάθετε διὰ τὴν δυστυχίαν μου, τὰς
» ἐρωτήσεις σας ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα ἡδύ-
» ναντο νὰ σᾶς φωτίσωσι καὶ νὰ σᾶς δώσωσι τὰς
» ἀναγκαίας διασαφῆσεις διὰ νὰ μᾶς εὐεργετήσητε·
» καὶ παρακαλῶ, μὴ λησμονήσητε, ὅτι λυτρώσαντες
» τὸν πατέρα μου, εἴσθε ὁ σωτὴρ ὀλοκλήρου οἰκο-
» γενείας, ἧτις δὲν ἐπιθυμεῖ πλέον τίποτε, εἰμὴ νὰ
» σᾶς ἴδῃ. Μὴ ἀποποιῆσθε τὰς εὐχὰς της, καὶ
» ἔλθετε νὰ ἴδῃτε ἐκείνους, τοὺς ὁποίους κατε-
» πήσατε εὐτυχεῖς. ἔλθετε! —Σοὶ τὸ εἶπον ἤδη
» φίλε μου, λαυθάνεσθε.—Οὐχὶ κύριε, δὲν ἀπατῶμαι
» ἀλόγου. Τὰ χαρακτηριστικά σας, εἰσὶ τόσῳ βαθέως

« ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν καρδίαν μου, ὥστε δὲν
 » δύναμαι νὰ σᾶς παραγνωρίσω. Ἔλθετε σᾶς πα-
 » ρακαλῶ ! » Καὶ συγχρόνως ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν
 βραχίονα, καὶ τὸν ἔσυρε τρόπον τινὰ διὰ τῆς βίας.
 Πληθὸς δὲ λαοῦ συνηθροίσθη περὶ αὐτούς. Τότε
 ὁ ἄγνωστος μὲ ὕψος σοβαρώτερον καὶ ἐντονώτερον
 λέγει, Κύριε, ἡ σκιηὴ αὕτη ἀρχίζει νὰ γίνηται ὀ-
 χληρά· « ὁμοιότης τις φυσιογνωμίας σᾶς ἀπατᾶ,
 » ἀνακαλέσασα εἰς τὴν μνήμην σας τὸ περιστατικόν·
 » ὑπάγετε εἰς τὴν οἰκογενεῖάν σας διὰ νὰ ἀναπαυθῆτε
 » ὀλίγον· διότι μοὶ φαίνεται, ὅτι ἔχετε ἀνάγκην
 » ἡσυχίας.— Ὅποια σκληρότης ! ἀνακράζει ὁ νεα-
 » νίας, εὐεργέτης τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, διατὶ νὰ
 » τῇ στερῆτε διὰ τῆς ἐπιμονῆς σας τὴν εὐτυχίαν,
 » τὴν ὁποίαν μόνον εἰς σᾶς ὀφείλει; Ματαίως θὰ
 » κῆμαι πρὸ τῶν ποδῶν σας; Θέλετε μένει τόσο
 » ἀδυσώπητος, ἀποποιούμενος τὸν φόρον τὸν ὁποι-
 » ον ἐπιφυλαττόμεθα ν' ἀπονείμωμεν πρὸ πολλοῦ
 » εἰς τὴν εὐαισθησίαν σας; Καὶ σεῖς, ὦ θεαταί,
 » σεῖς τοὺς ὁποίους ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀνησυχία,
 » εἰς ἣν μὲ βλέπετε, πρέπει νὰ συγκινήσωσι, συμ-
 » βοηθήσατέ μοι διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ πρόξενος τῆς σω-
 » τηρίας μου νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἴδιόν του ἔργον. »
 Ταῦτα εἰπόντος τοῦ νέου, ὁ ἄγνωστος φαίνεται ὑπο-
 χωρῶν εἰς τὴν βίαν, ἀλλ' ἀπροδοκῆτως ἐνώσας

ἄλλας τοῦ τὰς δυνάμεις, καὶ ἀναλαβὸν πᾶσαν αὐτοῦ τὴν γενναιότητα διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὰ θέληγγρα τῆς προσφερομένης αὐτῷ ἡδονῆς, διέρχεται ὡς βέλος διὰ τοῦ ὄγλου, καὶ μετ' ὀλίγον γίνεται ἄφαντος.

*Πῶθεν εἶσθαι εἰσέτι ἄγνωστος ὁ ἀνὴρ οὗτος, ἐὰν μετὰ τὸν θάνατόν του, δὲν εὐρίσκετο μεταξὺ τῶν ἐγγράφων του σημειώσις τις ἀπὸ ἐξ ἑλισσίων λιτρῶν, ὅτι ἐξωδεδύθησαν εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ Κάρολος Σελόντας Μοντεσκιού.

Ο ΝΕΑΝΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ.

Νεανίας τις ἐσταματήθη ποτὲ εἰς ἓνα στενωπὸν πλησίον τῆς ἀγορᾶς ὑπὸ τινος ἀγνώστου, ἀπειλοῦντος αὐτὸν νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν, ἐὰν δὲν παραδώσῃ τὸ βαλάντιόν του. Μία γενναία καὶ εὐαίσθητος καρδιά εὐκόλως διακρίνει τὴν φωνὴν τοῦ δυστοχοῦς, τοῦ παρασυρομένου εἰς ἐγκληματικὴν πράξιν ὑπὸ τῆς ἐνδεΐας, ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ κακούργου, τὸν ὅποιον ἡ κακία φέρει εἰς τὸ ἐγκλημα. Ὁ νεανίας ἐννοεῖ ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του ἓνα δυστοχῆ νὰ σώσῃ· ὅθεν λέγει πρὸς αὐτὸν μὲ τόνον φωνῆς προστακτικόν. « Τί ζητεῖς ἄθλιε! Τί ζητεῖς ἀπὸ ἐμέ! » — Τίποτε, κύριε, ἀποκρίνεται μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν, δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε. —

» Τίς εἶσαι; τί ἔργον μετέρχεσαι;—Εἶμαι πτωχὸς
 » ἐργάτης ἐμβαδοποιός, μὴ ὦν εἰς κατάστασιν νὰ
 » θρέψω τὴν γυναῖκά μου καὶ τέσσαρα τέκνα· δὲν
 » ἤξεύρω πῶς.... —Λέγεις ἀλήθειαν; (ἤσθάνετο
 » καλῶς, ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔλεγε βεβαίως τὴν
 » ἀλήθειαν). Ποῦ κατοικεῖς;—Εἰς τὴν ὁδὸν δεῖνα,
 » παρά τινι ἀρτοποιῷ—Νὰ ἴδωμεν, ἅς ὑπάγωμεν.»
 Ὁ ἐμβαδοποιὸς ὑπέκων εἰς ἀνωτέραν δύναμιν,
 ὠδήγηε τὸν νεανίαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὡς ἤθελε
 τὸν ὠδηγήσει εἰς τὸ βάθος σκοτεινῆς φυλακῆς, καὶ
 φθάνουσι παρά τῷ ἀρτοποιῷ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ
 ἐργαστήριον μόνον μία γυνὴ ὑπῆρχε. « Κυρά! λέγει
 » ὁ νέος, γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον;—Ναί,
 » κύριε, εἶναι ἐμβαδοποιός· κατοικεῖ εἰς τὸ πέμπτον
 » πάτωμα, καὶ δυσκολεύεται πολὺ νὰ διατηρήσῃ
 » τὴν πολυἀριθμὸν οἰκογένειάν του.—Πῶς τὸν ἀ-
 » φρίντετε νὰ στερῆται ἄρτου;—Κύριε, πρὸ ὀλίγου
 » ἤρχισαμεν τὸ ἔργον τοῦτο καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ
 » κάμωμεν μεγάλας πιτώσεις· ὅθεν ὁ σύζυγός μου
 » δὲν θέλει νὰ πιτώσῃ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον περισ-
 » σσότερον τῆς μιᾶς δραχμῆς.—Δότε τῶ δύο ἄρ-
 » τους.—Λάβε τοὺς ἄρτους τούτους καὶ ἀνάβα εἰς
 » τὴν οἰκίαν σου.» Ὁ ἐμβαδοποιὸς ὑπακούει τετα-
 ραχμῆνος ἐπίσης ὡς καὶ ὅτε ἔμελλε νὰ πράξῃ τὸ
 ἔγκλημα· ἀλλ' ἡ ταραχὴ αὕτη ἦτο πολὺ διάφορος

ἐκείνης. Ἐν τούτοις εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον ἡ γυνή καὶ τὰ τέκνα, ὡς γύπες ἐπέπεσαν ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὅστις τοῖς ἐδόθη. Τοῦτο ἰδὼν ὁ νεανίας, καταβαίνει ἀμέσως καὶ δὸς δύο Λουδοβίκια εἰς τὴν ἄρτοποιόν, τῇ παραγγέλλει νὰ χωρηθῇ ἄρτον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς. Μετά τινος δὲ ἡμέρας ἐπισκεφθεὶς τὰ τέκνα, εἰς τὰ ὅποια ἔδωκε νέαν ζωὴν, παραλαμβάνει τὸν πατέρα αὐτῶν καὶ φέρει εἰς ἐργαστήριόν τι ἐντελῶς κατηρτισμένον, καὶ περιέχον πᾶσαν τὴν ἀναγκαίαν ὄλην καὶ τὰ ἐργαλεῖα διὰ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἄφ' οὗ δὲ τῷ ἔδειξε ταῦτα, λέγει εἰς αὐτόν. « Πῦθες μένει εὐχαριστημένος καὶ ζῆς εἰς τὸ ἐξῆς τιμίως, ἐὰν τὸ ἐργαστήριον τοῦτο ἦτο ἰδικόν σου; » Ἄ! Κύριε! ἀλλοίμονον! ..— Πῶς!— Δὲν εἶμαι ἀνεγνωρισμένος μαγίστωρ, καὶ ἡ μαγιστορία ἀποκτᾶται διὰ χρημάτων...— Ὁδήγησόν με εἰς τὴν ἐφορείαν τῆς συντεχνίας. » Εἰς ταύτην δὲ παρουσιασθεὶς ὁ ἀγαθοποιὸς ἐκεῖνος νέος ἐπλήρωσε τὸ δικαίωμα, καὶ οὕτως ὁ νέος ἐμβαδοποιὸς καθιδρύθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ὁ πρόξενος τῆς ἀγαθῆς ταύτης πράξεως ἦτο νεανίας εἴκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν, Σάλος τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον διεκηρύχθη ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐναντίον τῆς διαθέσεώς του. Ὑπολογίζουσιν, ὅτι διὰ τὴν ἐνίδρυ-

σιν τοῦ τεχνίτου ἐξώδευσε περὶ τὰς τέσσαρας χιλιάδας δραχμῶν· ἀλλὰ δὲν ἐλυπήθη διὰ τὴν δαπάνην ταύτην, τὴν ἐθεώρησε τὸνναντίον, ὡς εὐτυχῆ καὶ ἀσφαλῆ τοποθέτησιν, διότι εἶχε λάβει ὡς ἔμβλημα τὸν ὠραῖον τοῦτον σίχρον.

“Ὅτι ἔς τοὺς πτωχοὺς ἂν δώσῃς, τοῦτο ἔχεις ἀσφαλές· διότι τὰ διδόμενα εἰς ἐλεημησύνην δὲν ὑπόκεινται εἰς τῆς τύχης τὰς ἐπιβροίας, καὶ ἑκατονταπλάσια δίδονται ἡμῖν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῶν.

Ο ΑΓΡΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΙΠΤΗΣ.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ 1777, ἀγρονόμος τις ἐπανήρχετο τὸ ἑσπέρας ἐκ τοῦ μύλου ἔφιππος, καὶ φέρων σάκκον ἀλεύρου ἐπὶ τοῦ ἵππου· ἐνῶ δὲ ἐστρέφετο διὰ τινος μονοπατίου, αἴφνης παρουσιάζεται εἰς αὐτὸν ἄνθρωπός τις μετημφισμένος καὶ ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τῆς ράβδου του, τῷ ζητεῖ τὸ ἄλευρον. Ἄμεσως ὁ ἀγρονόμος καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ δράξας τὸν ἄγνωστον ἐκ τοῦ λαιμοῦ ρίπτει αὐτὸν χαμαὶ καὶ τῷ λέγει· «Βλέπεις ὅτι ἐγὼ δύναμαι γὰρ σὲ φρονεύσω; — Φόνευσόν με, εἰδὲ μὴ ὅς μοι τὸ ἄλευρόν σου, διότι ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα μου ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης. — Ἄ! ἀποθνήσκεις τῆς πείνης! τώρα ἀλλάσσει τὸ πρᾶγμα·

» ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἤσῃ κλέπτης. Ἴδου λάβε τὸ
 » ἄλευρον, σοὶ τὸ χαρίζω.» Ἐὐθύς ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖ-
 νος ἀνὴρ, ἀφοῦ ἐφόρτωσεν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ
 πτωχοῦ τὸν σάκκον, τὸν παρήγγειλεν αὐστηρῶς
 νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε εἰς κανένα. Ἐν τούτοις ὁ ἵπ-
 πος ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τοῦ φορτίου, ἐκφεύγει καὶ
 φθάνει καλπάζων εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἀγροικίας. Ἡ
 ἀγρονόμος, μὴ βλέπουσα τὸν σύζυγόν της, κυριεύε-
 ται ὑπὸ τρόμου καὶ κραυγάζουσα ἐξέρχεται. Ὑπη-
 ρέται καὶ ὑπηρέτριαι τρέχουσι κατόπιν καὶ ἀπαν-
 τῶσι ἑκατὸν βήματα μακρὰν τὸν ἀγρονόμον, ὅστις
 ἤρχετο βραδέως καὶ σκεπτικός. Ἡ σύζυγός του
 τὸν ἐρωτᾷ, «Διατί ὁ ἵππος . . . — Σιώπα.— Καὶ
 τὸ ἄλευρον; — Ἀλλὰ σιώπα σοὶ λέγω!» Ὅτε
 ἔμειναν μόνοι, τῇ διηγεῖται τὸ πρᾶγμα, καὶ λέγει
 πρὸς ταύτους· ἐγνώρισα τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
 νος, ἦτο ὁ γείτων μας ὁ δεῖνα· ἡ ἀνάγκη κατήν-
 τησε τὸν ἄθλιον νὰ προσβάλῃ ἐμέ, ἀλλὰ τῇ
 ἀληθείᾳ, τέσσαρας ὡς αὐτὸν ἤθελον πνίξει. Ταῦτα
 ἀκούσασα ἡ ἐπίσης εὐαίσθητος καὶ συμπαθητικὴ
 γυνὴ του, καὶ σκεφθεῖσα ὅτι τὰ ταλαίπωρα ἐκεῖνα
 παιδιὰ δὲν ἤθελον ἀνθέξει, ἕνεκα τῆς μεγάλης των
 πείνης, ἕως οὗ ἀναβῆ ἡ ζύμη καὶ ψηθῆ ὁ ἄρτος,
 τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ ὄψωφυλάκιον, λαμβάνει ἄρ-
 τον, καὶ κρούσας αὐτὸν ὑπὸ τὸ περιζώμά της, τὸν

φέρει εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνους, ὅτινες σχεδὸν ἐνεκρώθησαν ἰδόντες αὐτήν. Ἄλλ' ὁ τρόμος τῶν μετεβλήθη εὐθὺς εἰς εὐγνωμοσύνην, ὅτε τοῖς προσεφέρθη ὁ ἄρτος, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς ἀρμυδιώτερον καιρὸν, διότι τὰ παιδία πεινασμένα, ἔτρωγον ἤδη ἀρπάζοντα μὲ τὰς χεῖρας τὰ ἄλευρα.

Ἡ θεάρεστος αὕτη πράξις ἐπέφερε τὸ προσήκον ἀποτέλεσμα. Κατέστησε τίμιον τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον μία μόνη λέξις ἠδύνατο νὰ φέρῃ εἰς τὸν θάνατον· εὗρεν ἐργασίαν καὶ ἀνέβρεψε τὰ τέχνα του ἐναρέτως καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ.

Ὅσοι δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ἡ ἔνδεια παρασύρει εἰς τὸ ἔγκλημα, ἤθελον παύσει τοῦ νὰ πράττωσιν αὐτὴ, ὡς ὁ κλέπτης οὗτος, ἐὰν ἐκεῖνοι ὅτινες δύνανται νὰ τοὺς βοηθήσωσιν, εἶχον τὴν αὐτὴν καλοκάγαθίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀγρονόμου! Σκεφθῆτε λοιπὸν, ὦ πλοῦσι! ὅτι πράττοντες τὸ ἀγαθόν, ἐνεργεῖτε ὑπὲρ τοῦ ἰδίου σας συμφέροντος, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι εἰς τῶν καλλιτέρων τρόπων τοῦ νὰ διατηρῆτε τοὺς πτωχοὺς εἰς τὴν τιμότητα.

ΠΕΡΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ.

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΕΝΖΙΚΩΦ.

Ὁ περίφημος Μενζικώφ εἶχε διακινδυνεύσει τὴν ζωὴν του εἰς τινὰ μάχην, καὶ ἔχυσε τὸ αἷμά του διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του, Πέτρου τοῦ μεγάλου. Ὁ εὐνοούμενος αὐτός ἦγανε μὲ τὰ λαμπρὰ προτερήματα μεγάλα ἐλαττώματα· ἡ πλεονεξία ὡς καὶ ἡ φιλοδοξία του ἦσαν ἀπεριόριστα, καὶ εἶχεν ὑπεξαιρέσει μεγάλας ποσότητας προσδιορισμένας εἰς δημοσίας ἀνάγκας. Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Πετροπόλεως μὲ τὴν συνοδείαν τοῦ αὐτοκράτορος, ὅστις ἐπορεύετο λίαν ἐσπευσμένως εἰς Ἀστραχάνιον διὰ νὰ καταλάβῃ αἰφνιδίως τὴν πόλιν ταύτην καὶ νὰ τὴν πολιορκήσῃ, ἔμαθε καθ' ὁδόν, ὅτι τὸν εἶχον καταγγεῖλει, καὶ ὅτι ὁ μονάρχης ἦτον ἐντελῶς πληροφορημένος περὶ τῶν κλοπῶν καὶ βιαιοπραγιῶν τοῦ ὑπουργοῦ του. Ἡ σιωπὴ καὶ ἡ σκυθρωπότης τοῦ ἡγεμόνος, τοῦ ὁποίου ἐγίνωσκε τὴν ἀκάμπτον σταθερότητα, τῷ προμηγύουσι τὴν δυστυχίαν του, νομίζει ἑαυτὸν ἐβρίμμενον ἐκ τῶν ὄψους τῶν τιμῶν εἰς τὸ ὄνειδος

καὶ εἰς τὴν ἀθλιότητα· αἱ ἔρημοὶ τῆς Σιθαρίας, ἡ μοναξία μακρᾶς ἐξορίας, ὁ πέλεκυς ὅστις ἐπίκειται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, πλήττουσιν ἀλληλοδιαδόχως τὴν φαντασίαν του· τὸ αἷμά του ἐξάπτεται, κακοήθης πυρετὸς ἀναφαίνεται, ὅθεν μένει κειτόμενος εἰς ἀθλίαν τινὰ καλύβην, καὶ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομαδάς εὐρίσκεται ἀκίνητος καὶ παραδεδομένος εἰς τρομερὰ παραλαλήματα. Τέλος ἐξυπνᾷ καὶ φέρει πέριξ τῆς καλύβης τὰ ἀνήσυχα βλέμματά του· τὰ πάντα φαίνονται, ὅτι τὸν ἐγκατέλειπον, εἰς μόνος ἄνθρωπος εἶναι παρ' αὐτῷ, εἰς μόνος ἄνθρωπος τὸν ἐπιμελεῖται, μία μόνη φωνὴ τῷ ἀπευθύνει λόγους παρηγορητικούς· ἡ φωνὴ αὕτη εἶναι ἢ τοῦ ἡγεμόνος του, ὁ ἄνθρωπος αὗτος εἶναι ὁ μέγας Πέτρος.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη θεὰ τῷ ἀποδίδει τὴν ζωὴν καὶ τὰς δυνάμεις, πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ μονάρχου, ὅστις τὸν ἐγείρει.— «Θεέ μου! ἀνακράζει, Μεγαλειότατε, εἰσθε Σεῖς!—Μάλιστα πρὸ τριῶν ἐβδομαδάων δὲν ἀφῆκα τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης ταύτης.— Πῶς; μὲ εὐνοεῖτε ἀκόμη! Πῶς; μὲ ἐσυγχωρήσατε! Δὲν ἀπηγγείλατε θάνατον κατὰ τοῦ ἐνόχου!—Καὶ δύνασαι νὰ πιστεύσης, τῷ λέγει ὁ Πέτρος ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν, ὅτι ἤθελον λησμονήσει, ὅτι σὺ μοὶ ἔσωσας

» τὴν ζωὴν ; » Χαρακτήρ τοσοῦτο εὐγενῆς δὲν ἐξαγοράζει ἅλα τὰ ἐλαττώματα τὰ προσαφθέντα εἰς αὐτοκράτορα, ὅστις ὄφειλε τὰς ἀρετὰς του εἰς ἑαυτὸν μόνον, τὰ ἐλαττώματα εἰς τὸν αἰῶνά του καὶ τὴν δόξαν εἰς τὴν εὐφροσύνην του ; Εἰς τὸ βάθος ἀληθῶς μεγάλης ψυχῆς βεβαιωτέραν ἀρετὴν εὐρίσκει τις τὴν εὐγνωμοσύνην.

Ο ΠΡΩΣΣΟΣ ΟΥΣΣΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΥ- ΣΤΡΙΑΚΟΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ.

Κατὰ τοὺς πολέμους τῆς Σιλεσίας, Οὐσσάρως Πρωσσοὺς ἀπήντησεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης νέον Αὐστριακὸν ἀξιωματικὸν βαρέως πληγωμένον, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς δόξνας του. — « Οὐχί, οὐχί ἀδελφέ, ἀπήντησεν ὁ Πρωσσοὺς, προτιμῶ νὰ σοῦ τὴν διατηρήσω. » Καὶ ἀμέσως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ, σπογγίζων καὶ δένων τὰς πληγὰς του, ὅσον ἡδυνήθη καλλίτερα. Ἐπειτα τὸν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, τὸν ἔφερεν εἰς τι νοσοκομεῖον, καὶ τὸν ἐσύστησε στενωῶς εἰς τοὺς νοσοκόμους. Χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβεν, ὁ ἀξιωματικὸς μετ' ὀλίγον ἀνέβη, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν λυτρωτὴν του, ὅστις καθημερινῶς τὸν ἐπεσκέ-

πτετο, τῷ προσέφερον ὅ,τι εἶχεν· ἀλλ' αὐτος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ ἄλλο εἰμὴ ὠρολόγιόν τι, τὸ ὅποιον ὠρκίσθη νὰ διατηρῆ πάντοτε ὡς πολύτιμον τεκμήριον. Μετὰ ταῦτα τὸν ἀφῆκεν ἐσπευσμένως καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς σάλπιγγος, ἣτις ἐσήμανε τὸ ἐπιβατήριον, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ τάγματός του, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀξιωματικόν. Ὅτε ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη, ὁ γενναῖος ἐκεῖνος Θυσάρος ἔλαβε τὴν ἀφροσύνην του, καὶ μετὰ τινα ἔτη, μετέβη εἰς τὴν Οὐγγαρίαν διὰ νὰ τοποθετηθῆ παρὰ τιμὴν μεγάλην κυρίῳ ὡς πωλοδάμνης. Ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πρίγκηπα Ἐσθερχάζην, ὅστις ἐζήτει τοιοῦτον. Ὁ πρίγκηψ καταπλαγεὶς εἰς τὴν ἐμφάνισίν του τὸν ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς καὶ εἶπε. « Δὲν ὑπηρετήσατε εἰς τοὺς » πολέμους τῆς Σιλεσίας; — Καὶ εἰς ἐκείνους καὶ εἰς » ἄλλους ἀκόμη. — Δὲν ἐσώσατε ἀξιωματικόν τινα; — Πολλοὺς ἴσως, ἀλλ' ἓνα μόνον ἐνθυμοῦμαι κα- » λῶς, ὅστις μοὶ ἔδωκε τὸ ὠρολόγιον τοῦτο. Τότε ὁ ἡγεμὼν Ἐσθερχάζης μὲ δεδακρυμένους ὀφθαλμούς, τὸν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας του κράζων. Ἐγὼ εἶμαι! Ἐγὼ εἶμαι! Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς, διότι σᾶς βλέπω πάλιν! Θέλετε εἶσθε ὁ πρῶτος ὑ- » πασπιστῆς καὶ φίλος μου, καὶ θέλομεν ζῆ εἰς τὸ

ἐξῆς ὁμοῦ εἰς τὸ φρούριόν μου τὸ ὅποιον εἶναι καὶ ἰδικόν σου, διότι τὸ ἥμισυ τῶν ὄσων ἔχω εἰς σὲ ἀνήκουσιν.

Η ΜΑΛΔΟΝΑΤΑ ΚΑΙ Η ΛΕΑΙΝΑ.

Οἱ Ἴσπανοὶ εἶχον θεμελιώσει εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν Βουένος Ἀῦρες κατὰ τὸ 1535. Ἡ νέα ἀποικία ἐστερήθη μετ' ὀλίγον τροφῶν, καὶ ὅσοι ἐτόλμησαν νὰ ἐξέλθωσι διὰ νὰ προμηθευθῶσι τισαύτας, ἐφρονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀγρίων. Γούτου ἕνεκα ἀπηγορεύθη ἐπὶ παινῆ θανάτου, τοῦ νὰ ἐξέρχονται τοῦ ὄριου τοῦ νέου τούτου καθιδρύματος. Γυνή τις, τὴν ὁποίαν ἀναμφιβόλως ἡ πείνα ἐνεθάύρουνεν, ὥστε ν' ἀψηφίσῃ τὸν θάνατον, διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων, τοὺς ὁποίους εἶχε τοποθετήσει περὶ τῆς ἀποικίας διὰ νὰ τὴν προφυλάξωσιν ἐκ τῶν κινδύνων τῆς πείνης. Ἡ Μαλδονάτα, (οὕτως ὠνομάζετο ἡ φυγάς) ἀφοῦ περιεπλανήθη καιρὸν τινα εἰς ἀγνώστους καὶ ἐρήμους ὁδοὺς, εἰσῆλθεν εἰς τι σπήλαιον διὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ὅποιος ὑπῆρξεν ὁ τρόμος τῆς, ὅτε ἀπήντησε λέαιναν, καὶ ὅποια ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅτε εἶδε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο θηρίον, πλησιάζον αὐτὴν δειλῶς, νὰ τὴν θωπεύῃ καὶ τὴν λείχῃ μὲ κραυγὰς λύπης, ἱκανὰς μᾶλλον νὰ τὴν συγκινήσωσιν ἢ νὰ τὴν τρομάξωσιν! Ἡ Ἴσπανίς

παρατήρησεν ἀμέσως, ὅτι ἡ λέαινα ἦτον ἔγκυος
 καὶ ὅτι οἱ βρυγχήμοί της ἦσαν γλωσσοσση μῆτρὸς ἐ-
 πικαλουμένης βοήθειαν, ἵνα ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ
 βάρος της. Ἡ Μαλδονάτα ἐδοήθησε τὴν φύσιν
 κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν φαί-
 νεται, ὅτι παρέχει ἀκουσίως τὴν ὀλιγοχρόνιον ταύ-
 την ζωὴν εἰς τὰ ὄντα. Καὶ ἡ μὲν λέαινα εὐτοχῶς
 ἐλευθερωθεῖσα καὶ ἀπεκλυθεῖσα πρὸς εὐρεσίαν τρο-
 φῆς, φέρει ἄφθονον εἰς τοὺς πόδας τῆς εὐεργέτι-
 δός της· αὐτὴ δὲ καθ' ἑκάστην τὴν διανομήραζε με-
 τὰ τῶν νέων λεοντιδῶν, οἵτινες γεννηθέντες διὰ
 τῶν φροντίδων της, καὶ ἀνατραφέντες παρ' αὐτῆς,
 ἐφαίνοντο, ὅτι ἀνεγνώριζον διὰ τῶν παιγνιδίων καὶ
 τῶν ἀθῶν δειγμάτων εὐεργέτην, τὸν ὁποῖον ἡ
 μήτηρ ἀντήμιζε διὰ τῶν φιλοφρονεστέρων περι-
 ποιήσεων. Ἄλλ' ὅτε ἡλικιωθέντες ἔλαβον τὸ ἔν-
 σικτον τοῦ νὰ ζητήσωσι τροφὴν μόνοι, καὶ τὴν δύ-
 ναμιν νὰ καταλαμβάνωσι καὶ κατακερματίζωσιν
 αὐτήν, ἡ οἰκογένεια ἐκείνη διεσπάρη εἰς τὰ θάσση,
 καὶ ἡ λέαινα, τὴν ὁποίαν ἡ μητρικὴ ἀγάπη ὄν
 προσεχάλει πλέον εἰς τὸ σπήλαιον, ἐγένετο ἄφρα-
 τος καὶ αὐτὴ, περιπλανωμένη εἰς τὰς ἐρήμους. Ἡ
 Μαλδονάτα μόνη καὶ ἄνευ τροφῆς ἠναγκάσθη ν' ἀ-
 πομακρυνθῇ ἀπὸ σπήλαιον φοβερὸν εἰς τσαῦτα
 ὄντα, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁποῖον ἡ συμπάθειά της κατέ-

τησεν ἄσυλον. Ἡ γυνή αὕτη περιηθεῖσα μετὰ λύπης ἀγαπητὴν συντροφίαν, ἔπεσε μετ' ὀλίγον, ἐνώπιον περιπλανᾶτο, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν. Λέαινα τὴν ἔθρεψεν, ἄνθρωποι ὅμως τὴν ἠλμάλωτησαν! Παρὰ τούτων δὲ τὴν ἔλαβον πάλιν οἱ Ἰσπανοὶ καὶ τὴν ἐπανήγαγον εἰς Βουένος Ἀῦρες. Ὁ Διοικητὴς καὶ τῶν λεόντων καὶ τῶν ἀγρίων Ἰνδῶν ἀγριώτερος, νομίσας ἀναμφιβόλως, ὅτι διὰ τὴν δραπέτευσίν της δὲν ἐτιμωρήθη ἀρκετὰ ὑπὸ τῶν κινδύνων καὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια εἶχεν ὑποφέρει, διέταξεν ὁ βάρβαρος νὰ προσδεθῇ εἰς δένδρον ἐν τῷ μέσῳ δάσους, διὰ ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, καὶ γαῖνῃ βορὰ τῶν ἀθηράγων θηρίων. Μετὰ δύο ἡμέρας σρατιῶται τινες ἀπελθόντες διὰ νὰ μάθωσι τί ἀπέγεινε τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο θῦμα, εὔρον αὐτὸ ἐντελῶς ζῶν, περικυκλωμένον ὑπὸ πειναλέων τίγρεων, αἵτινες ἔχαινον ἐπὶ τῆς λείας ταύτης, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν ἐνώπιον λεαίνης πλαγιασμένης παρὰ τοὺς πόδας της μετὰ τῶν λεοντιδῶν της. Τὸ θέαμα τοῦτο τοσούτω ἐξέπληξε τοὺς σρατιῶτας, ὥστε ἔμειναν ἀκίνητοι ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ τρόμου. Ἡ δὲ λέαινα ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπεμακρόνθη τοῦ δένδρου, ὡς διὰ νὰ τοῖς δώσῃ καιρὸν νὰ ἐλευθερώσωσι τὴν εὐεργέτριάν της. Ἀλλ' ὅτε ἠθέλησαν νὰ τὴν λάθωσι μετ' ἑαυτῶν τὸ ζῶον ἦλθε βραδέως

νά βεβαιώσῃ διὰ τῶν θωπευμάτων καὶ τῶν μηχανισμῶν τὰ θαύματα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὰ ὅποια ἡ γυνὴ αὕτη, διηγήθη εἰς τοὺς ἐλευθερωτάς της. Ἡ λέαινα ἠκολούθησεν ὀλίγην ὥραν τὰ ἔχνη τῆς Ἰσπανίδος μετὰ τῶν λεοντιδῶν της, δίδουσα τὰς ἐνδείξεις ἀληθοῦς πόθου καὶ θλίψεως, τὰ ὅποια δεικνύει οἰκογένεια, ὅταν συνοδεύῃ μέχρι τοῦ πλοίου πατέρα ἢ ἀγαπητὸν υἱόν, μέλλοντα μὲν ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ λιμένα Εὐρωπαϊκὸν διὰ τὸν Νέον Κόσμον, μὴ ἐλπίζοντα δὲ νὰ ἐπανέλθῃ ποτέ. Ὁ Διαικιητὴς πληροφορηθεὶς λεπτομερῶς περὶ τοῦ συμβάντος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπὸ θηρίου εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς φιλανθρωπίας, τὰ ὅποια ἡ ἀγρία καρδία του διαβαίνοντος τὰς θαλάσσας, εἶχεν ἀπεκδυθῆ ἀναμφιβόλως, ἀφῆκε τὴν γυναῖκα νὰ ζήσῃ, τὴν ὅποιαν ὁ Θεὸς τόσον φανερὰ εἶχε προστατεύσει.

Ο ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΩΝ.

Εἰς τὴν Ῥώμην ὑπῆρχε συνήθεια νὰ δίδωνται θεάματα ἵπποδρομιῶν πρὸς διασκέδασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· εἰς αὐτὰ λοιπὸν συνήθριζον τοὺς δυστυχεῖς καταδίκους καὶ ἀπέλυον κατ' αὐτῶν ἄγρια καὶ πειναλέα θηρία, τὰ ὅποια τοὺς κατεξέσχιζον. Εἰς ἐν δὲ ἐκ τούτων ἔτυχε καὶ τις Ἄνδρo-

κληῖς δοῦλος ἀνθυπάτου τινὸς κατὰ τοῦ ὁποῖου
 ἀφῆκαν λέοντα ὑπερμεγέθη. Οὗτος ἐνῶ ὥρμησε
 βρυχώμενος τρομερά, αἴφνης ἀπέβαλε τὴν μαλίαν
 του, καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἤρ-
 χισε νὰ τοῦ λείψῃ τὰς χεῖρας καὶ νὰ σείῃ τὴν οὐ-
 ράν, ὡς ὁ κύων ὅταν θέλῃ νὰ κολακεύσῃ τὸν κύριόν
 του. Κραυγὴ χαρᾶς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ
 δούλου, ὅτε συνῆλθεν ἐκ τοῦ τρόμου· ἐνηγκαλίσθη
 τὸν λέοντα μετὰ στοργῆς καὶ ἀμφότεροι ἔδειξαν ση-
 μεῖα θερμότητος ἀγάπης. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ὁ
 λαὸς ἐκυριεύθη ὑπὸ θαυμασμοῦ, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ,
 ὅστις ἦτο παρὼν προσκαλέσας τὸν Ἀνδροκλῆ ἠρώ-
 τησε, διαπὶ ὁλέων δὲν τὸν ἔβλαψε; «Μεγαλειότατε,
 » ἀπεκρίθη ὁ δοῦλος, καθ' ὃν καιρὸν ἐκυβέρνα τὴν
 » Ἀφρικὴν ὁ κύριός μου ὡς ἀνθύπατος, μὲ μετε-
 » χειρίζετο καθ' ἐκάστην τοσοῦτον σκληρῶς καὶ ἀ-
 » δίκως, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ δραπετεύσω. Κατέφυ-
 » γον εἰς τὴν ἔρημον, καὶ διὰ ν' ἀποφύγω τὸν καύσω-
 » να τοῦ ἡλίου, εἰσῆλθον εἰς τι σπήλαιον τὸ ὁποῖον
 » εἶδον κατὰ τύχην. Μετ' ὀλίγον ἦλθε λέων τις
 » καθηγμαγμένον ἔχων τὸν ἕνα πόδα καὶ βρυχώμε-
 » νος φρικτωδῶς. Ἐνόμισα ὅτι ἐχάθη, ἀλλὰ τὸ
 » ζῶον μ' ἐπλησίασεν ἡσυχῶς, ὡς διὰ νὰ μὲ ἐνθαρ-
 » ρύνη· μοὶ ἐπαρουσίασε τὸν πόδα του μοὶ ἔδειξε
 » τὴν πληγὴν του καὶ ἐφάνη, ὅτι μοὶ ἐξήτει βοή-

» θειαν. Ἀπέσπασα μεγάλην ἄκανθαν ἐμπηγμένην
 » ἐντὸς τῶν ὀνύχων του· αὐτὸς δὲ ἀνακουφισθεὶς
 » ἐκ τῶν πόνων του, ἐπλαγίασε πλησίον μου, ἔχων
 » τοὺς πόδας του ἐντὸς τῶν χειρῶν μου καὶ ἀπε-
 » κοιμήθη ἐλαφρῶς. Ἐκτοτε ἐζήσαμεν ὁμοῦ τρία
 » ἔτη εἰς τὸ αὐτὸ σπήλαιον· μ' ἔφερε πάντοτε πρὸς
 » τροφήν μου τὰ καλλίτερα τεμάχια τῆς λείας του
 » τὰ ὅποια ἔψηνα εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου·
 » ἐπὶ τέλους ἀηδιάσας τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς,
 » ἠθέλησα νὰ ζητήσω ἄσυλον ἀλλαγῶ, καὶ μετὰ
 » πορείαν τριῶν ἡμερῶν, συλληφθεὶς ὑπὸ στρατιω-
 » τῶν, ἀπήχθην ἀκολούθως ἐκ τῆς Ἀφρικῆς εἰς
 » τὴν Ῥώμην· ἐνταῦθα ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ
 » παρωρισμένου κυρίου μου, ὅστις μὲ κατεδίκασε
 » νὰ καταραγῶ ὑπὸ τῶν θηρίων τοῦ ἵπποδρομί-
 » ου. Ἐδύτυχῶς συνήντησα τὸν λέοντα τοῦτον, ὅστις
 » θεραπευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ἔδειξε πάλιν τὴν εὐγνωμο-
 » σύνην του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ γοητευθεὶς ἐκ τοῦ καταπληκτι-
 κῶς τούτου συμβεβηκότος, ἠλευθέρωσε τὸν δαῦλον
 καὶ τῷ ἔδωκε τὸν λέοντα. Καὶ ὁ μὲν Ἀνδροκλῆς
 κρατῶν δεδεμένον τὸν λέοντα διὰ λωπίου περιήρ-
 χετο τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως· ὁ δὲ λαὸς χαίρων τὸν
 ἐκάλυπτε δι' ἀνθέων, καὶ τῷ ἔδιδε πλούσια δῶρα,
 κραυγάζων ἐνταυτῷ καὶ λέγων· Ἰδοὺ ὁ λέων ὁ

φιλοξενήσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ὁ θεραπεύσας τὸν λέοντα.

Εἶδετε, ὦ φίλοι παῖδες, ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι, πόσον μεγάλη εἶναι τὰ καταρθώματα τῆς εὐγνωμοσύνης, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ σαρκοφάγα θηρία, γνωρίζοντα τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας εὐρον τὴν κατάλληλον περίστασιν διὰ νὰ δείξωσι πρὸς τοὺς εὐεργέτας των δι' ἔργων, καὶ οὐχὶ διὰ ἑρῶν λόγων, τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ἡ ἀρετὴ τῆς εὐγνωμοσύνης εἶναι ἀρετὴ καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· τοῦτο δὲ κατάδηλον γίνεται, ἐκ τῶν ὅσων αὐτὸς λέγει πρὸς τοὺς διαφόρους Πατριάρχας, αἵτινες προσέφερον πρὸς αὐτὸν τὰς θυσίας των, πρὸς ἔνδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης των. «Ἐπειδὴν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ.» Δηλ. ἐδέχθη ὁ Θεὸς τὰ δῶρα τοῦ Ἄβελ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν. Καί, «Εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ.» Καὶ εἰς τὸν Ἀβραάμ. «Καὶ παιήσω τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς.» Ὁ εὐεργετούμενος λοιπὸν χρέος ἀναπόφευκτον ἔχει νὰ δεικνύῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἐὰν μὲν δύναται δι' ἔργου, δι' ἔργου· ἐὰν δὲ οὐχὶ δι' ἔργου, τοὐλάχιστον διὰ λόγων· ἀλλὰ τοὺς λόγους τούτους πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τὸ ἀγνὸν αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ οὐχὶ ἀπλῆ συνήθεια καὶ μάταιος ψιττακισμὸς. Διότι καὶ

ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὅτε ἐκ τῶν δέκα παρ' αὐτοῦ θεραπευθέντων, εἰς μόνος ἐπέστρεψε διὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, καὶ αὐτὸς Σαμαρείτης, λόγους μόνον παρ' αὐτοῦ ἤκουσε, καὶ ὅμως ὁ Θεάνθρωπος ἐδέχθη τὴν διὰ λόγου εὐχαριστίαν, ὡς θυμιάμα καθαρὸν καὶ ὡς ὀλοκαύτως τελείαν δι' ἃ καὶ μεγαλειτέραν εὐεργεσίαν ἐποίησεν αὐτῷ, δωρήσας τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ.

ΠΕΡΙ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἀσθενήσῃ ἀξιοσέβαστος τις Δερβίσης εἰς τὸν πενιχρὸν οἶκον γήρας τινός, ζωῆς ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ εἰς τὸ προάγειον τῆς πόλεως Βασσύρας. Ὑποσῶντο δὲ εὐχαριστήθη ὁ γέρον Δερβίσης ἐκ τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν φροντίδων τῆς γήρας ὑπὲρ τῆς υγείας του, ὥστε ἀναβρώσας καὶ μέλων ν' ἀναχωρήσῃ τῇ εἶπε· « Βλέπω, ὦ γύναι, ὅτι »
 « ἔχεις μονογενῆ υἱόν· ἀλλ' οἱ πόροι τῆς ζωῆς σου, »
 « μόνις ἐξαρκῶσι διὰ σὲ μόνον. Ἐὰν θέλῃς νὰ ἐλα- »
 « φρονθῆς ὀλίγον, παράδος εἰς ἐμὲ τὸν υἱόν σου

» Ἀβδαλλάχ, καὶ πιστεύω, ὅτι θέλεις μείνει εὐχα-
 » ριστημένη παρ' ἐμοῦ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν διαγω-
 » γήν μου.» Οὕτω λοιπὸν ἡ μὲν γῆρα παρεδέχθη
 μετὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν τοῦ Δερβίσου, αὐτὸς δὲ
 ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ νέου, ἀφ' οὗ προηγουμένως
 τὸν ἐφωδίασε δι' ἄλλων τῶν καταλλήλων καὶ σοφῶν
 συμβουλῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων εἰς τὸ
 ταξειδίον των, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ δύο
 ἔτη· τοσοῦτο δὲ ἠγάπησε τὸν Ἀβδαλλάχ, ὥστε τὸν
 ἐθεώρει ὡς ἴδιόν του υἱόν, καὶ τὸν ἔσωσε καθ' ὁδὸν
 ἀπὸ τινος ἐπικινδύνου ἀσθενείας. Ὁ Ἀβδαλλάχ ἀ-
 πειράκις ἐξέφραξε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὰς
 τοσαύτας καλοσύνας· ἀλλ' ὁ γέρον πάντοτε ἀπεκρί-
 νετο· « Ὑιέ μου μόνον διὰ τῶν ἔργων δεικνύεται ἡ
 » εὐγνωμοσύνη· θὰ ἴδωμεν ἐν ἰδίῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ,
 » ἐὰν ἦσαι τοσοῦτο εὐγνώμων, ὅσον νομίζεις.»

Ἡμέραν τινὰ ἐνῶ ἐξηκολούθουν τὸ ταξειδίον
 των, εὐρέθησαν μόναι εἰς ἔρημον ἐκτεταμένην, καὶ
 ὁ Δερβίσης εἶπεν εἰς τὸν Ἀβδαλλάχ· « Ὑιέ μου,
 εἴμεθα ἤδη εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μας· θὰ πα-
 ρακαλέσω τὸν Θεόν, ὥστε νὰ ἀνοίξῃ ἡ γῆ μέγα
 χάσμα· δι' αὐτοῦ θὰ καταβῆς εἰς σπλάγιόν τι, ὅπου
 θέλεις εὔρει ἓνα ἐκ τῶν μεγάλων θησαυρῶν, αἵτινες
 περικλείονται ἐντὸς τῶν σπλάγγων τῆς γῆς. Θὰ
 ἦσαι τόσον γενναῖος, ὥστε νὰ καταβῆς, ἐντὸς αὐτοῦ; »

Ὁ Ἀδδαλλάχ ᾤμωσεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπισηριχθῆ ἐπὶ τῆς ὑπακοῆς καὶ τοῦ ζήλου του. Τότε ὁ Δερβίσης ἤγαψε πυρᾶν, ἐντὸς τῆς ὑποίας ἔβριψεν ἄρωμά τι, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε καὶ ἐδέξθη ἐπὶ τινὰς στιγμας, καὶ ἡ γῆ ἠνεψύθη, εἶπεν εἰς αὐτόν. « Τώρα δύνασαι νὰ καταθῆς ἀγαπητέ μου Ἀδδαλλάχ· ἐνθυμοῦ ὅτι ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ μοὶ κόμῃς μεγάλην ἐκδόουλευσιν, καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἴσως ἡ μόνη εὐκαιρία, κατὰ τὴν ὁποίαν θέλεις δυναθῆ ν' ἀποδείξῃς, ὅτι δὲν εἶσαι ἀχάριτος. Μὴ θαμβωθῆς ὑπὸ τοῦ πλοῦτου τὸν ὁποῖον θέλεις εὐρεῖ ἐκεῖ· πρόσεξον μόνον ν' ἀρπάξῃς δωδεκάφωτόν τινα σιδηρᾶν λυχνίαν, εὐρισκομένην ἐντὸς θύρας καὶ ἀναγκαισιτάτην εἰς ἐμέ· ἔλα ἐπάνω ἀμέσως, καὶ φέρε μέ την. » Ὁ Ἀδδαλλάχ ὑπεσχέθη τὰ πάντα, καὶ κατέβη μετὰ θάβρους εἰς τὸν ὑπόγειον θόλον. Ἀλλὰ λησμονήσας ὅ, τι στενωῶς τῷ εἶχε συτήσει ὁ Δερβίσης, ἤρχισε νὰ πληροῖ τὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς κίλπους του ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων, τοὺς ὁποίους ὁ ὑπόγειος οὗτος θόλος περιεῖχεν ἐν ἀφθονίᾳ. Ἀλλ' ἡ ὀπὴ διὰ τῆς ὑποίας εἶχεν εἰσελθεῖ, ἐκλείσθη ἀφ' ἑαυτῆς. Εἶχεν ὅμως ἀρκετὴν ἀγχίνουαν, ὥστε νὰ ὀράξῃ τὴν σιδηρᾶν λυχνίαν περὶ τῆς ὑποίας ἰδίως τῷ εἶχε λαλήσει ὁ Δερβίσης, καὶ ἐνώ ἡ θέσις εἰς τὴν εὐρίσκετο,

ἦτο φοβερὰ, δὲν ἀπηλπίσθη ὅμως, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ προσωρινοῦ τούτου τάφου. Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἡ εἴσοδος τοῦ ὑπογείου ἐκλείσθη μόνον, διότι δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν διαταγὴν τοῦ Δερβίση· τότε ἐνθυμήθη πόσῃ φροντίδα καὶ ἀγαθότητα ἐδείκνυεν οὗτος ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἤλεγξεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀχαριστίαν του, ταπεινωθεὶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὴν κόπον καὶ ἀνησυχίαν, κατόρθωσε νὰ εὔρη στενὴν τινα διόδον, καὶ ἀφοῦ περιεπάτησε πολὺ, παρετήρησε μικρὰν τινα ὄπῃν κεκαλυμμένην ἐξ ἀκανθῶν καὶ φρυγάνων, καὶ δι' αὐτῆς ἐξῆλθε τοῦ σκοτεινοῦ σπηλαίου πάλιν εἰς τὸν κόσμον.

Ἦδη ὁ καλὸς μας νέος ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος ἐκ τῶν ὄσων εἶχε λάβει ἐκ τοῦ σπηλαίου· ἡδύνατο πλέον νὰ ζῆ ἐν ἀνέσει καὶ ἄνευ τῆς προστασίας τοῦ Δερβίση· διὰ τοῦτο ἄμα ἐξελθὼν, τὸν ἐζήτησε παντοῦ διὰ τῶν βλεμμάτων, διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὴν τόσον ἐπιθυμητὴν εἰς αὐτὸν λυχνίαν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς του, ἀλλ' ὁ Δερβίσης εἶχε γίνεи ἄφαντος· αὐτὸς δὲ μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ διευθυνθῆ, ἐπορεύετο ἀσκοπῶς καὶ κατὰ τύχην. Αἴφνης μένει ἐκστατικὸς εὑρεθεὶς ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας του, ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο πολὺ μακρὰν. Ἡ μήτηρ του

ἀμέσως ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ ἁγίου Δερβίσου. Τότε ὁ Ἀβδαλλάχ μὴ κρύψας οὐδέν, διηγήθη ἀληθῶς, ὅτι τῷ εἶχε συμβῆ, καὶ ὅποιον κίνδυνον διέτρεξε, διότι ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν παράλογον ἐπιθυμίαν του, καὶ μετὰ ταῦτα τῇ ἔδειξε τὰ πλοῦτη τὰ ὅποια εἶχε συνάξει. Ἡ μήτηρ του ἰδοῦσα ταῦτα, ἐσυμπέρανεν, ὅτι ὁ Δερβίσος ἠθέλησε μόνον νὰ δοκιμάσῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν ὑπακοήν του, ὅτι ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, τὰ ὅποια ἡ τύχη τοῖς εἶχε δωρήσει, καὶ ὅτι τοιαύτη ἦτον ἀναμφισβόλως ἡ πρόθεσις τοῦ ἁγίου Δερβίσου. Ἐνῶ δὲ αὐτοὶ ἐθεώρουν μετ' ἀπληστίας τοὺς θησαυροὺς τούτους, ἐνῶ ἐξεθαμβοῦντο ἐκ τῆς λάμπσεως αὐτῶν καὶ ἐμελέτων ἄπειρα σχέδια, ἔγειναν ἄφαντα ὅλα ταῦτα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Τότε λοιπὸν ὁ Ἀβδαλλάχ εὐκρινῶς ἤλεγξεν ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀχαριστίαν καὶ παρακοήν του καὶ παρατηρῶν, ὅτι μόνον ἡ σιδηρᾶ λυχνία τῷ εἶχε μείνει ὡς εὐχαρίστησις, ἢ μᾶλλον ὡς δικαία τιμωρία, διότι δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του, εἶπεν ἐν ταπεινώσει καὶ συντριβῇ καρδίας. «Ὁ,τι συνέβη εἰς
 » ἐμὲ εἶναι δίκαιον· ἔχασα ὅτι δὲν ἐσκόπευα ν'
 » ἀποδώσω, καὶ ἡ λυχνία τὴν ὅποιαν ἐμελέτων
 » ν' ἀποδώσω εἰς τὸν Δερβίσον μοι μείνει· εἶναι

«λοιπὸν φανερὰ ἀπόδειξις, ὅτι δικαίως αὕτη ἀ-
 νήκει εἰς αὐτόν, καὶ ὅτι τὰ λοιπὰ ἀδίκως ἀπε-
 κτήθησαν.» Ταῦτα εἰπὼν, ἔθεσε τὴν λυχνίαν
 ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μικροῦ των δωματίου.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἤγαψαν κατὰ τύχην
 ἐν φῶς τῆς λυχνίας. Ἀμέσως ἐφάνη Δερβίσης
 τις, ὅστις ἀφοῦ περιστράφη ἐπὶ μίαν ὥραν περὶ
 τὴν λυχνίαν, ἐγένετο ἄφαντος, ῥίψας χαμαὶ ἐν
 ἄσπρον. Ἡ λυχνία ὡς εἶπομεν, ἦτο δωδεκάφω-
 τος. Ὁ Ἀβδαλλὰχ σκεπτικῶς ὄλην τὴν ἡμέραν
 δι' ἣν εἶχεν ἰδεῖ τὴν προλαβοῦσαν νύκτα, ἐπε-
 ρίμενον ἀνυπομόνως πότε νὰ νυκτώσῃ, διὰ νὰ ἴ-
 δῃ τί ἤθελε συμβῆ, ἐὰν ἤναπτε καὶ τὰ δώδεκα
 φῶτα τῆς λυχνίας. Οὕτω λοιπὸν ἐποίησε καὶ δώ-
 δεκα Δερβίσαι πάλιν ἐφάνησαν, οἷτινες περιστρα-
 φέντες ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ ῥίψαντες ἕκαστος αὐ-
 τῶν ἐν ἄσπρον ἔγειναν ἄφαντοι. Τοῦτο ἐγένετο
 καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ πάντοτε τὸ ἀποτελέ-
 σμα ἦτο τὸ αὐτό· ἀλλὰ μόνον ἅπαξ ἠδύνατο νὰ
 γίνῃ ἐν διαστήματι εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν. Ἡ ἀ-
 σήμαντος αὕτη ποσότης ἦτο ἱκανὴ διὰ νὰ ζῆ αὐ-
 τὸς καὶ ἡ μήτηρ του ὅπως οὖν ἐν ἀνέσει, καὶ ὑ-
 πῆρξε καιρὸς καθ' ὃν δὲν ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ
 ᾧσιν εὐτυχέστεροι· ἀλλ' ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἦτο
 τοσαῦτο ἀξία λόγου, ὥστε νὰ βελτιώσῃ τὴν τύ-

χην των. Εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον νὰ προσηλω-
 μεν τὸν νοῦν ἡμῶν ἐπὶ τῆς ἰδέας τοῦ πλούτου.
 Ἡ λάμψις αὐτοῦ, τὰ σχέδια τὰ ὅποια συνέλαβε
 περὶ τῆς διαχειρίσεώς του, ἔλα ταῦτα εἶχον προ-
 ξενήσει τριαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ
 Ἀβδαλλάχ, ὥστε τίποτε ἄν ἠδύνατο νὰ τὸν
 καθησυχάσῃ. Διὰ τοῦτο, βλέπων ὅτι μικρὰν ὠ-
 φέλειαν ἀπελάμβανεν ἐκ τῆς λυχνίας, ἀπεφά-
 σισε νὰ τρέξῃ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Δερβίσου καὶ
 νὰ τῷ φέρῃ τὴν τοσοῦτο ἐπιθυμητὴν εἰς αὐτὸν
 λυχνίαν ἐλπίζων, ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ τοὺς
 θησαυροὺς τοὺς ὁποίους εἶδεν εἰς τὸ σπήλαιον,
 ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀνακτήσῃ τὰ πλοῦτη τὰ ἀφανι-
 σθέντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Κατ' εὐτυχίαν ἐν-
 θυμήθη τὸ ὄνομα ἐκείνου καὶ τὸ τῆς πόλεως ἐν ἣ
 κατοίκει. Ὅθεν ἀνεχώρησεν ἀρέσως εἰς Μάρ-
 κρεβυ, φέρων μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν λυ-
 χνίαν, ἤναπτεν αὐτὴν καθ' ἐκάστην ἑσπέραν καὶ
 ἐπορίζετο διὰ ταύτης τὰ εἰς τὸ ταξιδιὸν του ἀ-
 ναγκαῖα, μὴ εὐρεθεῖς εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ
 τὴν βοήθειαν καὶ προστασίαν τῶν πιστῶν. Φθά-
 σας εἰς Μάρκρεβυ, πρώτη αὐτοῦ φροντίς ἦτο νὰ
 ἐξετάσῃ εἰς ποίαν οἰκίαν ἢ μοναστήριον κατοίκει
 ὁ Ἀβναδάμ, ὅστις ἦτο τόσο γνωστός, ὥστε πᾶς
 τις ἐγνώριζε τὴν κατοικίαν του. Ἐπροχώρησε

λαιπόν κατ' εὐθειᾶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ἐλθὼν εἶδε πεντήκοντα θυρωροὺς, χρυσοῦν ῥόπαλον κρατοῦντας εἰς χειράς καὶ φυλάττοντας τὴν εἴσοδον τοῦ παλατίου του· ἡ αὐτὴ τούτου, ἔβριθε δούλων καὶ ὑπηρετῶν, ὥστε βασιλικὸν παλάτιον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ μεγαλοπρεπέστερον. Ὁ Ἀβδαλλάχ κυριευθεὶς ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ φόβου δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ. « Βεβαίως, ἐσυλλογίσθη, ἢ ἐγὼ ἐσφαλμένως ἦλθον ἐδῶ, ἢ ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὑποίους ἀπηυθύνθη, ἠθέλησαν » νὰ μὲ περιπαίξωσιν ὡς ξένον· δὲν εἶναι αὐτὴ » κατοικία Δερβίσου, ἀλλὰ βασιλέως.» Ἐνῶ δὲ αὐτὸς διελογίζετο ταῦτα, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἀνθρώπος τις καὶ τῷ λέγει « Χαῖρε Ἀβδαλλάχ, ὁ κύριός μου Ἀβονάδαρ πρὸ πολλοῦ σὲ περιμένει.» καὶ ἀμέσως ᾠδήγησεν αὐτὸν εἰς μεγαλοπρεπῆ τινα καὶ εὐάρεστον οἰκίαν, ὅπου ἐκάθητο ὁ Δερβίσης. Ὁ Ἀβδαλλάχ ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐκεῖ πλοῦτου, ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀβονάδαρ, ἀλλ' οὗτος τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἤλεγξε μάλιστα, διότι ἠθέλε νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς προσφορᾶς τῆς λυχνίας. « Νέε, τῷ εἶπεν, » εἶσαι ἀγνώμων· νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ μὲ ἀπατήσης; Οὐδεὶς τῶν διαλογισμῶν σου μοὶ διαφεύγει, καὶ ἂν ἐγνώριζες τὴν ἀξίαν τῆς λυχνίας ταύ-

» τῆς, ποτὲ δὲν ἤθελες τὴν φέρει, καὶ θέλω ἀμέ-
 » σως σοὶ δεῖξει τὴν ἀληθῆ αὐτῆς χρῆσιν. » Ἦναιψε
 λοιπὸν καὶ τὰ δώδεκα φῶτα τῆς λυχνίας, καὶ πάλιν οἱ δώδεκα Δερβίσαι ἐφάνησαν· ἐνῶ δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν των περιεστρέφοντο περὶ τὴν λυχνίαν, ὁ Ἄβονάδαρ ἐκτύπησεν αὐτοὺς διὰ τῆς ράβδου του, καὶ ἰδοὺ οἱ δώδεκα Δερβίσαι μετεβλήθησαν ἀμέσως εἰς δώδεκα σωροὺς φλωρίων, ἀδαμάντων καὶ ἄλλων πολυτίμων πετρῶν. « Τοιαύτη, εἶπεν, » εἶναι ἡ ἰδιαιτέρα χρῆσις τῆς θαυματῆς ταύτης » λυχνίας. Ἐὖ κατ' ἐμὲ ποτὲ δὲν ἐπεθύμησα ταύτην, » ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὴν ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, » ὡς μαγικόν τι ἔργον κατεσκευασμένον ὑπὸ σοφοῦ » ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον σέβομαι, καὶ διὰ νὰ τὴν δει- » κνύω ἐνίστη εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους με. Καὶ » διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω, ἐπρόσθεσεν, ὅτι ἐξ ἀπλῆς » περιεργείας ἐξήτησα ταύτην, ἰδοὺ τὰ κλειδιά τῶν » ἀποθηκῶν μου, ἀνοίξον αὐτάς, κρῖνον περὶ τοῦ » πλοῦτου μου, καὶ εἰπέ μοι ἂν ὁ πλέον φιλάργυ- » ρος δὲν ἤθελε κορεσθῆ ἐκ τούτου. » Ὁ Ἄβδαλλὰχ λοιπὸν ὑπακούσας, ἤνοιξε δώδεκα μεγάλας ἀποθήκας, εἰς τὰς ὁποίας τόσος θησαυρὸς καὶ τόσον πλῆθος πολυτίμων λίθων καὶ ἄλλων κειμηλίων ὑπῆρχεν, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ἐξ αὐτῶν ἦτον ἄξιον περισσοτέρου θαυμασμοῦ· ὅλα ταῦτα ἐπροξένουν

ἐκλπηξίν, καὶ ἐγέννησαν νέας ἐπιθυμίας εἰς τὸν Ἀβδαλλάχ. Ἡ θλίψις του, ὅτι ἀπέδωκε τὴν λυχνίαν, καὶ ὅτι δὲν ἐγνώριζε πρότερον τὴν χρῆσιν αὐτῆς, διεπέρα τὴν καρδίαν του. Ὁ Ἀβονάδαρ ἐφαίνετο, ὅτι δὲν παρετήρει ταῦτο· τοῦναντίον ἐπειροισεῖτο αὐτὸν μετὰ σοργῆς μεγάλης, τὸν ἐξένισεν ἡμέρας τινὰς εἰς τὸ παλάτιόν του, καὶ διέταξε νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς ἑαυτὸν.

Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἶπεν εἰς αὐτόν. « Ἀβδαλλάχ υἱέ μου, πιστεύω, ὅτι » ἐξ ὧσων συνέβησαν εἰς σέ, διωρθώθης ἐκ τοῦ » φρικτοῦ πάθους τῆς ἀχαριστίας· σοὶ ὀφείλω ὅμως » δεῖγμα τῆς σοργῆς μου, διότι ὑπέφερες τὰς ταλαι- » πωρίας τόσου μεγάλου ταξειδίου, διὰ νὰ μοὶ φέ- » ρῃς πρᾶγμα τὸ ὅποῖον πολὺ ἐπεθύμουν· δύνασαι » ν' ἀναχωρήσῃς, δὲν θέλω νὰ σὲ ἐμποδίσω πλέον. » Θὰ εὖρηξαι αὐριον εἰς τὴν θύραν τοῦ παλατιοῦ » μου ἕνα ἵππον εἰς τὰς διαταγὰς σου· σοὶ τὸν » προσφέρω ὀψρον μεθ' ἐνὸς δούλου, ὅστις θέλει σὲ » ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου· πρὸς τούτοις δὲ δύο » καμήλους φορτωμένους ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων » πραγμάτων, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος θέλεις ἐκλέξει ἐκ » τῶν θησαυρῶν μου. » Τότε ὁ Ἀβδαλλάχ ἐξέ- » φρασε πρὸς αὐτὸν ὅσα φυλάργυρος καρδία δύνα- » ται νὰ φαντασθῇ, ὅταν τὸ πάθος τῆς εὐχαριστῆται,

καὶ μετέβη εἰς τὸν κλιτῶνά του νὰ πλαγιάσῃ τῇ
 δὲ ἐπαύριον ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ. Καθ' ἕλκον
 τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἦτο πολὺ ἀνήσυχος καὶ δὲν
 διελογίζετο πλέον ἄλλο τι εἰμὴ μόνον τὴν λυχνίαν,
 καὶ τὰς ὠφελείας αὐτῆς. « Εἶχον ταύτην, ἔλεγε
 » καθ' ἑαυτὸν, τόσον καιρὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου·
 » ἄνευ ἐμοῦ ὁ Ἄθονάδαρ ποτὲ δὲν ἔθελεν ἀποκτῆ-
 » σει αὐτήν· πόσους κινδύνους δὲν διέτρεξα εἰς τὸν
 » ὑπόγειον θύλον; Διατί λοιπὸν νὰ κατέχη αὐτὸς
 » τὸν θησαυρὸν τῶν θησαυρῶν; Διότι εἶχον τὴν
 » χρησιότητα ἢ μᾶλλον τὴν ἀνοησίαν νὰ τοῦ τὸν
 » φέρω· αὐτὸς ὠφελεῖται ἤδη ἐκ τῶν κόπων καὶ
 » τῶν κινδύνων τοσοῦτο μακρυνοῦ ταξειδίου. Καὶ
 » τί μὲ δίδει τώρα ἐπιτρέφοντα; Δύω καμήλους
 » φορτωμένας χρυσίον καὶ κειμήλια· ἀλλ' ἐν μῆ
 » τιμῇ ἢ λυχνία ἔθελε τῷ χρηρηγῆσει διπλάσια
 » τούτων. Ὁ Ἄθονάδαρ λοιπὸν εἶναι ἀχάριτος καὶ
 » οὐχὶ ἐγώ! Τί ἄδικον θέλω κάμει εἰς αὐτόν, ἐὰν
 » λάβω τὴν λυχνίαν ταύτην; Οὐδεμίαν βεβαίως·
 » διότι αὐτὸς εἶναι πλούσιος, καὶ ἐγὼ πτωχός. Τοι-
 » αῦται ἰδέαι παρεκίνησαν αὐτὸν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ
 » ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν λυχνίαν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον· διότι ὁ Ἄθονάδαρ,
 ὡς εἶπομεν, ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὰς κλεῖς τῶν
 ἀποθηκῶν του, διὰ νὰ ἐκλέξῃ ὅσα ἔθελε λάβει μετ'

ἑαυτοῦ· ἐγνώριζε ποῦ ἐτέθη ἡ λυχνία, ἔλαβεν αὐτήν, τὴν ἔκρυψεν ἐντός τινος τῶν σάκκων, τοὺς ὑποίους ἐγέμισεν ἐκ χρυσαίου καὶ ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, τὰ ὅποια ἤθελε λάβει, καὶ ἐφόρτωσεν αὐτὰ εἰς τὰς καμήλους μετὰ προσοχῆς. Ἦδη μόνην ἐπιθυμίαν εἶχε ν' ἀναχωρήσῃ· καὶ ἀφοῦ παρέδωκε τὰς κλεῖς εἰς τὸν γενναῖον Ἀθονάδαρ, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὸν ἐσπευσμένως καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ δούλου καὶ τοῦ ἵππου του.

Μετὰ τινων ἡμερῶν ὁδαιπορίαν ἐκ τῆς Βασσίρας, ἐπώλησε τὸν δούλόν του, διὰ νὰ μὴ ἔχη μάρτυρα τῆς προτέρας πτωχείας του, οὔτε τῆς πηγῆς τοῦ παρόντος πλοῦτου του. Ἠγόρασεν ἄλλον καὶ ἔφθασεν ἀνεμποδίτως εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του, τὴν ὅποιαν ἠθέλησε νὰ ἐκπλήξῃ διὰ τοῦ θησαυροῦ τούτου· τοσοῦτον εἶχε θαμβωθῆ ἀπὸ τὸν πλοῦτόν του! Ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ θύσῃ τὰ φορτία τῶν καμήλων του καὶ τὴν λυχνίαν εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκρυφον ὀωματίον τῆς οἰκίας· καὶ ἀνυπόμονος ἐκ τῆς ἀπληστίας, ἀμέσως ἔγνωσε τὴν λυχνίαν· οἱ δώδεκα Δερβίσαι ἐφάνησαν κατὰ τὸ σῶνθεες, ἐκτύπησεν ἕκατον αὐτῶν διὰ τῆς βλάβου του μὲ ἄλην του τὴν δύναμιν, διὰ νὰ μὴ παραλείψῃ τίποτε ἐκ τῆς μαγικῆς τάξεως· ἀλλὰ δὲν εἶχε παρατηρήσει, ὅτι ὁ Ἀθονάδαρ, ὅτε ἐκτύπη-

σεν αὐτούς, εἶχε τὴν ῥάβδον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα·
 Διὰ τοῦτο οἱ Δερβίσαι, ἀντὶ νὰ γείνωσι σωροὶ
 πλοῦτου, ἀμέσως ἔσυραν ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των
 φοβερὸν ῥόπαλον, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν κτυπῶσι
 τόσο ἀνηλεῶς, ὥστε τὸν ἀφῆκαν ἡμιθανῆ· καὶ
 ἀφροῦ ἔλαβον μετ' ἑαυτῶν τὰς καμήλους μετ' ὅλων
 τῶν θησαυρῶν, τὸν ἵππον καὶ τὴν λυχνίαν ἔγει-
 ναν ἄφαντοι.

Τοιοῦτοτρόπως ἐτιμωρήθη ὁ Ἀβδαλλάχ, διὰ
 τῆς πτωχείας καὶ τοῦ θανάτου σχεδόν, ἕνεκα τῆς
 ἀνοήτου φιλοδοξίας του, ἧτις ἴσως ἠδύνατο νὰ συγ-
 χωρηθῆ, ἐὰν δὲν συνωδεύετο ὑπὸ τοσοῦτο μοχθη-
 ρῆς καὶ αὐθάδους ἀχαρισίας. Δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ
 κρύψῃ τὴν δολιότητά του ἀπὸ τὴν ἀξυδέρκειαν τοῦ
 εὐεργέτου του.

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΚΑΙ Ο ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΟΥ.

Στρατιώτης τις Μακεδῶν πολλάκις διακριθεὶς διὰ
 μεγάλων ἀνδραγαθημάτων, ἔλαβε παρὰ τοῦ Φι-
 λίππου πολλὰ δεῖγματα εὐνοίας καὶ πολλοὺς ἐπαί-
 νους. Ταξειδεύων δέ ποτε ἐπὶ πλοιαρίου τινός,
 τοῦτο μὲν ἐναυάγησεν ἕνεκα μεγάλης τρικυμίας·
 αὐτὸς δὲ παρεσῶθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τὴν πα-
 ραλίαν, ἀσθὲνής, γυμνός, καὶ μόλις ἀναπνέων.
 Ἐπὶ τῆς παραλίας ταύτης ἔκειντο τὰ κτήματα

συmpατριώτου του, ὅστις ἔτυχε μάρτυς τῆς δυστυχίας του, καὶ δι' ἑλπίς τῆς δυνατῆς φιλανθρωπίας καὶ μερίμνης τὸν ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν. Τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸν ἔθεσεν εἰς τὴν ἰδίαν του κλίνην, τὸν περιέθαλψε, τὸν περιεποιήθη, καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐχορήγει αὐτῷ ἐλευθερίως ὅλα τὰ πρόσφορα καὶ ἀναγκαῖα μέσα, ὅσα ἢ ἀσθένειά του ἀπῆται. Οὕτω λοιπὸν ὁ στρατιώτης διεσώθη ἐκ τοῦ θανάτου, μὴ παύων τοῦ νὰ ἐκφράζη εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν εὐεργέτην του. Ἐβεβαίω δὲ αὐτὸν ὅτι διὰ τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ θάρρους του παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἤθελε κατορθώσει νὰ τῷ συγχωρηθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντίμως εἰς τὴν πατρίδα του. Εἶχεν ἤδη ἐντελῶς ἀναρρώσει, καὶ ὁ εὐγενῶς ξενίσας αὐτόν, τῷ ἐχορήγησε χρήματα πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδίου του. Ἀνεχώρησεν ὁ στρατιώτης, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ ἐξέθεσεν εἰς αὐτὸν τὰς δυστυχίας καὶ τὰς μεγάλας ἐκδουλεύσεις του. Πλὴν ὁ ἀχάριστος αὗτος καὶ βδελυρὸς, οὐχὶ μόνον δὲν ἐνθυμήθη τὰς πρὸς τὸν εὐεργέτην του ὑποσχέσεις καὶ τὴν ὀφειλομένην πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ ἐμηχανεύθη νὰ τὸν στερήσῃ, ζητήσας παρὰ τοῦ βασιλέως νὰ τῷ ὀωρηθῶσι ταῦτα ὡς ἀμισθί. Δυ-

συχῶς ὁ Φίλιππος, ἀνεξετάτως καὶ ἀκρίτως ἐνέ-
 δωκεν εὐθὺς εἰς τὴν ἄτιμον αἵτησίν του· ὄθεν ὁ
 στρατιώτης οὗτος ἐπέσρεψεν εἰς τὸν σωτήρά του,
 καὶ ἀντὶ πάσης εὐχαριστίας, ἐδώκεν αὐτὸν ἐκ τῆς
 ἰδιοκτησίας του, λαβὼν κατοχὴν ἀμέσως ἐφ' ὄλων
 τῶν καρπῶν τῆς ἐντίμου φιλοπονίας του. Ὁ δυ-
 συχῆς ἄνθρωπός μας, ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἀπεριγρά-
 πτου ταύτης ἀχαριστίας καὶ ἀναισθησίας, ἀπεφά-
 σισε γενναίως νὰ μὴν ὑποφέρῃ τὴν ἀδικίαν ταύτην,
 καὶ ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν Φίλιππον, πα-
 ρέστησε τὴν ἰδίαν καὶ τὴν τοῦ στρατιώτου διαγωγὴν
 συγκλητικῶς καὶ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων. Ὁ βα-
 σιλεὺς ἤγαψεν ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τοῦ θυ-
 μοῦ, καὶ προσέταξε ν' ἀποδοθῇ ἀμέσως δικαιοσύνη·
 οὕτω τὰ μὲν κτήματα ἀπεδόθησαν εἰς τὸν ἄνδρα
 ἐκεῖνον τοῦ ὁμοίου ἢ φιλανθρωπία τοσοῦτο φρικτῶς
 εἶχεν ἀνταμειφθῆ· ὁ δὲ στρατιώτης συνελήφθη, καὶ
 ἐπὶ τοῦ μετώπου του διὰ κεκαυμένου σιδήρου, ἐνε-
 τυπώθησαν αἱ ἀκόλουθοι λέξεις· «Ὁ ἀχάριστος ξέ-
 νος». Ὁ χαρακτήρ οὗτος εἶναι ἄτιμος καὶ ἐπα-
 νείδιστος εἰς πᾶσαν ἡλικίαν καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν
 ἔθνῶν· ἀλλ' ἰδίως μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες
 ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐτήρουν μετὰ προσοχῆς
 τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας.

Εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὅτι ὁ

ευεργετούμενος πρέπει νά δεικνύη ευγνωμοσύνην πρὸς τὸν ευεργέτην του, εἴτε δι' ἔργου εἴτε διὰ λόγου· ἂν ὅμως δὲν πράξῃ τοῦτο, λαμβάνει τὸ ἄτιμον καὶ κατησχυμμένον ὄνομα τοῦ ἀχαρίστου· ὁ δὲ ἀχάριστος, οὐ μόνον ἀμαρτάνει καὶ τιμωρεῖται παρὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον γίνεται μισητὸς εἰς αὐτούς, καὶ βλάπτει ἑαυτόν, διότι οὐδεὶς πλέον τὸν βοηθεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας του, ἀλλὰ καὶ πρόξενος βλάβης γίνεται εἰς τὸν πλησίον του διὰ τῆς ἀχαριστίας του ταύτης· δηλαδή γίνεται πρόσκομμα εἰς τὸ νά ευεργετῶνται καὶ ἄλλοι δυστυχεῖς, οἵτινες ἕνεκα τούτου εἶναι πολὺ πιθανὸν νά ὑποπέσωσιν εἰς ἐγκλήματα. Τί ἤθελε δέ τις εἰπεῖ περὶ τοῦ ἀχαρίστου, ὅστις ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἀνταποδίδει κακά; Βεβαίως ἔτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι παγκράκιστος καὶ μιαρᾶς ψυχῆς· καταντᾷ ἀφόρητος εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ τιμωρεῖται, ὡς προσῆρέθη καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν νόμων, καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὅπως δὴποτε ὅμως ὁ γενναῖος καὶ ὁ μεγαλόψυχος ευεργέτης δὲν πρέπει νά παύσῃσι τοῦ νά ευεργετῶσι. Διότι τίς εἶναι ἡ ευεργεσία σου ὦ ἄνθρωπε! ὅταν ἐλπίζῃς ἀμοιβήν, διὰ τὸ καλὸν ὕπερ ἐποίησας; ἢ τί θὰ διαφέρῃς τοῦ ἐμπόρου, ὅστις δίδων πρᾶγμα λαμβάνει ἀργύρια; Διὰ τοῦτο, ὅταν θέλῃς νά ὀνομάζῃσαι ευεργέτης, ἔχε πρὸ

ὀφθλμῶν, ὅτι πράττων τὸ καλόν, οὐδεμίαν ἀπαίτησιν πρέπει νὰ ἔχῃς παρὰ τοῦ εὐεργετουμένου ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ νὰ ῥίψῃς εἰς λήθην πᾶν ὅ,τι ἐποίησας ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τότε περιβάλλεσαι μὲ τὸ ἐπαινετὸν καὶ ἔντιμον ὄνομα τοῦ εὐεργέτου, καὶ ἔχεις ἀλλαγῶ πλουσίαν τὴν ἀμοιβήν.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ.

Ἡ καρδία ἥτις εἶναι εὐαίσθητος εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων, οὐρανόθεν κατάρχεται.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΑΣΣΑΝ.

Ἡ Αἰκατερίνη Βασσάν εἶναι θυγάτηρ ἀχθοφόρου τῆς πόλεως Νοαγιόν· αὐτὴ εἰσεπήδησεν εἰς τὰς φλόγας διὰ νὰ σώσῃ ἐξ αὐτῶν παιδίον τι καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὄνομά της εἶναι ἐξ ἐκεῖνων τὰ ὅποια τιμῶσι κατ' ἐξοχὴν τὴν ἀνθρωπότητα.

Εἰς χειμερινήν τινα νύκτα τέσσαρες οἰκογενεῖαι ἀρχαὶ ἐμελλον ν' ἀποθάνωσιν ἐξ ἀσφυξίας ἐντὸς λάκκου ἀποπάτου τινός, τὸν ὅποιον ἤνοιξαν διὰ νὰ κενώσωσιν. Ἡ Αἰκατερίνη εἰκοσαστῆς τὴν ἡλικίαν, βλέπουσα, ὅτι οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων ἐτόλμα νὰ τοὺς βοηθήσῃ, ἀνέκραξε· «Λοιπὸν ἐγὼ θὰ

τοὺς σώσω! » καὶ ἀμέσως καταβαίνει εἰς τὸν λάκκον, ἀποσύρει ἀλληλοδιαδόχως τρεῖς ψυχοβόραχον· τας καὶ αὐτὴ δὲ πίπτει ἀσφυκτική. Χειρῶνάς τις ἐπιχειρεῖ νὰ σώσῃ τὸν τέταρτον· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν δυσώδη καὶ πνιγηρὰν ἀναθυμίασιν, εἶδοποιεῖ νὰ τὸν ἀποσύρωσιν ἐκ τοῦ λάκκου καὶ ἀποποιεῖται νὰ καταβῇ πλέον. Ἐν τούτοις ἡ κόρη Βασσάν συνελθοῦσα, καὶ ἐξετάσασα περὶ τοῦ δυστυχοῦς, τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπη, ἔμαθεν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος τολμᾷ νὰ ἐπιχειρήσῃ διὰ νὰ τὸν σώσῃ. « Πῶς! ἀνακράζει, ἔσωσα τρεῖς, καὶ δὲν θέλω δυνηθῆ νὰ κατορθώσω τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν ἄλλον! Θεέ μου! Πόσον θὰ ᾔμαι εὐτυχής, ἐὰν δυνηθῶ νὰ τοὺς σώσω ἑλοῦς »! Καταβαίνει λοιπὸν πάλιν, καὶ μετὰ ἀπιτεῖτους προσπαθείας καὶ νέους κινδύνους ἀναβιδάζει καὶ τὸν τέταρτον· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε πέσει πρὸ τῶν ἄλλων καὶ μείνει ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας εἰς τὸν βόρβορον, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀναζήσῃ. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νοαργόν, ὁ Ἱερατικὸς σύλλογος τῆς μητροπόλεως, δήμαρχοι, κοινότητες καλοαγέρων, ὁ Δούξ τῆς Αὐρηλίας, εἰς τὸ κληροδότημα τοῦ ὁποίου περιείχετο ἡ πόλις Νοαργόν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἰσ'. καὶ ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντωνιέττα, ἐχορήγησαν εἰς τὴν ἡρώϊδα ταύτην ἀμοιβάς, αἵτινες, ἂν καὶ πολὺ κατώτεραι τῆς ἐξό-

γου ἀφοσιώσεώς της, τῇ ἐγρησόμευσαν τοῦλάχιστον, ὡς ἐνδείξει τῆς τιμῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν συμπολιτῶν της. Ἐστεφανώθη δὲ εἰς πάνδημον τελετὴν τὴν Κυριακὴν τῆς 13 Ἀπριλίου 1788, καὶ μετὰ τινὰς μῆνας ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς, τὸ ὁποῖον ἐψήφισεν ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 25 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Ο ΠΡΟΡΕΥΣ ΒΟΥΣΣΑΡΔΟΣ.

Πλοῖόν τι ὀλίγον μακρὰν τοῦ λιμένος Γαλλικῆς τινος πόλεως ἐναυάγησεν. Ἡ θάλασσα ἦτον ἐξηγριωμένη, τὰ κύματα ἐπέπιπτον μυκώμενα κατὰ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ συντριβῇ. Ὁ Βουσσάρδος καὶ τοι ἀποτρεπόμενος, καὶ ται βλέπων φανερὰ τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπιτυχίας, ἐπιχειρεῖ νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς καταπληκτικῆς τρικυμίας, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸ πλήρωμα σχαινίου, ὅπως δι' αὐτοῦ δυνηθῇ νὰ ἀποθιθασθῇ. Διαφεύγει λοιπὸν τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἐμποδίσωσι, καὶ ὁρμᾷ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλασσοῦ ἐκεῖνου ἄδου. Ἀλλ' ἀπωθεῖται εἰς τὴν ὄχθην ἄνω κάτω μετὰ τῶν λευφάνων τοῦ πλοίου, τὰ ὁποῖα τὸν κτυποῦσι καὶ τὸν πληγώουσι. Ἐπανερχεται ἐπιμόνως καὶ ἀπωθεῖται πάλιν. Τίποτε δὲν τὸν ἐκφοβίζει, τίποτε δὲν τὸν στα-

ματᾶ· ἐπιπίπτει καὶ τρίτον, αἱ δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος τοῦ ἀυξάνουσιν ὡς ὁ κίνδυνος· διασχίζει τὰ μανιώδη κόμματα, τὰ ὅποια ἐνίστη τὸν καλύπτουσιν ὀλόκληρον· διπλασιάζει τὰς δυνάμεις τοῦ καὶ φθά-
νει εἰς τὸ πλοῖον. Ἄλλ' αἴφνης γίνεται ἄφαντος εἰς τὰ κόμματα, καὶ ἡ ὄχθη ἀντήχησεν ἀπὸ κραυγᾶς ἀπελπισίας· καὶ ἡ μὲν πόλις νομίζει, ὅτι ἔχασε τὸν ἥρωά της, τὸ δὲ πλήρωμα τὸν σωτῆρά του. Ἄλλ' ὡ τῆς εὐτυχίας ἀναφαίνεται κρατῶν ναύτην, τὸν ὅποιον μεταφέρει εἰς τὴν γῆν, καὶ αὐτὸς ἐπι-
σέρφει εἰς τὸ πλοῖον· φθάσας εἰς αὐτὸ μετὰ πάλην οὐχὶ ὀλιγώτερον τρομερὰν τῆς πρώτης, ῥίπτει ἐπάνω τὸ σχοινίον, τοῦ ὁποίου ἡ ἄλλη ἄκρα ἦτο προσδεδεμένη εἰς τὴν ἀκτὴν, οἱ ναῦται προσκολλῶνται εἰς αὐτὸ καὶ ἐξέρχονται. Ὁ Βουσσάρδος σοχασθεὶς, ὅτι δὲν ἔχει πλέον νὰ σώσῃ ἄλλον, ἐπα-
νέρχεται καὶ αὐτός, ἀλλ' ἐξησθημένος ἐκ τοῦ κόπου καὶ καταβεβλημένος ὑπὸ τῶν κλονισμῶν τοὺς ὁποίους ὑπέφερε, πίπτει ἀναίσθητος· τρέχουσιν εἰς βοήθειάν του· ἀναλαμβάνει τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθησέων του καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ ἀνανεωθεῖσαι, τῷ εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς νέον κατόρθωμα· θρηνώ-
θεις κραυγαὶ ἐξερχόμεναι ἐκ τοῦ πλοίου προσδάλ-
λουσι τὰ ὠτά του· ἀποσπᾶται ἐκ τῶν χειρῶν ἐκεί-
νων, οἵτινες τὸν ἀνεκάλισαν εἰς τὴν ζωὴν· ἐμβαίνει

πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μαχόμενος κατὰ τῆς
μανίας τοῦ ἀκαταμαχήτου στοιχείου, θριαμβεύει
αὐθις, καὶ ἐπαναφέρει ἐπιβάτην, ὅστις μὴ θουηθεὶς
νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τοῦ σχοινίου περιέμενε πλέον τὸν
θάνατον.

Ἐκαστος ἐννοεῖ, ὅτι τοιοῦτον ἔσοχον κατόρθωμα
ὄν μένει ἄνευ ἀμοιβῆς· ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα
ἤθελαν νὰ ἴδωσι τὸν ἡρωϊκὸν πρωερα, ὅστις
ἐπωνομάσθη « ὁ γενναῖος ἀνὴρ », καὶ τὸν ἐνέπλη-
σαν ἀφθόνων δώρων· ἀλλ' ὅσον μεγάλη καὶ ἂν
ὑπῆρξεν ἡ χορηγηθεῖσα τιμὴ εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ
Βουσσάρδου, δύναται νὰ ᾔηται ἀνταξία τῆς εὐχα-
ριστήσεως τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο διὰ τὴν σωτηρίαν
τῶν δυστυχῶν ἐκείνων;

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ.

Εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς Ἰταλίας συνέβη ποτὲ
μεγάλῃ πλημμύρα τοῦ ποταμοῦ Ἀδίγου, ἧτις πα-
ρέσυρε τὴν γέφυραν τῆς πόλεως Βερώνης ἐκτὸς
τοῦ μέσου τῆς ἀψίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν οἰκία
κατοικουμένη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τοῦ φορολόγου.
Ὁ λαὸς ἔβλεπεν ἐκ τῆς ὄχθης τὴν θρηνοῦσαν ἐκεί-
νην οἰκογένειαν, ἐκτείνουσαν τὰς χεῖρας καὶ ζη-
τοῦσαν βοήθειαν, ἐνῶ ἡ μανία τοῦ χειμάρρου κα-
τέτρεφεν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς σύλους τῆς

ἀψίδος. Εἰς τὸν ἔσχατον ἐκεῖνον κίνδυνον ὁ κόμης
 Σπολθερίνης προτείνει βαλάντιον ἐξ ἑκατὸν χρυσῶν
 νομισμάτων εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν γεν-
 ναϊότητα νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς πλοιαρίου καὶ νὰ σώσῃ
 τοὺς δυστυχεῖς ἐκεῖνους· ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἕνεκα τῆς
 ὀρμῆς τοῦ ποταμοῦ, καὶ τῶν καταπιπτόντων λί-
 θων τῆς ἀψίδος ἦτο τόσοσιν μέγας, ὥστε οὐδεὶς ἐκ
 τῶν ἀπείρων θεατῶν ἐτόλμα νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ.
 Κατὰ τὴν σιγμὴν ἐκείνην διέβαινον ἐκεῖθεν νέος τις
 χωρικός, ὅστις μαθὼν περὶ τῆς προτεινομένης ἐπι-
 χειρήσεως καὶ τῆς ἀνταμιδοῦς, πηδᾷ ἀμέσως ἐντὸς
 πλοιαρίου, φθάνει διὰ τῶν κωπίων εἰς τὸ μέσον
 τοῦ ποταμοῦ, καὶ φέρει κάτωθεν τοῦ ὑποστηρίγμα-
 τος τῆς ἀψίδος τὴν λέμβον του, ὅπου ὀλόκληρος
 ἢ ἔντρομος ἐκείνη οἰκογένεια καταβαίνει διὰ σχοι-
 νίου. «Θάρρος! ἀνέκραξεν. Ἴδού ἐσώθητε!» Καὶ
 ταῦτα εἰπὼν, σπεύδει ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἄλλ' αἰ-
 φνης ἢ ἀψὶς κατακρημνίζεται μετὰ κρότου, καὶ οἱ
 μεγάλοι καταβράχται τοῦ βδάτος, σφινες γίνονται
 ἕνεκα τῆς πτώσεώς της, τὸν ἀφανίζουσιν ἀπὸ τῶν
 ὀφθαλμῶν τῶν κατακεπληγμένων θεατῶν. ὦ Θεέ!
 κατεπόθη ἄρά γε ὑπὸ τοῦ τροβίλλου! Οὐχί, Οὐχί,
 ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ σέρῃσῃ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ
 θριάμβου της· ἠρδύχησε νὰ ἐπιπλεύσῃ ἢ λέμβος
 εἰς τὴν τρικυμίαν, θὰ τὴν ὀδηγήσῃ καὶ εἰς τὸν

λιμένα. Ἰδοὺ αὐτή, ἐπανάρχεται ταχέως, πλησιάζει καὶ ἀράζει. Κραυγαὶ χαρᾶς ἐγείρονται ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς συμπαιθείας, τὰ ὅποια ἐμπνέει ἡ ἀρετὴ. Ὁ κόμης Σπολθερίνης τρέχει ἀμέσως, ἐναγκαλιζέται τὸν χωρικὸν καὶ τῷ προσφέρει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν. « Δὲν πωλῶ τὴν » ζωὴν μου, εἶπεν ὁ ἥρωὸς αὐτός· Δὸς τὸ βαλάντιον εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην οἰκογένειαν, ἣτις » ἔχει περισσοτέραν ἀνάγκην ἐμοῦ ».

Ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι ἀνωτέρα πάσης γενναιότητος· εἶναι ἐνταυτῷ ἕξοχος καὶ μετριόφρων, ἐπειδὴ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐχάνετο, συνεχάνετο καὶ ἡ ἀξία τῆς γενναιότητός του μετ' αὐτοῦ.

ΟΙ ΕΝ ΠΕΡΣΕΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.

Ἵστε ὁ Ἀλέξανδρος ἐπλησίασεν εἰς τὴν Περσέπολιν, παρετήρησε πλῆθος ἀνθρώπων, οἵτινες παρίστανον ἀξιοθρήνητον θέαμα. Ἦσαν δὲ οὗτοι Ἕλληγες αἰχμάλωτοι, ὡς τέσσαρες χιλιάδες περίπου, καὶ πολὺ προβεβηκότες τὴν ἡλικίαν. Καὶ τινῶν μὲν αἱ χεῖρες, τινῶν δὲ οἱ πόδες ἦσαν κεκομμένοι, ἄλλων δὲ πάλιν ἡ ρὶν καὶ τὰ ὦτα ἦσαν ἀκρωτηριασμένα. Ἐκτός δὲ τοῦ ὅτι οἱ βάρβαροι εἶχον ἐκτυπώσει ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν γελσίας μαρφάς, τοὺς μετεχειρίζοντο πρὸς ταύτοις συνεχῶς καὶ ἀπαν-

θρόπως εἰς τὰς διασκεδάσεις των. Αὐτοὶ ἐφαίνοντο μᾶλλον φαντάσματα ἢ ἄνθρωποι, καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐγνωρίζοντο ὡς τοιοῦτοι, ἦτον ἡ ὀμιλία. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του, ἰδὼν τούτους· καὶ ἐπειδὴ τὸν παρεκάλεσαν νὰ λάβῃ σῆκτον ἐπὶ τῆς δυστυχίας των, αὐτὸς τοῖς ὀμίλησε μετὰ πολλῆς γλυκύτητος, καὶ τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἠδύναντο νὰ ἴδωσι πάλιν τὰς συζύγους καὶ τὴν πατρίδα των. Ἡ πρότασις αὕτη, ἦτις, ὡς δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐμπλήσῃ χαρᾶς, ἐφάνη ὅτι ἐπήρξῃσε τὴν δυστυχίαν των καὶ μετὰ δακρύων ἐφώναξάν τινες ἐξ αὐτῶν. « Πῶς εἶναι δυνατὸν εἰς ἡμᾶς νὰ φανῶμεν δημοσίως ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, μᾶλλον ταπεινωτικὴν παρά δεινὴν; Τὸ καλλίτερον μέσον τοῦ νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δυστυχίαν μας, εἶναι νὰ κρύπτωμεν αὐτήν· καὶ οὐδεμία πατρίς εἶναι τοσοῦτω γλυκεῖα εἰς τὸν ταλαίπωρον, ὅσον ἡ ἐρημία, καὶ ἡ λήθη τῶν παρελθόντων δεινῶν ». Διὰ τοῦτο παρεκάλεσαν τὸν βασιλέα νὰ τοῖς συγχωρήσῃ νὰ μείνωσιν εἰς τόπον, ὅπου ἦσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας των ἐκεῖ, ὅπου εἶχον ἤδη συνειθίσει τὴν δυστυχίαν των. Ὁ Ἀλέξανδρος συγκατετέθη εἰς τὴν αἴτησίν των, καὶ προσέφερεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐ-

τῶν τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν, πέντε ἐνδυμασίας ἀνδρικός, καὶ ἄλλας τόσας γυναικείας, θύω ζεύγη βοῶν διὰ νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ σπόρον πρὸς σποράν· διέταξε δὲ τὸν διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας νὰ μὴ ἀνέχεται νὰ ἐνοχλῶνται παντελῶς, καὶ νὰ ᾔναι ἐλεύθεροι παντὸς φόρου. Τοιαύτη διαγωγὴ εἶναι ἐντελῶς βασιλική. Τρισευδαίμονες οἱ ἡγεμόνες ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶναι ἐπιτήδιοι εἰς τὴν πράξιν τοῦ καλοῦ, καὶ κινουῦνται εἰς οἶκτον ἐκ τῶν δυστυχῶν τῶν ἄλλων.

ΒΕΡΕΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.

Λέγουσιν, ὅτι ἐνῶ Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἔπαιξε τοὺς κύβους, εἰς τῶν ὑπηρετῶν του, ἰστάμενος ἀνεγίνωσκε τὰ ὀνόματα τῶν ὑποδίκων, καὶ τὰ ἐγκλήματα ἐκάστου συγχρόνως, ἐκεῖνος δὲ ἀπεφάσιζε τίνες ἦσαν ἄξιοι θανάτου. Ἄλλ' ἢ σύζυγός του Βερενίκη λαβοῦσα τὸν κατάλογον ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρετοῦ, θὲν ἀφῆκε ν' ἀναγνωσθῶσιν ἕλων τὰ ὀνόματα καὶ εἶπεν. «Ὅταν πρόκειται ν' ἀποφασίσῃ τις περὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, πρέπει ἐσκεμμένως νὰ πράττῃ τοῦτο, καὶ οὐχὶ παίζων τοὺς κύβους· διότι τὸ ρίψιμον τῶν κύβων θὲν ὁμοιάζει μετὰ τῆς πτώσεως τῶν σωμάτων.» Εὐχαριστήθη πρὸς ταῦτα ὁ Πτολε-

μαῖος καὶ οὐδέποτε πλέον ἤκουσε κρίσιν ἀνθρώπου, παίζων τοὺς κύβους.

ΠΕΡΙ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ.

Φωκίων ὁ Ἀθηναῖος, ὁ ἐπωνομαζόμενος Χρηστός, μεγίστην ἔδειξε καταφρόνησιν εἰς τὰ πλούτη, ἃν καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τοιαῦτα, ὡς φαίνεται μάλιστα καὶ ἐκ τῶν ἐφεξῆς.

Ὅτε Φίλιππος ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν ἐβίαζε νὰ δεχθῆ μεγάλην ποσότητα χρυσοῦ, ἃν οὐχὶ δι' ἑαυτὸν, τοῦλάχιστον διὰ τὴν οἰκογένειάν του, « Ἄν τὰ τέκνα μου, ἀπεκρίθη ὁ Φωκίων, μὲ ὁμοιάζωσιν, ὁ μικρὸς ἀγρὸς ὅστις μέχρι τοῦδε μὲ ἔθρεψε, θέλει τὰ θρέψει ὁμοίως· ἂν δὲ δὲν μὲ ὁμοιάζωσι, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοῖς ἀφήσω θησαυρούς, διὰ νὰ ἐξάψω μόνον τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ κενδοξίαν των ».

Ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος, ὁ Μέγας βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεως, τῷ ἔπεμψεν ἑκατὸν τάλαντα δῶρον. Ὁ Φωκίων ὅμως

ἠρώτησε τοὺς ἀπεσταλμένους, διατὶ ἐνῶ εἶναι τό-
 σοι ἄλλοι Ἀθηναῖοι, εἰς αὐτὸν μόνον ἔστειλεν ὁ
 Ἀλέξανδρος τόσα χρήματα; Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τῷ
 ἀπεκρίθησαν, διότι σὲ μόνον κρίνει καλὸν καὶ ἐνά-
 ρετον.— « Ἄς μὲ ἀφήσῃ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Φωκίωv,
 καὶ νὰ φαίνωμαι καὶ νὰ ἦμαι τοιοῦτος πάντοτε. »
 Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνοι ἀκολουθήσαντες μέχρι τοῦ οἴκου
 του, εἶδον τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἔνδειαν, καὶ τὴν μὲν
 σύζυγόν του μόνην ζυμώνουσαν, αὐτὸν δὲ ἀντλοῦν-
 τα ὕδωρ, ἵνα πλύνῃ τοὺς πόδας του, ἔτι μᾶλλον
 τὸν ἐδίαζον νὰ λάβῃ τὸ ἀργύριον, λέγοντες μάλιστα
 μετ' ἀγανακτήσεως, ὅτι εἶναι ἀπρεπὲς τφόντι, φίλος
 ὢν τοῦ βασιλέως των, νὰ διάγῃ ἐν τσαούτῃ πενίᾳ.
 Ἄλλ' ὁ Φωκίωv ἰδὼν γέροντα διαβαίνοντα κατὰ
 τύχην ἐκεῖθεν, καὶ πενιχρῶς ἐνδεδυμένον, τοὺς
 ἠρώτησεν, ἂν τὸν στοχάζονται χειρότερον αὐτοῦ.
 Θεὸς φυλάξοι! εἶπον ἐκεῖνοι, δὲν εἶναι δυνατὸν
 τοῦτο. — Καὶ ὅμως ἀπήντησεν ὁ Φωκίωv, ἐνῶ
 εἶναι πενέτερος ἐμοῦ εὐχαρισεῖται ζῶν τοιοῦτο-
 τρόπως. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ χρήματα ἐπεστράφησαν
 ὅθεν ἦλθον, καὶ ὁ Φωκίωv, ὡς μὴ ἔχων ἀνάγκην
 χρημάτων, ἐφάνη πλουσιώτερος τοῦ Ἀλεξάνδρου,
 τοῦ δωροῦντος ταῦτα. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ βασιλεὺς
 παραπονούμενος ἔγραψεν εἰς τὸν Φωκίωvα, αὐτος
 δὲ πάλιν διὰ νὰ μὴ δείξῃ ὅτι τὸν περιφρονεῖ, τὰ

μὲν χρήματα καὶ πάλιν δὲν ἔλαβε, τὸν παρεκάλεισε δὲ μόνον ν' ἀπολύσῃ πρὸς χάριν τοῦ φιλοσόφου τινὰς, τοὺς ὁποίους ἐκράτει αἰχμαλώτους εἰς τὰς Σάρδεις. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος καὶ τοῦτο προθύμως ἐξετέλεσε, καὶ μίαν ἐκ τεσσάρων πόλεων τῷ προσέφερε νὰ ἐκλέξῃ, ἵνα καρποῦται αὐτήν, πλὴν ὁ Φωκίων δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ τίποτε.

Καὶ ἄλλοτε δὲ πολλοὶ καὶ μεγάλοι ἄνδρες ἔτελλον διάφορα δῶρα εἰς τὸν Φωκίωνα, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχετό ποτε ταῦτα.

ΚΑΤΩΝ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ.

Γναῖος Πομπήϊος, ὕπατος τῶν Ῥωμαίων, ἐπανελθὼν νικητὴς ἀπὸ ἐκστρατείας τινός, ἐπειδὴ οἱ συμπολιταὶ τοῦ τὸν ἐδέχοντο μετὰ μεγάλης λαμπρότητος καὶ τῷ ἐδείκνυσον πολλὴν εὐνοίαν, ἐτοχάσθη ὅτι, δὲν ἠθελὼν τῷ ἀρνηθῆῃ ὅτι καὶ ἂν ἐξήτει παρ' αὐτῶν. Ὅθεν, ἐπειδὴ δὲν τῷ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ φανῆ εἰς τὴν πόλιν, πρὶν ποιήσῃ τὴν διὰ τὰς νίκας τοῦ συνήθη εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐπίδειξιν, ἐμήνυσεν εἰς τὴν Σύγκλητον, νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπάτων, διότι καὶ αὐτὸς ἐσκόπευε νὰ παρευρεθῆ εἰς αὐτήν.

Κάτων ὅμως ὁ νεώτερος, ἀγαθὸς καὶ φιλελεύθερος πατριώτης, οὐχὶ διότι ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ ἀνα-

βολή είναι μέγα τι πράγμα, αλλά διότι ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπόπειραν καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν φιλοδόξων σκοπῶν τοῦ Πομπήϊου, μόνος ἤγναντιώθη γενναίως καὶ κατέπεισε τὴν βουλὴν νὰ μεταβάλλῃ γνώμην.

Τοῦτο δὲ δυσηρέτησε πολὺ τὸν Πομπήϊον, καὶ συλλογιζόμενος, ὅτι ἂν δὲν προσελκύσῃ εἰς τὸ μέρος του τὸν Κάτωνα, δὲν θέλει δυνηθῆναι νὰ ἐπιτύχῃ τῶν σκοπῶν του, ἐκάλεσε τὸν φίλον τούτου Μουνάτιον, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ ζητήσῃ ἐκ μέρους του τὰς δύο ἀνεψιάς (ἢ κατ' ἄλλους τὰς θυγατέρας) τοῦ Κάτωνος, τὴν μεγαλύτεραν μὲν σύζυγον δι' ἑαυτὸν, τὴν δὲ νεωτέραν διὰ τὸν υἱὸν του.

Ἄφροῦ δὲ ὁ Μουνάτιος ἀνέφερε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὸν Κάτωνα, εἰς τὴν γυναῖκα καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς του, ἐκεῖναι μὲν ἔλαβον μεγίστην εὐχαρίστησιν νὰ συγγενεύσωσι μετὰ ταιούτου ἀνδρός, τοσαύτην ἰσχὴν ἐν τῇ πόλει ἔχοντας. Ἄλλ' ὁ Κάτων οὐδόλως προσμείνας οὐδὲ συλλογισθεὶς, ἀλλ' ὡς ὑπὸ κεραυνῷ πληγείς· « Ἰπαγε, ἀνέκραξεν, ὕπαγε, Μουνάτιε, καὶ εἶπὲ πρὸς τὸν Πομπήϊον, ὅτι τὸν Κάτωνα δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ εἰς τὰς παγίδας του διὰ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ φίλος μὲν πρὸς αὐτὸν νὰ ἦναι σέργει, καὶ θέλει μάλιστα δείξει πισυτέραν φιλίαν καὶ πάσης συγγενείας, ποτὲ θμως

δὲν θέλει δώσει ἐνέχειρα εἰς τὴν δόξαν τοῦ πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος.»

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΩΝ ΑΡΓΕΙΩΝ.

Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, προσεπάθει νὰ καταπέισῃ τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀργείων Νικόστρατον νὰ τῷ προδώσῃ μικρὸν τινα τόπον, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τῷ ὑπέσχετο ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων, καὶ γυναῖκα, (ἐκτὸς τῶν ἀπὸ βασιλικοῦ γένους καταγομένων), ὁποῖαν ἐκ τῶν Λακεδαιμονίων ἤθελεν. Ἄλλ' ὁ Νικόστρατος ἀπέβριψε τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ ἀγανακτῶν. «Ἀρχίδαμε, εἶπε, μὴ φαίνεσαι, ὅτι δὲν εἶσαι τῷ ὄντι ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἐκεῖνος μὲν περιήρχετο τὰς πόλεις καὶ τοὺς διαφόρους τόπους παιδεύων τοὺς κακοὺς, σὺ δὲ τοῦναντίον τοὺς χρητοὺς θέλεις νὰ καταστήσῃς κακοὺς.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΛΑΤΟΥΡΟΥ.

Εὐγενὴς τις Γάλλος, Λατοῦρος καλούμενος, ἐλθὼν εἰς Λονδῶνον ἐνυμφεύθη (εἰς δεῦτερον γάμον) ἀμφίπολόν τινα τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἐγένετο ἱππότης τοῦ τάγματος τῆς Περισκελίδος, ἕνεκα τούτου ὅμως ἐφάνη ἄπιστος πρὸς τὴν πατρίδα του· διότι οἱ Ἀγγλοὶ δόντες αὐτῷ δύο πο-

λεμικά πλοῖα τὸν ἀπέστειλαν ἵνα καθυποτάξῃ δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν των τὸ ἀκρωτήριο Σάλβ, τὴν μόνην θέσιν, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν Ἀκαδίαν, τὸ 1628. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἐκεῖ ὁ Λατουῦρος, ἠξέυρων ὅτι φρούραρχος ἦτον ὁ υἱὸς του, ἀποθὰς εἰς τὴν ξηράν, ὑπῆγε μόνος πρὸς αὐτόν, καὶ διὰ τῆς ιδέας τῆς ὑπολήψεως, ἦν ἔχαιρεν αὐτὸς εἰς τὸ Λονδῖνον, ἐζήτηε νὰ ἐκθαμβώσῃ καὶ τοῦτον καὶ νὰ τὸν κολακεύσῃ, ὅτι ἔτι μεγαλειτέρων τιμῶν ἤθελεν ἀπολαύει ἐν Ἀγγλίᾳ, ἂν ἐκουσίως παρεδίδοτο εἰς αὐτήν. Ὁ νέος ὅμως μετ' ἀγανακτήσεως ἤκουσε τὰς προτάσεις τοῦ πατρὸς του, καὶ ὡς δὲν διεφθάρη ἐκ τῶν κολακειῶν του, οὕτω δὲν ἐδειλίασε καὶ ἐκ τῶν ἀπειλῶν ἐκείνου, ἀλλ' ἀπέκρουσε μάλιστα τὴν ἔφοδον τῶν Ἀγγλῶν μετὰ τῆς αὐτῆς γενναιότητος, δι' ἧς ὑπερασπίσθη τὴν ἀρετὴν του.

Ὁ Λατουῦρος ἤδη εὐρέθη εἰς θεινοτάτην θέσιν, διότι οὔτε εἰς τὴν Γαλλίαν, οὔτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ· ὅθεν παρεκάλεσε τὸν υἱὸν του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Ἀκαδίαν. Ἀλλ' ὁ νέος τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶχε μὲν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν δεχθῆ καὶ νὰ τὸν περιποιηθῆ καθ' ὅλα, οὐδέποτε ὅμως ἤθελε στέρξει νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ φρούριον εἴτε αὐτός, εἴτε ἡ σύζυγός του. Ὁ Λατουῦρος, ἂν καὶ ἦ πρότασις αὕτη ἦτο σκληρά,

ἤναγκάσθη ὁμοῦς νὰ τὴν δεχθῆ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ υἱὸς του διὰ τῶν συγγενῶν ἐπισκέψεών του καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ μερίμνης, τῷ ἐμετρίαζεν ὅσον ἦτο δυνατόν, τὴν ἄλλως αὐστηρὰν ταύτην ἀπαγόρευσιν.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.

Ἐὰν ὑπάρχη ἀρετὴ διακοσμοῦσα βασιλέα εἶναι ἢ δικαιοσύνη· δι' αὐτῆς μεγάλα ἐλαττώματα καλύπτονται. Δι' ὃ καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἄνευ τῆς δικαιοσύνης ὁ κόσμος τὴν ὑποπτεύει.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Ἀριστείδης ὁ Ἀθηναῖος τοσαύτην ὑπόληψιν ἀπέκτησεν ἕνεκα τῆς ἀμεροληψίας καὶ δικαιοσύνης του, παρὰ τοῖς Ἀθηναῖοις καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν « Δίκαιος, » καὶ οἱ ἐχθροὶ του εὖρον ἐκ τούτου εὐκαιρίαν νὰ τὸν κατηγορήσωσι, λέγοντες, ὅτι ὁ Ἀριστείδης κρίνων καὶ δικάζων περὶ πάντων κατέστρεψε τὰ δικαστήρια, καὶ ἀνεπαισθήτως καταντᾷ νὰ γίνῃ τύραννος. Ὁ Δῆμος λοιπὸν τῶν Ἀθηναίων, μεγαλοφρονῶν τότε διὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην του, καὶ μὴ ὑποφέρων νὰ

ἀκούῃ τὸ ὄνομα τοῦ Δικαίου πανταχοῦ, ἐξοστρακίζει τὸν Ἀριστείδην. Τότε δὲ συνέβη καὶ τὸ τοῦ χωρικοῦ, ὅστις θέλων νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ ὑστράκου τὸ ὄνομα ἐκείνου, καὶ μὴ γνωρίζων γράμματα, ἀπετάθη κατὰ τύχην εἰς τὸν Ἀριστείδην. Ἐπειδὴ δὲ αὐτός τὸν ἠρώτησεν, ἂν εἶχεν ἐναντίον του παράπονόν τι. Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ χωρικός, ἀλλὰ δυσαρεστοῦμαι ἀκούων παντοῦ τὸν Ἀριστείδην ὀνομαζόμενον δίκαιον. Οὕτω λοιπὸν ἔγραψεν ὁ ἴδιος ἐπὶ τοῦ ὑστράκου τὴν καταδίκην του, μὴ φανερωθεῖς εἰς τὸν χωρικόν.

Περὶ τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ πολλὰ λέγονται, ἐξ ὧν καὶ τὰ ἐφεξῆς δύο.

Κατηγορῶν ποτε ἐχθρόν του ἐνώπιον τοῦ δικατηρίου, ἐνῶ μετὰ τὴν κατηγορίαν οἱ δικασταὶ δὲν ἤθελον νὰ δίδωσιν ἀκρόασιν εἰς τὸν κατηγορούμενον, ἀλλ' εὐθὺς ἀπήτουν νὰ ψηφισθῶσι κατ' αὐτοῦ, σηκωθεὶς ἀμέσως συνικέτευε τοὺς δικαστὰς μετὰ τοῦ κατηγορουμένου διὰ ν' ἀκουσθῇ καὶ αὐτός, καὶ ἀπολαύσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσόμενα.

Πάλιν δὲ ἐνῶ ἦτο κριτὴς δύο ἰδιωτῶν καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔλεγεν, ὅτι ὁ ἀντίδικός του εἶχε προσεγγίσει πολλὰς δυσαρεσκείας εἰς τὸν Ἀριστείδην. Λέγε, ὦ φίλε, εἶπε, κάλλιον, ἂν εἰς σὲ ἔπραξε

κακόν τι, καὶ οὐχὶ εἰς ἐμέ· διότι σοῦ εἶμαι δικατῆς καὶ οὐχὶ ἐμαυτοῦ.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΑΡΧΩΝ.

Πλούσιός τις ἐπιτηρητῆς τῶν χειροτεχνημάτων τῆς Κίνας, μελετῶν νὰ κάμῃ μακρὰν περιήγησιν, παρέδωκεν εἰς παιδαγωγόν τινα τοὺς δούω του υἱοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μεγαλείτερος ἦτο ἐννεαστῆς, ἀμφότεροι δὲ ἐδίδον χρῆσας ἐλπίδας. Εὐθύς ὅμως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός, ὁ παιδαγωγὸς καταχρῶμενος τῆς ἐξουσίας ἦν τῷ ἐνεπιτεύθησαν, κατετάθη ὁ τύραννος τοῦ οἴκου, ἀπομακρύνας ἐξ αὐτοῦ ὅλους τοὺς τιμίους καὶ ἐναρέτους, οἵτινες ἠδύνατο νὰ παρατηρήσωσι τὰ κινήματά του, καὶ ἀποδιώξας τοὺς ὕσσι ἐκ τῶν δούλων ἔμενον πιτοὶ πρὸς τὸν ἀπόντα κύριόν των. Ἄλλ' ἂν καὶ πολλάκις οἱ φίλοι εἰδοποίησαν τὸν πατέρα διὰ τὴν ἀχρεΐτητα τοῦ παιδαγωγοῦ, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιτεύσῃ τίποτε, διότι ἔχων ἐκ φύσεως καθαρὰν καρδίαν δὲν ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ διαγωγὴν. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν εἶσθαι τὸ κακὸν τόσον μέγα, ἂν ὁ ἀχρεΐος οὗτος ἀνὴρ ἐδίδοι τοῦλάχιστον εἰς τοὺς μαθητάς του ἀρετῆς τινος μαθήματα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος ἐσπεῖτο τοιούτων, κατέστησε καὶ αὐτοὺς ἀμαθεῖς, ψεύσας, ἀναιδεῖς

καὶ ἀλαζόνας. Μετὰ πενταετῆ δὲ περιήγησιν ἐπι-
 τρέψας ὁ πατήρ, εἶδε μὲν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄσα
 δὲν ἠδύνατο νὰ πιτεύσῃ, ἀλλ' εἰς μάτην πλέον·
 μὴ τιμωρήσας ὃ ἄλλως τὸν ὄφιν τὸν ὁποῖον περι-
 ἐβαλψεν εἰς τὸν κόλπον του, ἤρξασθη νὰ τὸν ἀπο-
 βάλλῃ μόνον. Τὸ τέρας ὅμως τοῦτο εἰς τοσαύτην
 ἀναίδειαν κατήγησεν, ὥστε τὸν ἐνεκάλεσεν εἰς τὸ
 δικαστήριον, διὰ νὰ τῷ πληρώσῃ τὸν ὑποσχεθέντα
 μισθόν.

« Εὐχαρίσως ἤθελα τῷ δώσει καὶ διπλάσια, ἀπε-
 » κρίθη ὁ πατήρ πρὸς τὸν δικαστήν, ἂν ὁ ἄθλιος
 » οὗτος καθίσει τὰ τέχνα μου τοιαῦτα, ὅποια καὶ
 » ἐγὼ φυσικῶς ἤλπιζον νὰ τὰ εὔρω· ἰδοὺ αὐτά,
 » ἐξέτασον καὶ κρῖνον.» Τῷόντι ὁ δικαστὴς ἐξε-
 τάσας αὐτά, καὶ ἀκούσας τὰς μωρὰς τῶν ἀποκρί-
 σεις, ἐξέδωκε τὴν ἀξιωματημίαν του ταύτην ἀπό-
 φασιν. « Τὸν μὲν παιδαγωγὸν καταδικάζω εἰς θά-
 νατον, ὡς φονέα τῶν μαθητῶν του, τὸν δὲ πατέρα
 εἰς πρόστιμον τριῶν χιλιάδων λιρῶν χρυσῶν, οὐχὶ
 διότι ἐξέλεξεν αὐτὸν ἀχρεῖον, ἐπειδὴ εὐκόλως δύ-
 ναταί τις ν' ἀπατηθῆ, ἀλλὰ διότι ἔλαβε τὴν ἀδυ-
 ναμίαν νὰ τὸν διατηρήσῃ τοσοῦτον καιρὸν εἰς τὸν
 οἶκόν του, καὶ τοι πληροφορηθεὶς περὶ τῆς κακῆς
 του διαγωγῆς.»

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.

Ἄγηςίλαος ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης εἰς πᾶσαν ὀμιλίαν τοῦ ἐγκωμιάζε τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἔδιδε τὰ πρωτεῖα εἰς αὐτήν. « Ἡ ἀνδρία, ἔλεγεν, ἀνευ δικαιοσύνης οὐδενὸς λόγου ἀξία εἶναι καὶ ἂν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἦσαν δίκαιοι, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀνάγκη ἀνδρίας. » Ἐὰν δὲ ἐν τῇ ὀμιλίᾳ συνέβαινε νὰ εἶπη τις, ὅτι τριαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ μεγάλου βασιλέως (τῶν Περσῶν), ἀπεκρίνετο. « Πῶς δύναται νὰ ἦναι ἡ θέλησίς του ἰσχυροτέρα τῆς ἐδικῆς μου, ἐὰν αὐτὸς δὲν ἦναι δικαιοτέρός μου ; » Αἰ λέξεις αὗται περιλαμβάνουσιν ἀξίωμα ἀδιαφιλονεικήτως δίκαιον, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀρετή, ἐν ᾗ συλλήθδην περιλαμβάνονται ἅπαντα αἱ ἀρεταί.

— — — — —

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν ἐκδρομὴν τοῦ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εὗρεν εἰς ἄγνωστον γωνίαν γῆς, ἀφανῆ λαὸν ζῶντα ἥσυχον εἰς τὰς ταπεινάς τε καὶ λύβας. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ τῷ προσέφερε τεμάχια χρυσοῦ, παρισῶντα φοῖνικας, ἄλλους καρποὺς καὶ ἄρτον. Ὁ μονάρχης Μακεδῶν,

θεωρῶν τὰ πλατὰ ταῦτα φαγητά, ἀνέκραξε· Μήπως τρώγητε ἐνταῦθα χρυσίον;

Οὐχὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγριος, ἀλλ' ἐστοχάσθη, ὅτι, ἐὰν δὲν ἐστερεῖσθε ἀξιολόγου τροφῆς εἰς τὴν πατρίδα σας, δὲν ἠθέλετε ζητήσῃ τοιαύτην ἐδῶ. Τί λοιπὸν ζητεῖτε παρ' ἡμῶν;

—Βεβαίως, οὐχὶ τὸν χρυσὸν σας, ἀλλὰ νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα ὑμῶν.

—Λοιπὸν περιμείνατε ὀλίγον, καὶ θέλετε τὰ γνωρίσει.

Ἐνῶ ὁ Ἀφρικανὸς ἀρχηγὸς ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους, δύο ἄνθρωποι προσελθόντες τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δικάσῃ περὶ μιᾶς διαφορᾶς, ἐγερθείσης μεταξὺ των. Ὁ εἷς εἶπεν· «Ὁ γείτων μου οὗτος μοὶ ἐπώλησεν ἀγρὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρέθη θησαυρός. Θέλω νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσω, ὡς ἀνέκοντα εἰς αὐτόν, διότι ἠγόρασα μόνον τὸν ἀγρὸν, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἀποποιεῖται.»

Ὁ ἕτερος ἀπεκρίθη· Ἡ ἀποποίησίς μου εἶναι τοσοῦτο εὐσυνειδήτος, ὅσον καὶ ἡ γενομένη εἰς ἐμὲ προσφορά. Παρεχώρησα τὴν ἰδιοκτησίαν μου μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῇ περιεχομένων, καὶ ἐπομένως οὐδὲν δικαίωμα ἔχω ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ, ὅστις περιλαμβάνεται εἰς τὴν πώλησιν.»

Ὁ δικατὴς ἐπανέλαβε τοὺς λόγους τῶν δύο δια-

δικών, διὰ ν' ἀποδείξῃ εἰς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος, ὅτι τοὺς ἐνόησε καλῶς. Ἐπειτα σκεφθεὶς ὀλίγον, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον· «ἔχεις θυγατέρα; — Μάλισα. — Καὶ σὺ, ἠρώτησε τὸν ἄλλον, ἔχεις υἱόν; — Μάλισα. — Τὰ τέκνα ταῦτα γνωρίζονται μεταξύ των, ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως; — Ὁ πολὺ, πολὺ! ἀνέκραξαν ἀμφοτέροι ταυτοχρόνως. — Τότε, φίλοι μου, πρέπει νὰ τὰ ὑπανδρεύσητε καὶ νὰ τοῖς δώσητε τὸν θησαυρόν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἴσατο ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς κρίσεως ταύτης.

— Μήπως τὴν εὐρίσκητε ἄδικον; εἶπεν ὁ Ἀφρικανὸς Ἀρχηγός.

— Οὐχί, βεβαίως, ἀλλ' ὑπάρχει καὶτι παράδοξον εἰς τὸ πρᾶγμα.

— Αἶ! καὶ πῶς ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἤθελε τελειώσει εἰς τὸ βασιλείον Σας;

— Νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ὁ θησαυρὸς ἤθελεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοὺς διαδίκους, καὶ δοθῆ εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὡς ἰδιοκτησία της.

— Εἰς τὴν κυβέρνησιν; ἀλλ' ἡ γῆ σας φωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου;

— Ἀναμφιβόλως.

— Βρέχει ὁ οὐρανός;

— Βεβαίως.

— Παράξενον! Κατοικεῖται ὑπὸ ἡμέρων καὶ ἀγρίων ζώων;

— Ὑπὸ ζώων παντὸς εἶδους.

— Τότε λοιπὸν πρὸς χάριν τῶν ἀθῶων τούτων ζώων, ὁ Θεὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του καὶ ποτίζει τὴν γῆν του διὰ τῆς βροχῆς· οἷον, Σεῖς, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἴσθε ἄξιαι τοιαύτης εὐεργεσίας.»

Ο ΚΑΔῆΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ.

Δύο ἄνθρωποι φιλονεικοῦντές ποτε περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον νέου τινὸς Καδῆ (εἰρηνοδίκου) διὰ νὰ κριθῶσιν. Ὁ εἰς τούτων πτωχὸς ὢν, εἶχεν αἰκίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἀντίδικός του, ὅστις ἦτο πλούσιος, ἐσφετερίσθη. Ὁ πρῶτος ἔφερε πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαίου του τὰ συμφωνητικὰ ἔγγραφα, ὁ δὲ ἕτερος εἶχε προσαγάγει πλῆθος μαρτυριῶν πρὸς ἀντίκρουσιν καὶ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πραγματικότητα αὐτῶν, προσέφερεν εἰς τὸν Καδῆν σάκκον περιέχοντα πεντακόσια δουκάτα, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη οὗτος. Ἐλθούσης τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ πτωχὸς ἐξέθεσε τὸ ἱστορικὸν αὐτῆς, παρουσιάσας καὶ τὰ ἔγγραφα του, ἀλλ' ἔστερεῖτο τοῦ καλλιτέρου μέσου πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαίου του, δηλαδή μαρτυριῶν. Ὁ ἄλλος ἐπρόβαλε μαρτυρίας, στηριζόμενος ἐντε-

λῶς εἰς αὐτάς, καὶ εἰς τὸ νομίμως ἀπαράδεκτον τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου του, καὶ ἐστενοχώρησε τὸν Καδῆ ν' ἀποφανθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ. Μετὰ πολλὰς δὲ καὶ ἐπανελημμένας θεήσεις, ὁ δικαστὴς ἀταράχως ἀπέσυρε κάτωθεν τοῦ σοφᾶ τὸν σάκκον τῶν πεντακοσίων δρακμάτων, τὰ ὅποια ὁ πλούσιος εἶχε τοῦ δώσει ὡς δῶρον, λέγων αὐτῷ σοβαρῶς. «Μεγάλως λανθάνεσαι εἰς τὰς σκέψεις σου· διότι ἐὰν ὁ πτωχὸς δὲν ἔφερε μάρτυρας διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δίκαιόν του, ἐγὼ αὐτὸς θέλω παρουσιάσει τοὐλάχιστον πεντακοσίους». καὶ ἀμέσως ἐκένωσε τὸν σάκκον τῶν πεντακοσίων δρακμάτων, ἀγανακτῶν καὶ ἐπιπλήττων αὐτόν. Ἐπειτα προσέταξε ν' ἀποδοθῆ ἡ οἰκία εἰς τὸν πτωχὸν ἐνάγοντα.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ.

Κατὰ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευεν ἐν Σπάρτῃ Πολυδέκτης ὁ ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου. Ἀποθανὼν δὲ οὗτος ἀφῆκε τὴν μὲν σύζυγόν του ἔγκυον, ἐπίτροπον δὲ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν του Λυκούργον· ἀλλ' ἡ βασίλισσα φλεγόμενη ὑπὸ φιλοδοξίας, ἐπρότεινε εἰς τὸν Λυκούργον νὰ θανατώσῃ τὸ βρέφος, ἐὰν δέχηται νὰ νυμφευθῆ αὐτὴν καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ συμμέτοχον

τοῦ θρόνου. Ὁ δίκαιος οὗτος ἀνὴρ μετὰ φρίκης ἤκισε τὴν πρότασιν ταύτην τῆς ἀτόργου μητρός, ἀλλὰ φοβούμενος μήπως κακοποιήσῃ τὸ παιδίον, ὑπεκρίθη, ὅτι συγκατανεύει, ὑποσχόμενος ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀνεψιοῦ του. Οὕτω λοιπὸν καθησύχασεν αὐτὴν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγεννήθη υἱός. Ὁ Λυκοῦργος ἐπιθεσίως ἔλαβε τὸ παιδίον καὶ τὸ παρουσίασεν εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Χαρίλαον, ὡς νόμιμον βασιλέατων. Φοφηθεὶς ὅμως τὰς συκοφαντίας τῆς γυναικός, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Σπάρτης· καὶ οὕτως ἐπροτίμησε τὴν δικαιοσύνην μᾶλλον παρὰ τὸ ἴδιόν του συμφέρον, ἀποβαλὼν καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν.

Ο ΚΑΛΙΦΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΔΗΣ.

Βασιλεύοντος τοῦ Καλίφη Χακάμη εἰς Κορδοῦνην, ἐπῆρχεν εἰς Ζαρᾶ καδῆς τις γνωστὸς διὰ τὴν ἄκραν του δικαιοσύνην, τελείαν φρόνησιν καὶ δεδολιμασμένην ἀρετὴν. Ὁ ἀξιοσέβαστος οὗτος καδῆς περιπατῶν ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἐξοχὴν παρετήρησε πτωχὴν χήραν, ὁδηγοῦσαν ὄνον καὶ κλαίουσαν πικρῶς· ἐπλησίασε καὶ τῇ εἶπεν εὐμενῶς. « Δυστυχῆς γύναι, διατί κλαίεις; — Κύριε Καδῆ, » ἀπήντησεν αὐτὴ μετὰ λυγμῶν, ἔχετε δίκαιον νά

» μὲ ὀνομάζετε δυστυχῆ· διότι ὁ ὄνος τὸν ὁποῖον
 » βλέπετε, καὶ ὁ ἐπὶ αὐτοῦ σάκκος, καὶ τὰ καλύ-
 » πτοντα τὸ σῶμά μου κατεσχισμένα ἐνδύματα
 » εἰσὶ πᾶσα ἡ ἰδιοκτησία μου. Ἡ ἀπληστία τοῦ
 » Καλίφη μ' ἀφῆκε μόνον τὰ ἄβλια ταῦτα λείψανα
 » ἀξιολόγου περιουσίας, τῆς ὁποίας μέχρι χθὲς
 » εἰσέτε ἀπήλαυον. — Καὶ ἐκ τίνων πραγμάτων
 » συνίστατο ἡ περιουσία αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Βερ-
 » θεχίρης ἔκπληκτος. — Ἐκ μιᾶς ὥραιας καὶ καλῆς
 ἐπαύλεως, ἀνηκούσης εἰς τὸν μακαρίτην σύζυγόν
 μου ἐκ προγονικῆς κληρονομίας. Ἐν αὐτῇ ἐγεννή-
 θημεν ἀμφότεροι καὶ ἀνετράφημεν ὁμοῦ· ἡ ἀμοι-
 θαία ἀγάπη ἡμῶν ἀνεφάνη εἰς τὰς πρώτας ἡμῶν
 παιδιάς, ἐνισχύθη ὑπὸ τῶν συμπαθειῶν τῆς νεότη-
 τος, βραδύτερον ἢ θρησκεία τὴν γυλόγησε, καθι-
 στῶσα ἡμᾶς συζύγους, καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπαύσαμεν
 νὰ ζῶμεν ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ἧτις γεννᾶται πάντοτε ὑπὸ
 τῶν αἰσθημάτων ζωηρᾶς ἀγάπης, καὶ ἐκ τῶν καρ-
 πῶν ἐνδελεχοῦς ἐργασίας. Κρίνετε, κύριε, πόσον ἡ
 ἰδιοκτησία αὕτη ἔπρεπε νὰ μοὶ ᾔηται προσφιλές!
 Ὡσπαραξικάρδιος ἐνθύμησις! ὁ σύζυγός μου ἀπο-
 θνήσκων, μοὶ ἐσύστησε νὰ τὴν διατηρῶ ταιαύτην,
 ὁποῖαν τὴν ἐλάβομεν ἐκ τῶν προγόνων μας, καὶ
 οὐδέποτε ν' ἀνεχθῶ νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἄλλων
 ἢ τὰς τοῦ υἱοῦ ἡμῶν! Δυστυχῆς τέκνον! ὑπηρετεῖ

εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Καλίφης, καὶ ἴσως τὴν στιγμὴν ταύτην χύνει τὸ αἷμά του δι' αὐτόν, ὁ δὲ ἄκαμπτος οὗτος κύριος τῷ στερεῖ τῆς περιουσίας, ἣν ἐπρόσμενον ἐκ τῆς δυστυχοῦς αὐτοῦ μητρὸς! — Καὶ διαπὶ ὁ Καλίφης ἤρπασε τὸ κτῆμά σου; — Διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ οἰκίαν τινὰ πρὸς τέρψιν του.

Θεεὶ εἶπεν ὁ Καδῆς ἐν ἑαυτῷ, ὁ Καλίφης ἔχει τόσας ὠραίας οἰκίας πρὸς διασκέδασιν, καὶ τολμᾷ νὰ ἀπογομνώσῃ πτωχὴν χήραν ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας τῆς, ὅπως εὐχαριστήσῃ νέαν ἰδιοτροπίαν! Καὶ ὅποιαν ἀποζημίωσιν σοὶ προσέφερον; ἠρώτησεν ὁ Βεμβεχίρης τὴν δυστυχῆ ταύτην.— Ὅποιαν ἀποζημίωσιν; . . . Ἄ! κύριε, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην. Μοὶ ἐπρότεινε κατ' ἀρχὰς νὰ τῷ πωλήσω τὴν γῆν μου, καὶ ἐν τῇ ἀποποιήσει μου, μοὶ τὴν ἀφήρῃσε διὰ τῆς βίας. — Δὲν τῷ παρέστησες τὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν εἰς ἣν ἔμελλες νὰ καταντήσῃς; — Ἐπεσα εἰς τοὺς πόδας του, τοὺς κατέβραξα διὰ τῶν δακρῶν μου, τὸν παρεκάλεσα, τὸν ἐξώρκισα, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐμνενε κωφὸς καὶ ἀδυσώπητος πρὸς ὅλα μου τὰ δίκαια παράπονα, ἅτινα ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπισία μοὶ ἐνέπνευσαν.— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Καδῆς δὲν ἐκινήθη εἰς ἔλεος! — Τοῦναντίον, Κύριε, μ' ἀπώθησεν ἀποτόμως. Ὁ Βεμβεχίρης ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἶπεν ἐν ἑαυτῷ

μετὰ λύπης. Θεὸς παντοδύναμε! πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων! ὁ Καλίφης οὗτος εἶναι ὁ ἀντιπρόσω-
 πός σου ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ φέρεται τόσον ὀλίγον συμ-
 φώνως πρὸς τοὺς ἀγίους σου νόμους, ἀποβάλλων
 γυναῖκα, ἣτις μόνον δικαιοσύνην ζητεῖ παρ' αὐτοῦ!
 Ἡ μακροθυμία σου θέλει ἀνεχθῆ τὴν τοσοῦτον
 σκληρὰν καὶ ἀσεβῆ ταύτην πράξιν! Ἐπειτα ἀπο-
 ταθεῖς πρὸς τὴν χήραν, ἐπρόσθεσε διὰ τόνου φω-
 νῆς ἀναγγελισθείσης σταθερὰν ἀπόφασιν. «Ἐμπι-
 σεύθητί μοι πρὸς στιγμὴν τὸν ὄνον μετὰ τοῦ σάκ-
 κου, καὶ βιάδιζε κατόπιν μου μακρόθεν· ἔχω ἰσχύν
 τινα ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Καλίφη, καὶ ἂν μὲ
 γνωστοποιήσης ποῦ εὐρίσκεται ἡδὴ, θέλω ὑπάγει
 ἀμέσως νὰ τὸν εὔρω.—Κύριε, εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς
 γῆς ἐξ ἧς μ' ἐδίωξεν· ἀλλὰ τί θέλετε τὸν ὄνον μου,
 —Μὴ ἀνησύχει διὰ τοῦτο, καὶ ἀκολουθεῖ μοι.»

Ὁδηγῶν λοιπὸν τὸν ὄνον ὁ Βεμβεχίρης, ἔφθα-
 σεν ἐνώπιον τοῦ Καλίφη, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη
 μετ' ἀγαθότητος, καὶ τῷ εἶπε. Πρὸ πολλοῦ δὲν
 σὰς εἶδον· τί τὸ αἶτιον τῆς ἐλεύσεώς σας;—Ἀρ-
 χηγὲ τῶν πιστῶν, ἡ μόνη ἐπιθυμία τοῦ νὰ ὑπο-
 χρεώσης δυστυχῆ τινα χήραν ἐκ Ζαρᾶ.—Ἡεὔρω
 τί θέλεις νὰ μὲ εἶπης, διέκοψεν ὁ Καλίφης αὐτη-
 ρῶς καὶ δυσαρέστως· σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τελειώ-
 σης· διότι ἡ γυνὴ αὕτη τιμωρεῖται διὰ τὴν ἰσχυρο-

γνωμοσύνην της! Δὲν εἶμαι ὁ κύριος τοῦ νὰ διαθέτω κατὰ τὴν θέλησίν μου, τὰ περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ιδιοκτησίας τῶν ὑπηκόων μου; — Ἡ ἰσχύς σου δὲν ἔχει ὄριον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, παρὰ τὴν θέλησίν σου· ἐνόμισες καλὸν νὰ λάβῃς τὸν ἀγρὸν τῆς χήρας, τὸν ἔλαβες· αὐτὴ δὲν ζητεῖ νὰ τῇ τὸν ἀποδώσῃς, ἐπιθυμεῖ μόνον νὰ ἔχῃ ἐξ αὐτοῦ τεκμηρίοντι· θέλετε ἐπιτρέψει διὰ νὰ εὐχαριστήσῃτε τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ γεμίσω τὸν σάκκον τοῦτον ἐκ τῆς γῆς, ἣτις πρὸ ολίγου ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν καὶ ἤδη καλύπτει τοὺς πόδας σας;

— ὦ! ἐὰν τοῦτο μόνον ζητῇ, ἐπανέλαθεν ὁ Καλίφης γελῶν, θέλει τὸ ἐπιτύχει ἀμέσως· ὀύνασαι καὶ τοῦτον καὶ ἄλλους προσέτι σάκκους νὰ γεμίσῃς. Καὶ πρέπει μάλιστα, νὰ σηκωθῇ ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὸ χῶμα, διότι θέλει σκαφῇ δεξαμενῇ, ἣτις θὰ περικαλυφθῇ δι' ὠραιστοτάτων μαρμάρων· ἐν τῷ μέσῳ θέλουσιν ὑψωθῇ ἀπειράριθμοι κρουνοὶ εἰς τὸν ἀέρα, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ὡς ὑγρὸν δάσος, καὶ διασταυροῦσθαι ἀπειροὶ ἱριδες, ἐξ οὗ θέλει διαδίδεσθαι λίαν εὐάρεστος ὀρόσος εἰς πᾶσαν τὴν συνοικίαν· κατὰ μέτωπον μέλλω νὰ ἀνοικοδομήσω μεγαλοπρεπέτατον παλάτιον· ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τὸ ὅποιον βλέπετε ἐντεῦθεν, θέλει ἀνεγερθῇ πύργος, ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ

ὁποίου ὁ ὀφθαλμὸς θὰ περιλαμβάνη τὸ σύνολον τῶν πέριξ.

Ὁ Βεμβεχίρης ἐπλήρωσε τὸν σάκκον τοῦ χώματος, ἀκούων τὴν ὀμιλίαν τοῦ Καλίφη. Θαυμάζω τὰ σχέδιά Σας, εἶπεν, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ τὰ εὐλογήσῃ καὶ νὰ Σᾶς χορηγήσῃ μακρὸν βίον διὰ νὰ δυνηθῆτε ν' ἀπολαύσῃτε αὐτῶν! Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰλικρινεστέρα εὐχὴ τὴν ὁποίαν ἀπευθύνω καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτόν· δι' ἃ ἂν ἡ εὐχὴ αὕτη δύναται νὰ σᾶς ἀρέσκῃ, Σᾶς ἱκετεύω νὰ μοὶ δεῖξῃτε τὴν εὐαρέσκειάν Σας διὰ νέας χάριτος, ἥτις δὲν θέλει σᾶς προξενήσῃ περισσότεραν δυσκολίαν τῆς πρώτης.

Ὅμιλησον, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι θέλεις ἐπιτύχει ὅ,τι με ζητήσεις.

— Καταδεχθῆτε λοιπὸν νὰ συμπληρώσῃτε τὴν ἀγαθότητά σας, βοηθοῦντές με νὰ θέσω τὸν σάκκον ἐπὶ τοῦ ὄνου.

— Παράδοξος αἴτησις! . . . Ἄλλ' ἀδιάφορον ἐπειδὴ ἔδωκα τὸν λόγον μου, θέλω νὰ τὸν διατηρήσω ἀκριβῶς. Ἀμέσως πλησιάζει καὶ μόλις σηκώσας τὸν σάκκον τὸν παραιτεῖ νὰ πέσῃ λέγων· « τὸ ἀδύνατον ἰσχύει μᾶλλον τῆς ὑποσχέσεως· μὴ ἐλπίζῃς νὰ σὲ βοηθήσω· ὁ-σάκκος εἶναι πολὺ βαρὺς δι' ἐμέ. »

— Καὶ πῶς! ἀνέκραγεν ὁ Βεμβεχίρης καταπλη-

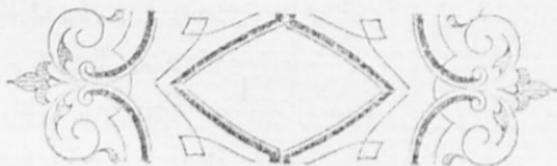
κτικῶς, τόσον ὀλίγον μέρος ἐκ τῆς γῆς τὴν ὁποίαν ἀφήρεσας ἐκ τῆς πτωχῆς χήρας σὲ φαίνεται πολὺ βαρὺ! Πῶς λοιπὸν θὰ βαστάσῃς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτε ὁ κύριος ἡμῶν θὰ κρίνῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τὸ βῆρος σου, ὅπερ θέλει σύγχεισθαι ἐξ ὀλοκλήρου τῆς γῆς ταύτης, μετὰ τῶν οἰκοδομῶν τὰς ὁποίας θέλεις προσθέσει ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῶν δακρῶν, διὰ τῶν ὁποίων τσαοῦτοι δυστυχεῖς θέλουσι τὴν καταθρέξει, ἐργαζόμενοι ἵνα εὐχαριστήσωσι τὰς ἐγκληματικὰς ἐπιθυμίας σου; Τρέμε τὴν τρομερὰν ταύτην στιγμὴν! Ἐνταῦθα ἡ δύναμίς σου εἶναι ἀπεριόριστος· εἰς μόνος λόγος σου δύναται νὰ βυθίσῃ χιλιάδας θνητῶν εἰς τὴν δυστυχίαν, ἐν μόνον σημεῖον τῆς κεφαλῆς σου δύναται ν' ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν των· ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐκεῖ θέλεις μετρηθῆ ἐξ ἴσου μὲ τοὺς δούλους σου.

— Ἐξ ἴσου μὲ τοὺς δούλους μου! . . .

— Ἀπατῶμαι, ἔτι κατώτερον τῶν δούλων σου ὅσῃ μεγάλη εἶναι σήμερον ἡ ὕψωσίς σου, τόσῃ μεγάλη θέλει εἶσθαι ἡ κατάπτωσίς σου, ἐὰν καταχρᾶσαι τῆς ἐξουσίας τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς σοὶ ἐνεπίστεύθη. Ἡ εὐθύνη σου εἶναι ἄπειρος καθὼς καὶ ἡ σφαῖρα τῆς ἐξουσίας σου· ἕκαστος τῶν ὑπηκόων σου θέλει δώσει λόγον μόνον δι' ὅτι ἰδιαιτέρως

κατέχει· ἀλλὰ σύ, θέλεις δώσει λόγον δι' ὅσα ὄλοι ὁμοῦ κατέχομεν. Ὑγίαινε, ἔξοχε διοικητὰ τῶν πιστῶν· συγχώρησόν μοι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν μου τόλμην.

Εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους, ὁ Βερβεχίρης θέλει ν' ἀπομακρυνθῆ· ὁ Καλίφης τὸν κρατεῖ καὶ κράζει· Νὰ σὲ συγχωρήσω, λέγεις; .. "Α! πρέπει νὰ σὲ εὐχαριστήσω, διότι μ' ἐμπόδισες τοῦ νὰ πράξω ἀδικίαν. Κράξον τὴν χήραν· ἄς ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν της, τὴν ὁποίαν θέλω διπλασιάσει διὰ τῆς ἰδικῆς μου. Οὕτως θέλει ἀποζημιωθῆ διὰ τὰ δάκρυα, ἅτινα ἔχυσεν ἕνεκα τῆς σκληρότητός μου· καθόσον δὲ ἀφορᾷ σέ, θέλω σὲ ἀνταμείψει ἀναλόγως τῆς εὐγενοῦς σου διαγωγῆς, μεῖνον εἰς τὴν αὐλήν μου διὰ νὰ φωτίζης τοὺς συμβούλους μου· οἱ κυριάρχαι ἔχουσιν ἀνάγκην γενναίων φίλων, ὅτινες νὰ μὴ φοβῶνται νὰ θυσιάσωσι τὴν εὐνοίαν των εἰς τὴν ἀλήθειαν. Σὺ θέλεις εἶσθαι ὁ ἀξιόλογος οὗτος φίλος μου.

ΠΕΡΙ ΤΥΧΗΣ.

Ἡ τύχη εἶναι τυφλή, καὶ χορηγεῖ τὰ πλοῦτη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀκρίτως· διότι εἰς ἄλλους μὲν δίδει ἄφθονα, εἰς ἄλλους δὲ διόλου.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο Β΄.

Διονύσιος ὁ β΄. τύραννος τῆς Σικελίας, τοσαύτην δύναμιν καὶ πλοῦτον εἶχεν, ὥστε τὸ μὲν ναυτικὸν τοῦ συνίστατο εἰς τετρακόσια πλοῖα, τὸ δὲ πεζικὸν εἰς ἑκατὸν χιλιάδας καὶ τὸ ἵππικὸν εἰς ἑννέα. Ἡ δὲ μητρόπολις τοῦ Συρακοῦσαι, εἶχον ἀξιολόγους λιμένας, καὶ περὶ αὐτὴν τεῖχος ὑψηλὸν ἔτι καὶ ὕλικὸν καὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς κατασκευὴν πεντακοσίων πλοίων, καὶ σῆτον ἑναποταμιευμένον μέχρις ἑνὸς ἑκατομμυρίου μεδίμνων (κοιλῶν). Ὁπλοθῆκαι πλήρεις ἀσπίδων, μαχαιρῶν, δοράτων, κνημίδων, θωράκων καὶ καταπεκτῶν ὑπῆρχον. Ἐχων δὲ καὶ πολλοὺς συμμάχους ἐνόμιζεν ὅτι ἐπὶ πάντων τούτων θαβρῶν εἶχε τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεδεμένην δι' ἀδάμαντος. Ἄλλ' οὗτος πρῶτον μὲν ἐφόνευσε τοὺς ἀδελφοὺς του, τοὺς υἱοὺς του εἶδε κατασφαγέντας, τὰς θυγατέρας του ἀτιμασθείσας καὶ ἀποθανούσας γυμνάς. Ἐπειτα δὲ ἐκ τῶν οἰ-

κείων του οὐδείς ἐτάφη κατὰ τὰ ἔθιμα, διότι ἄλλους μὲν ἔκαυσαν ζῶντας, ἄλλους δὲ διαμελίσαντας ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπέθανεν ἐν μεγίστῃ πενίᾳ εἰς τὴν Κόρινθον ἔνθα ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.

Ὁ Θεόπομπος ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ λέγει, ὅτι κατήντησε νὰ χάσῃ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του, ἔνεκα τῆς καταχρήσεως τοῦ οἴνου, καὶ ἔθλεπε μόνον ὀλίγον καθήμενος δὲ εἰς τὰ κουρεῖα μετήρχετο τὸν γελωτοποιόν, ζῶν ζωὴν ἀθλίαν καὶ ἐλεεινήν.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ Ο ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ.

Εἰς συμπόσιόν τι παρευρέθη ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ὁ Κεῖος καὶ Πausanias ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων. Οὗτος εἰρωνευόμενος τὸν Σιμωνίδην, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἴπῃ σοφὴν τινα γνώμην. « Ἐνθυμοῦ, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος », εἶπε γελῶν ὁ ποιητής. Καὶ τότε μὲν κατεφρόνησε τὸν λόγον τοῦτον ὁ Πausanias, ἐπειδὴ ἦτον τετυφωμένος ἐκ τῆς πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας φιλίας του, καὶ διότι ἐθεώρει ὡς βέβαιον πλέον, ὅτι θέλει γίνεαι βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὅτε ὕστερον ἀπέτυχε τῶν ἀτίμων σκοπῶν του, καὶ περικλεισμένος εἰς τὸν χαλκοῦν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης ἐλεεινότατα, τότε ἐνθυμήθη

τὸν Σιμωνίδην καὶ ἐφώνησε τρίς. ὦ Ξένη Κεῖε!
Μέγα τφόντι πράγμα ὁ λόγος σου, ἀλλ' ἐξ ἀναι-
σθησίας δὲν ἤθέλησα νὰ ἐννοήσω τὸ μέγεθος αὐτοῦ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ.

Ὅτε ἐβασίλευεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Βα-
σίλειος ὁ Μακεδών, τότε Λουδοβίκος ὁ βασιλεὺς
τῆς Γαλλίας, ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἀνατολήν, συ-
νέλαθεν αἰχμάλωτον Σουλτάνον τινά, ὅστις μείνας
δύω ἔτη ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ, οὐδέποτε ἐγέλασεν ἐν
τῷ διαστήματι τούτῳ. Ὁ δὲ Λουδοβίκος μέγαρα
ὑπέσχετο δῶρα εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τῷ ἀναγγεῖλει,
ὅτι εἶδεν αὐτὸν γελῶντα. Τέλος πάντων ἐγέλασεν
ἡμέραν τινά, καὶ ὁ Λουδοβίκος προσκαλέσας αὐτὸν
ἐνώπιόν του ἠρώτησε. Διατί τοσοῦτον χρόνον ἔμει-
νε σκυθρωπὸς καὶ τότε μόνον ἐγέλασεν. Ὁ Σουλ-
τάνος ἀπεκρίθη· εἶδον τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης σου
περιστρεφομένους, καὶ παρετήρησα, ὅτι τὸ μὲν
ἄνω μέρος τοῦ τροχοῦ στρέφεται πρὸς τὰ κάτω,
καὶ τὸ κάτω πρὸς τὸ ἄνω· ἐσυμπέρανα δὲ ἐκ τούτου
ὅτι καὶ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου οὕτω μεταβάλλ-
ονται, δι' ἃ καὶ ἐγέλασα. Διότι μοὶ ἤλθεν εἰς τὸν
νοῦν, ὅτι καθὼς ἐκ τοῦ ὕψους τῶν τιμῶν καὶ τῆς
δόξης ἐξέπεσον εἰς τὴν ταπεινωτικὴν ταύτην κα-

τάστασιν, οὕτως ἐνδέχεται νὰ ὑψωθῶ πάλιν ὡς τὸ πρότερον. Τότε ὁ Λουδοβίκος στοχασθεὶς τὸ ἄστατον τῆς μεταβολῆς τοῦ κόσμου, ἤρξατο νὰ περιποιῆται τὸν Σουλτάνον εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ περισστέρας προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, καὶ νὰ τὸν τιμᾷ ἐπαξίως τοῦ ἀτόμου του.

Ο ΚΡΟΪΣΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΟΛΩΝ.

Ὅτε ὁ Σόλων ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, εἰς ὃ ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, περιηγεῖτο διαφόρους τόπους, ἦλθε καὶ εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Λυδίας, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Κροῖσος, ὁ πλουσιώτερος τῶν βασιλέων τοῦ καιροῦ του. Ὁ Κροῖσος ἔδειξεν εἰς τὸν Σόλωνα τοὺς μεγάλας θησαυροὺς τε καὶ μεγαλαυχῶν τὸν ἠρώτησε. — Δὲν μὲ νομίζεις τὸν εὐτυχέστερον ἐπὶ τῆς γῆς; Οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ σοφὸς μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας· γνωρίζω τοιοῦτον, Τέλλον τὸν Ἀθηναῖον, ἄνδρα χρηστὸν, οὐδενὸς ἐνδεῆ, ἀριστεύσαντα ὃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀποθανόντα ἐνδόξως, ἀφοῦ ἀφῆκε χρησίμους υἱούς. — Ἀλλὰ μετὰ τοῦτον, ἠρώτησεν ὁ Κροῖσος. — Γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Σόλων, τὸν Κλέσθιν καὶ Βίτωνα, οἵτινες ὑπὸ ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μητέρα των, ὅτε ποτὲ ἐδράδουναν νὰ ἔλθωσιν οἱ βόες τῆς, ἐξεύχθησαν αὐτοὶ εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ

τὴν ἔσυραν εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἥρας, μακαριζομένην ὑπὸ τῶν περιεστώτων· ἀποκοιμηθέντες δὲ οὗτοι εἰς τὸν ναόν, ἐτελεύτησαν ἡσύχως. Τότε δὲ ὁ Κροῖσος ὀργισθεὶς ἀνέκραξεν· ἐμὲ δὲ δὲν νομίζεις εὐτυχῆ; — "ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Σόλων, Μηδῆνα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. Μετὰ ταῦτα ἤγειρεν ὁ Κροῖσος πόλεμον κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ἐστερηθῆ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ κατεδικάσθη νὰ κατῆ ζῶν· ἐπὶ τῆς πυρᾶς δὲ δεδεμένος, ἀνέκραξε τρίς μεγαλοφώνως· "ὦ Σόλων! Σόλων! Σόλων! Ὁ δὲ Κύρος ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ἠρώτησεν αὐτόν, τίς ἦτον ὁ Σόλων, καὶ διὰ τί τὸν ἔκραζε; Καὶ ἀροῦ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὰς παρατηρήσεις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, οὐ μόνον ἠλευθέρωσε τὸν Κροῖσον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐτίμα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Οὕτως ὁ Σόλων δι' ἑνὸς μόνου λόγου ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου ἓνα βασιλέα, καὶ ἐδίδαξεν ἕτερον.

Ο ΑΜΑΣΙΣ.

"Αμασις ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἦτο δυσγενής, ἐπειδὴ ἐγεννήθη ἐξ ἀφανῶν γονέων καὶ εἰς τόπον ἄσημον. Βλέπων δὲ ὅτι οἱ ἄρχοντες καὶ μεγιστᾶνες τοῦ βασιλείου τὸν κατεφρόνου διὰ τοῦτο, καὶ δὲν κατεδέχοντο νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς

αὐτόν, ἐπενόησεν ἐπιθέξιον ἐφεύρημα, διὰ τοῦ ὁποίου τοὺς ἠνάγκασε νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα καὶ νὰ τὸν τιμῶσιν ὡς βασιλέα. Ἐκραξε λοιπὸν χρυσοχρὸν τινά, καὶ τῷ ἔδωκε ἀργυρᾶν λεκάνην, εἰς τὴν ὁποίαν συνείθιζε νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του, εἰπὼν αὐτῷ νὰ κατασκευάσῃ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ὅσον τὸ δυνατόν τεχνικώτερον. Τοῦτο τελειωθὲν ἐστήθη εἰς τὸν ναόν· καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ πᾶς ὁ λαὸς μετὰ τῶν ἀρχόντων ἦλθον καὶ προσκύνουν αὐτό. Τότε ὁ Ἄμασις λέγει πρὸς αὐτούς, ἠξέεῦρετε, ὦ ἄνθρωποι τί προσκυνεῖτε; τὸ ἄγαλμα τοῦτο ἦτο σκεῦος, ἐν ᾧ ἔπλυνον τοὺς πόδας μου, οὗτοι δὲ ἀποκριθέντες εἶπον. Δὲν ἐξετάζομεν τί ἦτο πρότερον, ἀλλὰ τί εἶναι τώρα. Λοιπὸν, καὶ ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆτε, τί ἤμην, ἀλλὰ τί εἶμαι. Διότι τῶρόντι ἐγεννήθη ἐκ ταπεινῶν γονέων, ὅμως, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ μέσου τῆς ἀρετῆς, ἔφθασα εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλικῆς μεγαλειότητος.

Ο ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ.

Ἡ Ὁ Ἄγαθακλῆς, ὅστις κατήγετο ἐκ ποταπῆς οἰκογενείας, κατώρθωσε διὰ τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἐπιμελείας του νὰ φθάσῃ εἰς βασιλικά ἀξιώματα, καὶ ἤθελε πάντοτε νὰ τρώγῃ εἰς πῆλινα σκεύη.

Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε διατί δὲν μεταχειρίζεται εἰς τὴν τράπεζαν ἀγγεῖα ἀνάλογα τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας του, ἀπεκρίθη· διὰ νὰ μὴ λησμονήσω ὅτι ἤμην κεραμεύς, καὶ ἐπομένως ὑποπέσω εἰς τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀλαζονείας, τὴν ὁποίαν ἡ ματαιὰ βασιλικὴ πομπὴ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐν ἐμοί.

Ἐκ τῶν διαφόρων τούτων μεταβολῶν τοῦ ἀνθρώπινου βίου, εὐκόλως δύναται τις νὰ κατανοήσῃ τὴν ματαιότητά τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εὐρισκόμενος εἰς τὸ ὕψος τῶν τιμῶν καὶ τῆς δόξης δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τὸ εὐμετάβολον τῆς τύχης, ἥτις διὰ τοῦτο τὸν ἀναβιβάζει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τόσον ὑψηλά, διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν πτώσιν αὐτοῦ ἐπαισθητοτέραν.

ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ.

Ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη εἶναι ἐν ἐκ τῶν εὐγενεστέρων παθῶν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θερμάνῃ καὶ νὰ ζωυρήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ.

Ὁ Θρασύβουλος ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὁ μέγας αὐτοῦ πατριωτισμὸς, καὶ αἱ σπάνιαι πολε-

μικαί του ἀρεταί, κατέστησαν τὸ ὄνομά του περίφημον καὶ ἀθάνατον· διότι ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησε πολλοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον κατόρθωμά του τὸ ὅποιον ἀπεθανάτισε δικαίως τὸ ὄνομά του, καὶ διὰ τὸ ὅποιον τὸν θαυμάζουσιν ὅλα τὰ ἔθνη, εἶναι ὅτι ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὴν ἀπαραδειγματίστον τυραννίαν τῶν τριάκοντα τυράννων, τῶν ὁποίων ἡ ὀμότης ὑπερέβαινε παντὸς ἀγρίου τέρατος τὴν θηριωδίαν.

Εἰς τὸν πολυετῆ ἐκεῖνον πόλεμον ὅστις ἐγένετο μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Πελοποννησίων περὶ τὰ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Πελοποννησιακός, τέλος πάντων ἐνικήθησαν οἱ Ἀθηναῖοι· οἱ δὲ Πελοποννήσιοι διώρισαν τριάκοντα δικηγὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀθηναίους μὲν, ὅμοιως φρονούντας τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ ἐχθροὺς ἀσπόνδους τῆς Πατρίδος των. Οὗτοι τόσα κακὰ ἐπροξένησαν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ὅσα οὐδ' ὁ μέγιστος καὶ πάντων ὀμώτατος ἐχθρὸς των ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ· ὅθεν καὶ ὠνομάσθησαν τριάκοντα Τύραννοι. Ὁ δὲ Θρασύβουλος καὶ τριάκοντα ἄλλοι φιλελεύθεροι πολῖται, μὴ ὑποφέροντες νὰ ζῶσιν ὑπὸ τοιαύτην ἄτιμον καὶ ἀπάνθρωπον καὶ ὀμωτάτην διοίκησιν, ἔφυγον ἐξ Ἀθηναίων εἰς Θήβας.

Ἄλλὰ καὶ οὕτω δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ ζῆ ὁ φιλόπατρις Θρασύβουλος· ὅθεν μετὰ τῶν τριάκοντα φιλοπατριῶν, ἐτόλμησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς αἰσχύνῃς τῆς δουλείας· καὶ πρῶτον ἐκυρίευσεν ἄνευ τινὸς ἀντιστάσεως μικρὸν τι φρούριον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Φυλή.

Οἱ δὲ τύραννοι κατ' ἀρχὰς κατεφρόνησαν τὸ κίνημα τοῦ Θρασυβούλου· ἐπειδὴ ἐνόμιζον, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρισθῆ τι ἐναντίον των μὲ τὴν αὐτὴν μικρὰν δύναμιν. Ἄλλ' ὅτε εἶδον μετ' ὀλίγον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν φιλελευθέρων ὑπερέβη τοὺς ἑπτακισίους, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην ἡῤῥῆσαν, τότε ἤρχισαν νὰ φοβῶνται. Ὅθεν προσεκάλεσαν τὸν Θρασύβουλον νὰ ἐνωθῆ μετ' αὐτῶν, καὶ νὰ γείνη συγκοινωνὸς τῆς δυναστείας των.

Ἄλλ' ὁ φιλόπατρις ἀνὴρ, φροντίζων μᾶλλον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος του, παρά διὰ τὸ ἴδιόν του συμφέρον, δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὰς ὑποσχέσεις των, ἀλλ' ἐξηκολούθησε τὸν πόλεμον, καὶ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἐκ τῶν ἀπανθρώπων ἐκείνων ἐκτρωμάτων τῆς φύσεως, τοὺς ἀμνηστεῖαν εἰς τοὺς λαθόντας τὰ ὄπλα κατ' αὐτοῦ.

Καὶ οὕτω μὲν ὁ Θρασύβουλος ἐδοξάσθη· ἀλλὰ

καὶ ὁ θάνατός του δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐνδοξός. Διότι, ἀφοῦ ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του, ἐπέμφθη στρατηγὸς κατὰ τῶν Ῥοδίων, καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ἐνδόξως, εἰς τινὰ πεισματωδεστάτην κατὰ τῶν ἑχθρῶν μάχην.

Η ΑΥΡΗΛΙΑΝΗ ΠΑΡΘΕΝΟΣ.

Μεταξὺ Γάλλων καὶ Ἄγγλων εἶχεν ἐγερθῆ ἕρις περὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας. Ἐπειδὴ ἀποθανόντων τῶν νομίμων κληρονόμων, μετέβη ἡ διαδοχὴ εἰς πλάγιον κλάδον βασιλικῆς γενεᾶς· τοιοῦτος ὅμως κλάδος ἦτο καὶ ἐν Ἄγγλία· διὰ τοῦτο ἡ ἕρις αὕτη ἤγναψε πόλεμον μεταξὺ τῶν δύο ἐθνῶν, ὅστις μετὰ πολλὴν αἱματοχυσίαν ἔφερε τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀπωλείας, καὶ οἱ Ἄγγλοι ἐφαίνοντο ὅτι ἔμελλον νὰ κατασταθῶσι κύριοι τῆς Γαλλίας.

Ἡ πόλις Αὐρηλία εἶχε πολιορκηθῆ ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, καὶ ἡ ἔκβασις τῆς πολιορκίας ἔμελλε νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀγαθοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου τοῦ Ζ'. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξέλθῃ οὗτος ἐκ τοῦ κινδύνου ἀπητεῖτο θαῦμα, καὶ τοιοῦτο τρόποντι τὸν ἔσωσεν.

Διότι Ἰωάννα Ἀρχία ἢ ἡ ἐπονομασθεῖσα παρθένος τῆς Αὐρηλίας, θυγάτηρ χωρικοῦ, γεννηθεῖσα

εἰς τὸ χωρίον Δομρέμιον πλησίον τῆς Λουθριγγίας, εἶχε συνειθίσει παιδιόθεν νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ζητῇ πάντοτε τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν, ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τοῦ δυστυχοῦς βασιλέως. Καθόσον δὲ ἡ ἀνάγκη τοῦ βασιλέως ηὔξανε, τοσοῦτο τὸ αἶσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ ἐξωγονεῖτο σφοδρότερον ἐν αὐτῇ, ὥστε καὶ εἰς ὄπτασίαν εἶδε τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ καὶ τὰς ἀγίας Μαργαρίταν καὶ Αἰκατερίνην, οἵτινες ἐπρόσαζον αὐτὴν νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐνθαῦρονθεῖσα, καὶ ἀνδρικὴν στολὴν ἐνδυθεῖσα, ἀπεράσισε νὰ ἔλθῃ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ νὰ τῷ προσφέρῃ τὴν ὑπηρεσίαν της, ἀναγγέλλουσα καὶ τὴν θεύθεν δοθεῖσαν αὐτῇ προσταγήν.

Μετὰ πολλὰς τῶν σοφῶν καὶ ἱερέων ἐξετάσεις, καὶ ἀπείρους πρὸς αὐτὴν περιφρονήσεις καὶ χλευασμοὺς, ὁ βασιλεὺς τῇ ἐχορήγησε πάντα τὰ πρὸς τὴν στρατείαν ἀναγκαῖα, ἀναγορεύσας αὐτὴν ἀρχιστράτηγον.

Μόνον δὲ ὄπλον κατὰ τῶν ἐχθρῶν μετεχειρίζετο σημαίαν λευκὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτον ἐξωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν κρατοῦντος τὴν σφαιρὰν τῆς γῆς, καὶ δύο ἄγγελοι γόνυ κλίνοντες ἐνώπιόν του· ἐπιγραφὴ δὲ ἦτο, Ἰησοῦς, Μαρία.

ἔλαχε δὲ καὶ ξίφος, τὸ ὅποιον κατὰ θεῖαν ἀποκάλυψεν ἀνεῦρεν ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, ἔχον ἐπὶ τῆς λαβῆς πέντε σταυρούς. Ποτὲ ὄμως διὰ τούτου δὲν ἐφόρευεν ἐχθρούς, ἀλλὰ μόνον ὑπερασπίζετο τοὺς στενοχωρημένους ὑπὸ τοῦ κινδύνου.

Ἐξάρχος λοιπὸν τοῦ στρατοῦ καὶ ἔρικπος ἡ παρθένος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Αὐρηλίαν, ὅπου τὴν ὑπεδέχθησαν μετ' ἀλαλαγμῶν καὶ εὐφημιῶν. Ἡ πρώτη αὐτῆς φροντίς ἦτο νὰ πορευθῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεόν. Ἦτο δὲ νῆστις ὅλην ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν, καὶ ἐνῶ τῇ εἶχον ἡτοιμασμένα φαγητά, αὐτὴ ἔλαβε μόνον ἄρτον καὶ οἶνον μεμιγμένον μετ' ὕδατος· ἔπειτα κατεκλίθη μετὰ τῆς ἀνδρικῆς στολῆς καὶ τῶν ὄπλων, ὡς ἐσυνείβηκε νὰ κοιμᾶται, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς παρθενίας τῆς.

Τῇ ἐπαύριον ἡ παρθένος ἀμέσως ἔστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Ἀγγλους, συμβουλευούσα αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσιν ἐν εἰρήνῃ. Ἄλλ' αὐτοὶ τὸν μὲν κήρυκα καὶ γραμματοκομιστὴν μετεχειρίσθησαν ὑβριστικῶς, εἰς δὲ τὴν παρθένον ἀπέδωκαν ἐπονείδιστα ὀνόματα καὶ τὴν ἠπειλήσαν, ὅτι θέλουσι τὴν καύσει ζῶσαν, ἐὰν πέσῃ εἰς χεῖράς των.

Ἐν τούτοις ἡ ἐμφάνισις τῆς παρθένου εἰς μὲν

τοὺς Γάλλους ἔδωκε θάρρος, τοὺς δὲ Ἕλληνας ἐνέπληξε φόβου· διότι πολλὰς κατ' αὐτῶν προσβολὰς εὐτυχεῖς ἐνήργησεν ἢ παρθένος, ἃν καὶ οἱ Ἕλληνοὶ ἔδειξαν μεγάλην ἐπιμονὴν καὶ ἀνδρίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ὀχυρωμάτων των. Εἷς τινα μάχισα ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ ἀνέβαιεν ἡ Ἰωάννα διὰ κλίμακος εἰς τὸ ἐχθρικὸν ὀχύρωμα ἐπληρώθη καὶ πολὺ αἷμα ἔρρευσε ἐκ τῆς πληγῆς. Ἀνακουρισθεῖσα ἐκ τῶν πόνων ἢ παρθένος, ἐξωμολογήθη εἰς τὸν ἱερέα, ὅστις τὴν συνώδευε πάντοτε, καὶ ὑπέσχετο εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὅποιον ἤθελον τὴν σιγμὴν ἐκείνην νὰ διακίψωσιν οἱ στρατηγοί· διότι πληγωθείσης τῆς παρθένου, τὸ πλῆθος ἐτρόμαξεν, οἱ δὲ ἀρχηγοὶ ἕνεκα τοῦ κόπου τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ πλησιάζοντος σκότους, ἀπηλπίσθησαν διὰ τὴν κυρίευσιν τοῦ ὀχυρώματος.

Ἡ Ἰωάννα ἐφάνη πάλιν τῶρα καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς Γάλλους εἰς ἐξασκολούθησιν τοῦ ἀγῶνος, ὅστις τελευταῖον ἔλαβεν εὐτυχῆ ἔκβασιν· καὶ ἰδοὺ πως. Ἡ Ἰωάννα παραμερίσασα ὀλίγον διὰ νὰ προσευχηθῆ, εἶχε παραδώσει τὴν σημαίαν της εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συνήθους σημαιοφόρου της. Ἄλλος τις τὴν ἀρπάζει καὶ τρέχει μετ' αὐτῆς εἰς τὸ ὀχύρωμα. Ἡ Ἰωάννα, νομίσασα χαμένην τὴν σημαίαν της, τρέχει κατόπιν του, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν ὑψώνει

εις τὸν ἀέρα· νέος τρόμος κυριεύει τοὺς Ἄγγλους, νέον θάβρος τοὺς Γάλλους. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἀγὼν ἤρχισεν ἐκ νέου καὶ οἱ Γάλλοι ἐξ ἐφόδου ἐκυρίευσαν τὸ φρούριον. Καὶ ἡ μὲν παρθένος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν νικηφόρος, ἠχρύντων ὄλων τῶν κωδώνων, καὶ ἀλαλαζόντων τῶν πολιτῶν· οἱ δὲ Ἄγγλοι λύσαντες τὴν πολιορκίαν τῆς Αὐρηλίας ἀνεχώρησαν, μὴ ἐμποδισθέντες ὑπο τῶν Γάλλων κατὰ προσταγὴν τῆς παρθένου.

Ἡ παρθένος ἐξώσασα τοὺς Ἄγγλους ἐκ τῆς Αὐρηλίας ἐξεπλήρωσε τὴν πρώτην ὑπόσχεσίν της· ἡδὴ δὲ ἔπρεπε νὰ βοηθήσῃ τὸν βασιλέα εἰς τὸ νὰ στεφθῇ· ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐκ τῆς Αὐρηλίας καὶ ἔλθοῦσα εἰς τὸν βασιλέα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του καὶ εἶπεν.

« Εὐγενέστατε Δελφίν (διότι οὕτως ὠνόμαζον αὐτὸν πρὸ τῆς σέψεως), δέχθητι τὸ ἅγιον χρίσμα καὶ τὴν βασιλικὴν σέψιν εἰς τὴν πόλιν Ῥημούς. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ σὲ ἴδω ὑπάγοντα ἐκεῖ· διὰ τοῦτο σπεῦσον. Τοῦτο ὅμως ἐφαίνετο δύσκολον νὰ κατορθωθῇ, διότι ἔμελλον νὰ ὁδεύσωσι δρόμον ὅπου ὄλαι αἱ πόλεις, φρούρια, γέφυραι καὶ διαβάσεις ἦσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἄγγλων ἢ τῶν Γάλλων τῆς ἐναντίας πατρίας.

Καὶ ὅμως διελθόντες τὰ μέρη ταῦτα ποτὲ μὲν

μαχόμενοι ποτὲ δὲ ἐν εἰρήνῃ, ἔφθασαν εἰς Ῥημούς. Ἐκ ταύτης ἐξῆλθον πρέσβεις εἰς προὔπαντησιν τοῦ βασιλέως, παραδόντες αὐτῷ τὰς κλεῖς. Καθ' ὄλην τὴν νύκτα αἱ προπαρασκευαὶ τῆς πανηγύρεως ἐγένοντο μετὰ σπουδῆς· τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν Κυριακὴν, ἐγένετο ἡ τελετὴ. Ἐν ὥρᾳ δὲ τῆς σέψεως καὶ τῆς χρήσεως τοῦ βασιλέως, ἤστατο πλησίον του ἡ Ἰωάννα, βαστάζουσα τὴν σημαίαν της.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ἐγονάτισε πάλιν ἐνώπιον Καρόλου τοῦ Ζ'· καὶ κρατῶν τὰ γόνατα αὐτοῦ, εἶπε μετὰ δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν. « Εὐγενέστατε βασιλεῦ! τώρα ἐπληρώθη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπρόταξε νὰ σηκώσω τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀδρηγίας, καὶ νὰ σὲ φέρω εἰς Ῥημούς διὰ νὰ δεχθῆς τὸ ἅγιον χρίσμα ». Λέγουσί τινες ὅτι ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπειδὴ ἐτελείωσε τὸ ἔργον της. Τοῦλάχιστον ἔκτοτε δὲν ἐπρόταξε τίποτε αὐτῇ, ἀλλ' ἀφῆκε τοὺς στρατηγούς νὰ διατάσσωσι τὰ πράγματα ὡς ἤξευρον, καὶ αὐτὴ ἠκολούθει μόνον διὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τὸ πλῆθος.

Ἦδη τὰ βασιλικά στρατεύματα ἐπροχώρουν κατὰ τῶν Παρισίων, ὅπου ἦτο ἡ ἐναντία μερίς. Ἄλλ' ἐνταῦθα εὗρον τοσαύτην ἀντίστασιν, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποσρέψωσιν. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Παρισίων προσβολὴν ἡ Ἰωάννα ἐπληρώθη πάλιν,

ἐπειδὴ ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ πλησιέστερον χαράκωμα, καὶ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τοὺς Παρισιανοὺς διὰ νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸν νόμιμον βασιλέα των.

Ἡ Ἰωάννα ἐξησθενημένη ἤδη ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ῥοῆς τοῦ αἵματος, ἔπεσεν ὀπισθέν τινος ὑψώματος, ὅπου ἔμεινε κειμένη, ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν μέχρι τῆς ἑσπέρας, οὐδενὸς φροντίζοντος περὶ αὐτῆς. Τοῦτο ἐλόπησε τὴν παρθένον, καὶ ἐζήτησε τὴν αἰθερίαν νὰ ὑποστρέψῃ εἰς τὴν μικρὰν πατρίδα της. Ἀλλὰ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις κατεπίσθη νὰ μείνῃ.

Ἐπὶ τέλος μετέβη εἰς Κομπένδιον διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, παλιορκουμένην ὑπὸ τῶν Ἀγγλων. Ἀλλ' εἰς μίαν δυστυχῆ ἀποβάσαν ἔξοδον, ἐνῶ ἐπέστρεφε βραδέως ἔφιππος, ἔμεινε πολὺ μακρὰν τῆς συνοδείας της, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ ἐπιπεσόντες κατ' αὐτῆς τὴν συνέλαβον τὴν 23 Μαΐου 1430.

Ἡ χαρὰ αὐτῶν ἦτον ἀπερίγραπτος διὰ τὴν αἰχμαλώτευσιν τῆς παρθένου· ὁ δὲ βασιλεὺς, ἂν καὶ πολλὰ προσέφερε λύτρα, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν. Ἀλλὰ μετὰ πολλὰς βασάνους τὴν ἐνήγαγον εἰς δίκην· εἰς δὲ τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας τῇ ἀπέτεινον, ἀπεκρίνετο μετὰ τσαύτης εὐφυΐας, καὶ ἀγχινῶσας,

καὶ συνέσεως, ὥστε ἐκίνει εἰς θαυμασμὸν πάντας τοὺς ἀκροωμένους.

Τέλος πάντων καταδικασθεῖσα ὡς μάγισσα κατεκρήνη ἢ ἡρώϊς αὕτη ἐν Ῥωτομάγῳ. Ὡς σώτειραν ὅμως τῆς πατρίδος ἐδόξασεν αὐτὴν ἡ ἱστορία, καὶ ἡ πατρίς εὐγνωμονοῦσα ἐτίμησεν, ἀνεγείρασα λαμπρὸν ἄγαλμα ἐν Αὐρηλία, ὅπου διαπρέπουσιν ἀνάγλυπτα, ἕσα μεγαλεῖα κατώρθωσεν. Εἰς ὀλίγον δὲ καιροῦ διάστημα ἐξώσθησαν οἱ Ἄγγλοι πανταχόθεν, ὅπου ἐξουσίαζον ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὁ πόλεμος ἔλαβε τέλος, μὴ γενομένης συνθήκης εἰρήνης ἐπισήμως.

ΤΑΡΚΥΝΙΟΣ Ο ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΡΟΥΤΟΣ.

Ταρκύνιος ὁ ἐπωνομασθεὶς Ὑπερήφανος, εἶχε νομφευθῆ τὴν ἐνάρετον θυγατέρα τοῦ Σερούτου Τυλλίου, ἐπεικοῦς καὶ δικαίου βασιλέως τῆς Ῥώμης. Οὗτος, κεντούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλοδοξίας, ἠβουλήθη νὰ ἐκθρονήσῃ τὸν βασιλέα καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὸ βασιλικὸν σκήπτρον, κινήσας πάντα λίθον πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ του. Συνενοηθεὶς λοιπὸν μετὰ τῆς γυναικαδέλφης του Τυλλίας, ἀλαζόνης καὶ αὐτῆς καὶ τετυφωμένης, φρονεῖε ὁ μὲν τὴν γυναῖκά του ἢ δὲ τὸν ἄνδρα της, καὶ συνέρχονται εἰς γάμου κοινωνίαν.

Τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο τοὺς παρέσυρε καὶ εἰς ἄλλο φρικτότερον· διότι, διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ἀπεφάσισαν νὰ φονεύσωσι καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα. Καὶ τοῦτο μὲν αὐτὸς κατώρθωσεν ἐν- τὸς τοῦ βουλευτηρίου, τῇ συμπράξει βουλευτῶν τινῶν φίλων του· αὐτὴ δὲ μαθοῦσα τοῦτο, ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἦλθε νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς ὡς μονάρχην. Ἐνῶ ἔσπευδεν ὁ ἡνίοχος, αἰφνης βλέπει αἱματόφυρτόν τι πτώμα, κατακείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ· ἀναγνωρίσας δὲ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως, καὶ ἐκπλαγεὶς πρὸς τὸ φρικτὸν τοῦ- το θέαμα, ἐτοιμάζεται ν' ἀλλάξῃ ὁδόν διὰ νὰ μὴ καταπατηθῇ ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῶν ἵππων. Ἄλ- λ' ἡ Τυλλία ἀντὶ νὰ καταστείλῃ τὴν θηριωδίαν τῆς εἰς τὴν ἐλευσινὴν ἐκείνην θεῶν τοῦ πατρὸς τῆς, τοῦναντίον ὀργίζεται καὶ κτυπᾷ τὸν ἡνίοχον, προ- στάξασα αὐτὸν νὰ διέλθῃ καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ καθη- μαγμένου βασιλικῆς πτώματος.

Ὅπως ἀνέβη τὸν θρόνον ὁ Ταρκύνιος, οὕτω καὶ ἐξηκολούθει νὰ βασιλεύῃ. Διότι ἀλαξονία κατὰ- θλιψις καὶ ὠμότης ἦτο τὸ σύμβολον τοῦ τέρατος τούτου. Ὅθεν καὶ ὁ λαός, μὴ ὑποφέρων τὰς κατα- δυναστείας ταύτας, ἐζήτηε εὐκαιρίαν ν' ἀποσεύσῃ τὸν βαρὺν τοῦτον ζυγόν, καὶ τσιαύτη δὲν ἐδρά- θυνε νὰ παρουσιασθῇ.

Διότι Σέξτος ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ταρκυνίου εἶχεν ἀτιμάσει δυναστικῶς τὴν ὠραίαν καὶ ἑναρετωτάτην Λουκρητίαν, γυναῖκα τοῦ Κολλατίνου, εὐγενοῦς Ῥωμαίου. Αὐτὴ δέ, ἀποστραφομένη πλέον τὴν ζωὴν, προσεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς ἐκ τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἀφοῦ ἐξέθεσε τὸ θλιθερὸν τοῦτο συμβάν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα τῆς Σπόριον, Οὐαλέριον συγγενῆ τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξώρκισε νὰ τὴν ἐκδικήσωσι διὰ τὴν ὕβριν ταύτην, ἔλκει ὑπὸ τὸ ἔνδυμά τῆς ἐγχειρίδιον, καὶ ὠθήσασα αὐτὸ κατὰ τοῦ στήθους τῆς ἐξέπνευσε, γοερῶς ὀλολύξασα.

Θλίψις, καὶ ἀγανάκτησις, καὶ οἶκτος κατεκυρίευσαν τὸν Σπόριον καὶ Κολλατῖνον, καὶ κατεθύθισαν αὐτοὺς εἰς βαθεῖαν λύπην. Ἄλλ' ὁ Ἰούνιος Βροῦτος, ὅστις εἰσῆλθε κατὰ τύχην ἐκεῖ, ἀκούσας ὅλα ταῦτα καὶ πιστεύων, ὅτι εἶναι ἤδη ἀρμόδιος καιρὸς νὰ ρίψῃ τὸ προσωπεῖον τοῦ ἡλιθίου, (διότι τοιοῦτος ἐνομιζέτο) καὶ νὰ προστατεύσῃ τὴν πατρίδα του, ἔλκει τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ στήθους τῆς Λουκρητίας ἀτιμῶν ἔτι, τὸ ὑψώνει εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀναβοᾷ. ὦ Θεοί! γίνεσθε μάρτυρες τοῦ ὄρκου μου! Ὁμνῶ ὅτι θέλω ἐκδικήσαι τὴν σώφρονα Λουκρητίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν κηρύττομαι πολέμιος τοῦ Ταρκυνίου καὶ τοῦ ἀτίμου γένους του, καὶ

ἐνόσω ζῶ, θέλω πολεμεῖ τὴν τυραννίαν, βοηθῶν τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μου!

Ἀμέσως μετὰ τοῦτο προστᾶζει νὰ φέρωσιν εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ σῶμα τῆς Λουκρητίας, καὶ ἐκεῖ διηγούμενος τὸ φρικτὸν ἀνοσιούργημα παρώξυνε τὸ περιβρέϋσαν πλῆθος· κατ' αἴτησιν δὲ αὐτῆ ἐξέδωκε φήρισμα ἢ βουλή, δι' οὗ καθυπέβαλεν εἰς ἀειφυγίαν τὸν Ταρκύνιον, καὶ πᾶν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ ἐκήρυξε θάνατον τὴν ζημίαν ἐὰν λαλήσῃ τις ὑπὲρ ἐκείνου, ἢ ἐπιχειρήσῃ τι πρὸς κάθοδόν του. Ὁ μὲν βασιλεὺς λοιπὸν ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου κατέφυγε μετὰ τῶν συγγενῶν εἰς μικρὰν τινα πόλιν τῆς Τυρρήνιας, Κερέαν λεγομένην, ὁ δὲ Βροῦτος ἐκηρύχθη σωτὴρ τῆς πατρίδος.

Νέον εἶδος Κυβερνήσεως ἐπροτάθη ἄρδη, καὶ μετὰ τινος δυσκολίας ἀπεφασίσθη νὰ ἐκλεχθῶσιν ἀντὶ τοῦ βασιλέως δύο Ὑπατοι, τῶν ὁποίων ἡ ἐξουσία ἔθελεν εἶσθαι ἕτηρία. Πρῶτοι δὲ Ὑπατοι ἐγένοντο Βροῦτος, ὁ Σωτὴρ τῆς πατρίδος καὶ Κολλατῖνος ὁ ἀνὴρ τῆς Λουκρητίας.

Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἤρρεσκεν εἰς τὸν λαὸν ἡ νέα αὕτη πολιτεία ἐκινδύνευεν ἔτι ἐξ ἀρχῆς νὰ καταλυθῇ. Διότι νέοι τινὲς ἐκ τῶν ἀρίστων οἰκιστῶν τῆς πόλεως ἀνατραφέντες παρὰ τῷ βασιλεῖ μὲ τὰς ἡδουπαθείας τῆς ἐκδεδητημένης αὐλῆς, συνώμωσαν

ὑπὲρ τοῦ Ταρκυνίου, καὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀποκαταστήσωσι τὴν μοναρχίαν, καὶ ὁ ἀριθμὸς των ἠΰξενε καθ' ἑκάστην, καὶ τὸ παραδοξότερον μεταξύ τῶν συνωμοστῶν ἦσαν οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Βρούτου, καὶ οἱ ἀνεψιοὶ τοῦ Κολλατίνου.

Μαθὼν λοιπὸν ὁ Ταρκύνιος τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γινόμενα, ἔστειλεν ἐκ Τυρρήνίας εἰς Ῥώμην πρέσβεις, λόγῳ μὲν διὰ νὰ πείσωσι τοὺς πολίτας νὰ τὴν δεχθῶσι πάλιν, ἔργῳ δὲ διὰ νὰ προθυμοποιήσωσι τοὺς συνωμότας. Δούλος δὲ τις κεκρυμμένος κατὰ τόχην εἰς τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο, ἀνεκάλυψε τὴν συνωμοσίαν. Τότε συνέβη εἰς τὸν Βρούτον πρᾶγμα τρομερώτατον τφόντι, διότι ἐκεῖνος ἦτο καὶ πατὴρ καὶ κριτὴς τῶν τέκνων του· καὶ ὡς κριτὴς μὲν, ἔπρεπε νὰ κρίνῃ αὐστηρῶς καὶ δικαίως, ὡς δὲ πατὴρ, νὰ συγχωρήσῃ· οἱ νέοι λοιπὸν δὲν ἀπηλογῆθησαν παντελῶς, ἀλλ' ἐπιγινώσκοντες τὸ ἔγκλημά των, περιέμενον μὲ σιωπὴν καὶ τρόπον τὴν ἀπόφασιν. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κριταὶ δὲν ἔφραξαν τὰς ἀκοάς των εἰς τὴν φωνὴν τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐκινήθησαν εἰς ἔλεος τὰ σπλάγχνα των· καὶ ὁ μὲν Κολλατῖνος ἔκλειεν, ὁ δὲ Οὐαλέριος δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπνίσῃ παντάπασιν τὴν συναίσθησιν τοῦ οἴκτου· ὁ Βρούτος ὅμως μόνος μὴ διαταραχθεὶς παντελῶς, ἐφαίνετο διόλου ἄσπλαγχνος καὶ μὲ κα-

τάστημα φοβερόν, καὶ ἦθος σκυθρωπόν, καὶ φωνὴν τρομεράν, ἠρώτησε τοὺς υἱοὺς τοῦ ἂν ἔχουσι ν' ἀπολογηθῶσι πρὸς τὰ κατηγορούμενα. Ἐπειδὴ δὲ τρεῖς ἐρωτηθέντες οὐδὲν ἀπεκρίθησαν, στραφεὶς πρὸς τοὺς βραβδούχους, «ὕμέτερον ἤδη ἔργον εἶναι, εἶπε, νὰ ἐκτελέσητε τὰ κατὰ νόμον.» Καὶ μετὰ τούτους τοὺς λόγους ἐκάθισεν ἀταράχως καὶ σεμνοπρεπῶς· καὶ μὴ νικηθεὶς ὑπὸ τῆς πατρικῆς στοργῆς, μήτε ὑπὸ τῶν παρακλητικῶν βλεμμάτων τοῦ λαοῦ, μήτε ὑπὸ τῶν δακρῶν τῶν τέκνων του, τὰ ὅποια πλέον προευτρεπίζοντο εἰς θάνατον, δὲν μετέβαλε γνώμην, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν καλὸν μόνον ἀποθλέπων, ἐξεφώνησε μόνος τὴν περὶ θανάτου ἀπόφασιν, καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἀναίρεσιν τῶν υἱῶν του, ἐπειδὴ οὕτως ἀπῆται τὸ ὑπατικὸν καθῆκόν του.

Οἱ ἔνοχοι λοιπὸν ἐκαρτατομήθησαν ἔμπροσθέν του· ὅμως καὶ ἠρωϊκὴν ἐπιδείξας στερβρότητα, δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπνίξῃ τὴν αἴσθησιν τῆς πρὸς τὰ τέκνα ἐμφύτου στοργῆς, τὴν ὁποίαν ἦτο ἠναγκασμένος πρὸ ὀλίγου νὰ παραβλέψῃ χάριν τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

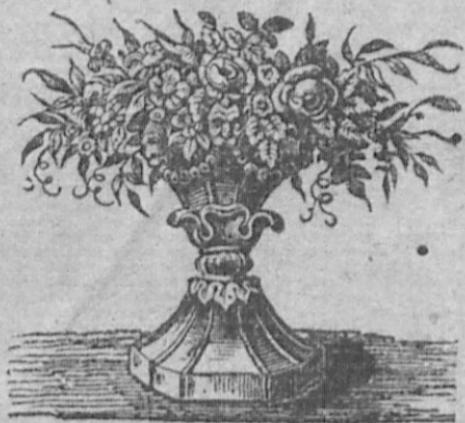
ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

<p style="text-align: center;"><i>Περὶ Θεοσεβείας.</i></p> <p>Εὐκλῶν τοῦ Ναβουχοδο νόσορος Σελ. 1</p> <p>Ἐπιφάνη ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων 3</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ Σίλας 6</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ φιλοστοργίας.</i></p> <p>Κορνηλία 10</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ Ἀβέσσα- λάμ 11</p> <p>Ἐπιφάνη τῆς μητρός 12</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ λέων 13</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ υἱοφιλίας.</i></p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μετέλλου 16</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ Θιβαῖος 17</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ ἀδελ- φός του 18</p> <p>Ἐπιφάνη τῆς Στρατιώ- τικῆς σχολῆς 21</p> <p>Ἐπιφάνη τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου 23</p> <p>Ἐπιφάνη ἐμπόρου τινός 25</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.</i></p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ ἀδελ- φός του 28</p> <p>Ἐπιφάνη Πορτογάλλοι ἀδελφοί 29</p> <p>Ἐπιφάνη τῆς κρατευσίμου 30</p> <p>Ἐπιφάνη 32</p>	<p style="text-align: center;"><i>Περὶ συζυγικῆς ἀγάπης.</i></p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ πρίγκιψ τῆς Ἀρμενίας 33</p> <p>Ἐπιφάνη καὶ ὁ Σαβῖνος 34</p> <p>Ἐπιφάνη τοῦ Γροτίου 37</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ φιλίας.</i></p> <p>Ἐπιφάνη καὶ Φιντίας 40</p> <p>Ἐπιφάνη Ἰσπανοὶ στρατιῶται 41</p> <p>Ἐπιφάνη ὁ Κορίνθιος καὶ οἱ δύο αὐτοῦ φίλοι Ἀ- ρεταῖος καὶ Χαρίζεινος 42</p> <p>Ἐπιφάνη τις τῶν Παρι- σίων 43</p> <p>Ἐπιφάνη ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Ἀλγερίνος 44</p> <p>Ἐπιφάνη ὁ Μέγας καὶ Γρηγ. ὁ Ναζιανζηνός 46</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ εὐπροσηγορίας.</i></p> <p>Ἐπιφάνη 50</p> <p>Ἐπιφάνη. Τραϊανός 51</p> <p>Ἐπιφάνη 51</p> <p>Ἐπιφάνη. Τουρένος 52</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ θυμοῦ.</i></p> <p>Ἐπιφάνη ὁ φιλόσοφος 53</p> <p>Ἐπιφάνη 53</p> <p style="text-align: center;"><i>Περὶ ἐπιεικειᾶς.</i></p> <p>Ἐπιφάνη. Ἀντίγονος 54</p>
--	---

Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς 55	Βερενίκη καὶ Πτολεμ. 113
Βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ 59	<i>Περὶ ἀκεραιότητος χα- ρακτῆρος</i>
Φρειδερίκος ὁ Μέγας 61	Φωκίων ὁ Ἀθηναῖος 114
<i>Περὶ ἀγαθοεργίας καὶ γενναιότητος</i>	Κάτων ὁ Νεώτερος 117
Ὁ Μοντεσκιῦ 63	Νικόστρατος στρατηγὸς τῶν Ἀργείων 118
Ὁ νεανίας καὶ ὁ κλέπτης 72	<i>Περὶ δικαιοσύνης</i>
Ὁ ἀγρονόμος καὶ ὁ κλέπτης 75	Ἀριστείδης ὁ Ἀθηναῖος 120
<i>Περὶ εὐγνωμοσύνης</i>	Ὁ Κινέζος Ἀρχὼν 122
Πέτρος ὁ Μέγας καὶ ὁ Μεν- τικῶφ 78	Ἀγγελάκος 124
Ὁ Πρῶσπος Ὑσσάρος καὶ Ἀυστριακὸς ἀξιωματικὸς 80	Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας "
Ἡ Μολδονάτα καὶ ἡ Λέαινα 82	Ὁ Καδῆς καὶ ὁ πλοῦσιος 127
Ὁ Ἀνδρακλῆς καὶ ὁ Λέων 85	Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης 128
<i>Περὶ ἀχαριστίας</i>	Ὁ Καλίφης καὶ ὁ Καδῆς 129
Ἀνατολικὸν διήγημα 89	<i>Περὶ τύχης</i>
Ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ εὐεργέ- της του 101	Διονόσιος ὁ Β'. 137
<i>Περὶ φιλανθρωπίας</i>	Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόν. 138
Αἰκατερίνη Βασσάν 105	Λουδοβίκος 139
Ὁ πρωρεὺς Βουσάρδος 107	Ὁ Κροῖσος καὶ ὁ Σόλων 140
Ὁ γενναῖος χωρικὸς 109	Ὁ Ἀμασις 141
Οἰέν Περσεπόλει Ἕλληνας 111	Ὁ Ἀγαθοκλῆς 142
	<i>Περὶ πατριωτισμοῦ</i>
	Ὁ Θρασύβουλος 143
	Ἡ Ἀδρηλ. Παρθένος 146
	Ὁ Βρούτος 153

1977

Εδρίσκειται παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις Ἀθη-
νῶν, καὶ παρὰ τῷ ἰδίῳ ἐκδότῃ, ἐργαζομένῳ
παρὰ τῇ Γεν. Διευθύνσει τῶν Ταχυδρομείων.

Τιμᾶται δραχ. 1 50.